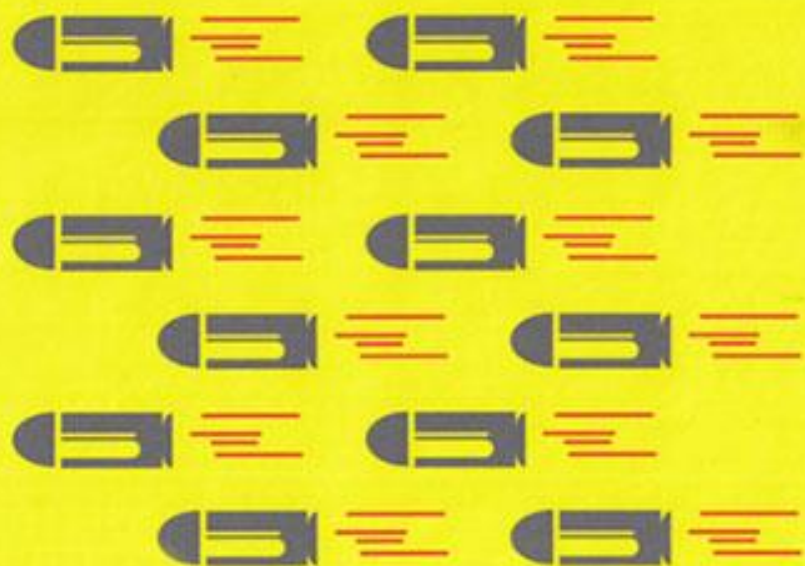
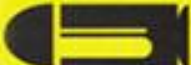

  JOE R. LANSDALE

IULIE

ÎNSÂNGERAT

„Un rar prilej de desfătare pentru iubitorii romanelor polițiste *noir*, care reprezintă dovada calităților scriitoricești ale lui Lansdale.”

Examiner

„Plin de personaje bine lucrate, umor negru, dialog ascuțit și destul de multă violență.”

The Washington Times

„O poveste polițistă excelent scrisă.”

bookgasm.com

„Unul dintre cele mai bune romane ale lui Joe R. Lansdale, un thriller psihologic ce nu respectă regulile și defie orice convenție.”

deadendfollies.com

„Un thriller șocant, potrivit pentru a răcori chiar și cea mai caldă noapte de vară.”

tachyonpublications.com

„Din punct de vedere emoțional și tematic, *Iulie însângerat* este poveste de groază, comedie neagră și thriller. Pentru că în lumea lui Lansdale convențiile despre gen nu înseamnă nimic, singurul lucru care contează este dramatismul.”

texasobserver.org

„Un roman genial, scris de un maestru.”

murderbooks.com

„Lansdale are un simț întunecat al umorului și o abilitate strălucitoare de a transpune în pagină tensiunea fizică.”

bookshelfbombshells.com

JOE R. LANSDALE

IULIE ÎNSÂNGERAT

Original: *Cold in July* (1989)

Traducere din limba engleză:
RADU MIHAI HAULICĂ

virtual-project.eu

— 2018 —

*Acest roman este dedicat, cu multă afecțiune și respect,
bunului meu prieten și agent literar Ray Puechner.
A fost un individ de un soi aparte; lipsa lui va fi resimțită.*

Prefață

Acesta este, indiscutabil, unul dintre romanele mele preferate.

Dar și unul dintre cele mai importante pe care le-am scris.

Important pentru mine ca scriitor. Important pentru cariera mea.

A fost primul meu pas în genul dur, realist, al romanului polițist sumbru. Nu știu dacă î se potrivește pe de-a-ntregul vreuna dintre aceste etichete, dar e modul cel mai adecvat de a-l descrie și, sincer să fiu, oricum mi se pare o aberație toată treaba asta cu etichetarea.

Voi spune totuși măcar atât. Am fost un fan devotat al cărților de la Gold Medal Books, exemplificate de scriitori renumiți, cum ar fi John D. MacDonald, Charles Williams și mulți alții. Am citit, de asemenea, multe alte romane polițiste, provenind de la o varietate de scriitori și edituri, însă Gold Medal a ocupat un loc aparte. Mi-am dorit să scriu ceva în acel stil cu mult timp după ce vremea lui de glorie trecuse. Intrarea în contact cu Bantam Books mi-a oferit această oportunitate.

Romanul de față a fost scris pe fugă, într-o perioadă de aproximativ două luni și jumătate. Tocmai terminasem de redactat *The Drive-In* în cam la fel de mult timp. Cu toate că s-a dovedit a fi o carte bună, cum îmi place mie să cred, și una de căpătâi pentru mulți scriitori, la acea vreme nu a fost deloc plăcut să o aștern pe hârtie. În schimb, mi-a făcut plăcere să lucrez la *Iulie însângerat*. A fost genul de carte pe care îmi dorisem să o scriu de ceva vreme. A izvorât dintr-o experiență reală devenită vis.

Soția mea și cu mine căutam o casă și la un moment dat ne-a fost prezentată una aflată pe malul lacului Nacogdoches care avea o urmă de glonț în tavan. Agentul imobiliar nu ne-a oferit nicio explicație. Imobilul nu ne plăcuse atât de mult încât să îl cumpărăm, dar până când am ajuns acasă, gaura lăsată de glonț părea să se afle mai mult în mintea mea decât în tavanul locuinței. Devenea din ce în ce mai mare și până seara devenise un abis.

M-am trezit în toiul nopții dintr-un vis, m-am dat jos din pat, m-am dus la baie și m-am spălat pe față. M-am întors în pat, am mai visat puțin, m-am trezit iar și m-am spălat încă o dată pe față.

În dimineața următoare i-am povestit visul soției, care mi-a spus că e o poveste veritabilă.

Am crezut că putea să fie. Era ceva rar pentru mine să am subiectul unei povești înainte de a mă apuca de scris. De obicei, intriga se dezvoltă pe parcurs, dar de această dată mi se înfățișa clar, iar ideea era una cu nerv.

Norocul a făcut ca un prieten al meu, care se întâmpla să fie editor pentru Bantam, un ins foarte simpatic pe nume Greg Tobin, să vină în vizită. Soția mea, care a profitat întotdeauna de orice oportunitate ca eu să-mi pot vinde o poveste sau o carte, m-a îndemnat să-i povestesc lui Greg visul pe care l-am avut.

Fără prea mare tragere de inimă, am făcut-o. I-am spus tot, de la început până la sfârșit.

Greg a spus că va cumpăra povestea.

Și așa s-a făcut că am scris romanul. La acea vreme, a fost cel mai mare avans pe care-l încasasem vreodată. Cartea a primit cronici pozitive, am semnat contractul pentru ecranizare și am scris și scenariul. A rezultat un flux de bani cum nu mai avusesem niciodată în viața noastră și, cu toate că lucram deja cu normă întreagă, situația în care ne aflam s-a consolidat rapid, astfel încât soția mea a putut să renunțe la slujbă și să lucreze pentru mine. Publicam cărți de ceva vreme, fiind scriitor cu normă întreagă de câțiva ani, dar de atunci nici eu, nici soția mea nu am mai lucrat pentru altcineva, cel puțin nu în chestiuni care să nu fie legate de cariera mea literară.

Filmul nu a mai fost făcut, deși actele fuseseră semnate de ceva timp. Cartea a văzut din nou lumina tiparului la Mysterious Press, apoi a dispărut. A fost selecționată din nou pentru ecranizare, iar după cum arată lucrurile acum, se pare că sunt șanse mari ca acest lucru să se și întâmple.

Ar fi frumos.

Însă cartea rămâne carte. Sunt încă de părere că se clasează destul de bine, că este un fel de operă grațioasă a începutului anilor '90. A avut, ca de altfel mare parte a scriiturii mele, multe legături cu viața mea. Nu întotdeauna legături directe, dar au fost multe fire comune, în orice caz.

Mă încântă faptul că s-a întors pentru a bucura noi cititori.

Așa că vă invit să vă bucurați de ea.

Joe R. Lansdale,
iulie 2011

Mulțumiri
Vreau să le mulțumesc lui Gary L. Brittain, David G. Porter
și lui Bob LaBorde pentru consilierea oferită în legătură
cu diversele aspecte tehnice din acest roman.

*Cine se luptă cu monștri trebuie să ia seama
să nu se transforme la rândul lui într-un monstru.*

Friedrich Nietzsche

Partea întâi

FII

În acea noapte, Ann a auzit prima zgomotul.

Eu dormeam. Nu mai dormisem bine de ceva vreme, din cauza unor probleme pe care le aveam la locul de muncă, dar și a faptului că Jordan, fiul nostru de patru ani, fusese bolnav în ultimele două zile, tușind, vărsând, trezindu-ne continuu. Dar în acea seară dormea buștean și eu eram complet scos din uz.

M-am trezit brusc în momentul în care Ann m-a înghiontit cu cotul în coaste.

— Ai auzit? m-a întrebat în șoaptă.

Nu auzisem nimic, însă tonul ei m-a asigurat că ea auzise ceva cu siguranță, că nu fusese doar o pasăre de noapte sau un câine scormonind prin tomberoanele de gunoi din spatele casei. Ann nu era o fire prăpăstioasă și avea un auz foarte ascuțit, probabil pentru a compensa vederea slabă.

M-am întors pe spate și am ascultat. O clipă mai târziu am perceput un zgomot. Era ușa de sticlă din spatele casei, care dădea în sufragerie; cineva o deschidea cu grijă. Cel mai probabil, ceea ce auzise Ann prima dată fusese sunetul produs de forțarea încuietorii. M-am gândit cum dormea Jordan singur în camera din capătul culoarului și mi s-a făcut pielea de găină, într-un val rece care mi s-a spart fix în creștet.

Mi-am pus buzele la urechea lui Ann.

— Sssss...

Dându-mă jos din pat precaut, mi-am luat halatul de pe unul dintre stâlpii patului și l-am tras pe mine, din obișnuință. Lumina lămpii din curtea din spate străpungea printre draperii, așa că am putut vedea destul de bine pentru a mă deplasa până la debara. Am deschis ușa și am luat de pe ultimul raft o cutie de pantofi. Am pus-o pe pat și am deschis-o. Înăuntrul ei se aflau un revolver de calibrul .38 cu țeavă scurtă și o cutie de cartușe. Bâjbâind, am încărcat arma grăbit. Mă simțeam amețit când am terminat și mi-am dat seama că îmi ținusem respirația până atunci.

De când se îmbolnăvisese Jordan, ne obișnuiserăm să lăsăm ușa dormitorului deschisă pentru a-l putea auzi în cazul în care ne-ar fi

strigat în miez de noapte. De aceea mi-a fost ușor să mă strecur în hol, ținându-mi revolverul lipit de picior. În acel moment, mi-am dorit să fi rămas în oraș, în loc să ne fi mutat acolo, pe lotul nostru de două hectare, lângă drumul spre lac. Nu eram chiar izolați, dar într-o astfel de situație era ca și cum am fi fost. Cel mai apropiat vecin se afla la o jumătate de kilometru distanță și casa noastră era înconjurată de o pădure deasă de pini și de tufișuri ce ar fi tăinuit orice umbră care ar fi trecut peste ele.

Părea ciudat, dar, pășind pe culoar, deveneam foarte conștient de pereții casei, de cât de îngust era holul de fapt. Aveam impresia că tavanul este prea jos, ceea ce-mi dădea o senzație de sufocare. Simțeam fibrele covorului între degetele de la picioare, ascuțite ca niște ace. M-am întrebat absent dacă nu erau suficient de înalte pentru a mă putea ascunde printre ele.

Vedeam raza lanternei jucându-se prin sufragerie, fluturând ici-colo, ca un fluture de noapte încercând să scape dintr-un borcan, și auzeam pantofi alunecând ușor peste covor.

Am încercat să înghit nodul ce mi se pusese în gât în timp ce pășeam precaut după colț, intrând în sufragerie.

Hoțul se afla cu spatele la mine. Lampa de noapte din curtea din spate strălucea prin ușa de sticlă și încadra bărbatul ca într-o ramă. Era înalt și subțire, purta haine închise la culoare și o căciulă neagră de lână. Stătea cu lanterna ațintită spre o pictură de pe perete, probabil întrebându-se dacă merita sau nu să o ia.

Nu merita. Era un tablou fără valoare, cu un peisaj banal, pe care îl cumpărasem de la un iarmaroc. Ann și cu mine îl cunoșteam pe artist și asta a fost singurul motiv pentru care am achiziționat lucrarea. Oricum, acoperea bucata aia de perete la fel de bine cum ar fi făcut-o și un Picasso.

Hoțul a ajuns și el la aceeași concluzie cu privire la valoarea picturii, sau mai degrabă la lipsa ei, pentru că s-a întors și, în timp ce a făcut asta, fasciculul lanternei i s-a oprit asupra mea.

Pentru o secundă am stat amândoi înlemniți, ca doi stâlpi dintr-un gard, apoi lumina a tremurat și bărbatul și-a dus mâna liberă la curea. Instinctiv, am știut că se întinsese spre o armă. Dar nu m-am putut clinti. Era ca și cum mi-ar fi turnat cineva beton prin vene și pori și s-

ar fi întărit totul deodată.

Și-a scos arma de la cureaua și a tras. Glonțul mi-a vâjâit pe la ureche și s-a înfipt în peretele din spatele meu. Nu am mai stat pe gânduri. Am ridicat revolverul și am apăsât trăgaciul.

Capul i-a smucit violent în spate, apoi înainte. Căciula de lână s-a dat pe o parte, dar nu i-a sărit de pe cap. A făcut, țeapăn, un pas îndărăt și s-a așezat pe canapea, ca și cum ar fi fost foarte obosit. Revolverul i-a căzut pe podea, apoi și lanterna i-a scăpat din cealaltă mână.

N-am vrut să-mi iau ochii de la el, însă mi-am dat seama că urmăream traseul lanternei de parcă aș fi fost hipnotizat. S-a rostogolit de-a lungul podelei jumătate din distanța până la mine, s-a oprit, s-a mai rostogolit înapoi o palmă, apoi a rămas nemișcată, cu fasciculul de lumină revărsându-se la picioarele mele ca o baltă de miere lichidă.

Mi-am dat brusc seama că îmi țiuiam urechile din cauza zgomotului împușcăturilor și că nu mă mai simțeam împietrit. Tremuram, cu arma încă ațintită în direcția intrusului, care nu părea să facă nimic în afară de a sta liniștit, întins pe canapea.

Am respirat adânc și m-am apropiat.

— E mort?

Am tresărit speriat. Ann se afla în spatele meu.

— La naiba! Nu știu. Aprinde lumina.

— Ești în regulă?

— În afară de faptul că am făcut pe mine, sunt bine. Aprinde lumina.

Ann a apăsat întrerupătorul și m-am furișat înainte, ținând arma în fața mea, așteptându-mă ca individul să sară de pe canapea și să mă înșface.

Dar nu s-a mișcat. Stătea acolo, dând impresia că e foarte calm și cât se poate de viu.

Cu excepția ochiului drept, care lipsea cu desăvârșire. Rămăsese doar un orificiu întunecat și umed. Sângele se aduna în jurul lui, apoi se vărsa, prelingându-se pe obraz ca niște lacrimi stacojii.

Mi-am dat seama că mă holbam la ochiul care rămăsese întreg. Încă sticlea, dar începea să devină cețos. Era blând și căprui, ca al

unei căprioare.

Mi-am luat ochii de la el doar pentru a descoperi ceva la fel de înfiorător. Pe peretele de deasupra canapelei, parțial împrôșcând pictura ieftină, se vedeau stropi de sânge, creier și fragmente mici, albe, probabil așchii de os. M-am gândit la cum ar fi trebuit să arate rana din spatele craniului bărbatului. Citisem undeva că glonțul, la ieșire, face o gaură de câteva ori mai mare decât pe cea pe care o face la intrare. M-am întrebat, într-o clipită de nebunie, dacă mi-ar fi încăput pumnul acolo și dacă aș fi putut să-l învârt înăuntru.

Nu era ceva ce țineam morțiș să aflu.

Am pus revolverul în buzunarul halatului și m-am clătinat. Camera se încinsese, părea să se topească de parcă ar fi ost făcută din ceară, și eu împreună cu ea. Am simțit că o să cad din picioare și mâinile mi-au țâșnit înainte. M-am prins de genunchii bărbatului decedat ca să nu cad pe podea; puteam simți cum i se scurge prin pantaloni căldura trupului.

— Nu te uita la el, mi-a spus Ann.

— Dumnezeuule, creierii lui nenorociți sunt împrăștiți pe tot afurisitul de perete.

„Lui Ann i s; a făcut rău. A căzut lângă mine, cu o mână în jurul umerilor mei, și, ca o pereche de călugări în fața unui altar, ne-am plecat capetele. Dar printre buzele noastre nu au ieșit rugăciuni, ci vomă, împrôșcând covorul și pantofii bărbatului mort.

Jordan a dormit în tot timpul ăsta.

Polițiștii au fost amabili. Foarte amabili. Veniseră zece. Șase în uniformă, restul detectivi în civil al căror aspect nu se potrivea câtuși de puțin cu cel al polițiștilor văzuți la televizor. Nu erau indivizi ponosiți, îmbrăcați în treciuri lungi, mânjiți cu mâncare pe cravate. Purtau niște costume decente. Foarte politicoși. Fără suspiciuni. Au dat dovadă de calm și au înțeles exact cele întâmplare.

Bărbatul care conducea investigația era un locotenent pe nume Price. Arăta ca un star de cinema. Trebuie să fi avut în jur de 35 de ani. Avea părul perfect pieptănat și ochi strălucitori, albaștri, care se asortau cu costumul scump. Avea pantofii atât de lustruiți încât te orbeau.

A venit la mine și mi-a pus o mână pe umăr.

— Sunteți în regulă, domnule Dane?

— Da, i-am răspuns, gustul de vomă încă persistându-mi în gură. Excelent.

— Nu prea ați avut de ales. El a tras primul.

Am încuviințat. Nu regretam ceea ce făcusem, ci doar faptul că fusesem nevoit să o fac.

— Și eu a trebuit să ucid odată un om. Eram la datorie, dar tot a fost greu să trec peste. Ca să fiu sincer, nu uiți niciodată cu adevărat o întâmplare de genul ăsta. Dacă ești om, nu ai cum. Dar nu te poți învinui pentru așa ceva.

— Nu mă învinovățesc. Dar tot nu mă face să mă simt mai bine.

Ann se dusesse în dormitor cu Jordan, care se trezise într-un final, din cauza zgomotelor făcute de polițiști în timp ce-și băgau nasul peste tot. Îl ținea în spate, ca să nu fie nevoit să-l vadă pe bărbatul mort.

Bărbatul mort.

Mi-am mutat privirea către canapeaua pe care stătuse hoțul, la ceea ce mi se părea că e adâncitura pe care trupul lui o făcuse, deși știam că nu era decât urma cauzată de uzura îndelungată și de arcurile slăbite. Pernele erau răvășite și pline de sânge, marcându-i trecerea, bucățile de pe perete și de pe tablou păreau în acel moment

o pictură abstractă nebunească.

Îmi aduc aminte cum ajunsese judecătorul încă somnoros, purtând o cămașă de pijama și blugi cu un crac îndesat într-o cizmă de cowboy, cu celălalt pe deasupra perechii. A constatat decesul și a mormăit că ar trebui să fie legiști și în orașele mici. După care a plecat. Poliția a verificat cadavrul, a făcut poze, iar doi bărbați de la casa funerară au ridicat trupul și au plecat cu el.

M-am mai uitat o vreme la perete. Harababura aia însângeraată nu mai arăta ca un tablou, ci ca și cum cineva ar fi aruncat roșii stricate. Gândul mi-a provocat amețelă și am vomat în gol, pentru că nu mai aveam nimic de vărsat.

Am respirat adânc, dar nici asta nu a ajutat. Aerul avea iz de vomă stătută și miros metalic de sânge.

— Mai bine luați loc, mi-a spus Price.

— Sunt bine.

— Luați loc oricum.

Presupun că albisem la față. Price m-a ajutat să ajung la un scaun și s-a lăsat pe vine lângă mine.

— Să vă aduc niște apă? Orice altceva?

— Sunt în regulă. Știți cumva cine era bărbatul?

— Chiar prea bine. Îl cheamă Freddy Russel. Un găinar. Mai dădea spargeră din când în când, în special prin zona asta, de unde și provine, îmi pare rău s-o spun. S-a tot plimbat între închisoare și libertate, la fel ca și tat-su. I-ați făcut un bine nemernicului.

— Sunt sigur.

— Ați fi surprins. Uneori, indivizii de teapa lui devin neglijenți dinadins, sperând să fie prinși și duși înapoi la pârnaie, unde le e mai ușor. Sau poate chiar spera să găsească o soluție mai permanentă de atât. Cum ar fi un glonț.

— Nu încerca să se sinucidă în momentul în care a tras spre mine.

Price a zâmbit.

— Bine zis. Ei, s-a isprăvit și cu psihologia de baltă.

— Vă mulțumesc că încercați să mă faceți să mă simt mai bine. E amabil din partea dumneavoastră.

— Cum am mai spus, am trecut și eu prin asta. Credeți că ați putea veni la secție? Ca să înregistrez o declarație formală? Nu durează

mult. Vă duce și vă aduce înapoi mașina de patrulă. Lăsăm un polițist aici cu soția și fiul dumneavoastră. Ea poate veni mâine să dea declarația.

— Bine. Stați să-i spun lui Ann și să mă îmbrac.

A fost ușor. I-am spus lui Price același lucru pe care i-l spuseseam și acasă, doar că acum am fost mai detașat, de parcă i s-ar fi întâmplat altcuiva și eu fusesem doar martor de la distanță.

Încăperea în care mi-a luat declarația mirosea a fum stătut de țigară, dar acesta era singurul lucru care se potrivea cu imaginea mea despre o secție de poliție. Camera arăta mai mult ca biroul unei companii de asigurări. Văzusem prea multe nenorocite de seriale și filme, mă așteptam la praf, pânze de păianjen, cești goale de cafea, pizza mâncată pe jumătate și prea multă lumină.

În ceea ce privește mobilierul sau decorațiunile, în cameră nu era mare lucru. Niște mențiuni pe pereți, o cartotecă, un birou ordonat, o mașină de scris, hârtie în cilindru și Price la tastatură. De fapt, nu eram decât eu cu polițistul.

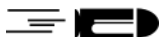
Mi-a luat douăzeci de minute să spun totul din nou, de la cap la coadă.

— Și acum ce facem?

— Nu mare lucru, mi-a răspuns Price. Marele Juriu va analiza declarația dumneavoastră, pe a soției dumneavoastră și pe a mea, după care va decide să nu vă inculpe. Nu va trebui nici măcar să mergeți în instanță.

— Sunteți sigur?

— E un caz de legitimă apărare ca la carte. A spart casa cu intenția de a fura, a tras un glonț spre dumneavoastră. Dețineți arma legal. El este un infractor înveterat, dumneavoastră – un membru integru al comunității. Nu avem niciun motiv să vă suspectăm de ceva. E gata totul. Mai puțin pistolul dumneavoastră. Îl vom mai păstra o vreme, până când primiți decizia, după care îl vom returna. Voi aranja să vi-l aducă acasă un polițist.

Când am ajuns acasă, polițistul care stătuse cu Ann a schițat un gest de salut, după care a plecat cu celălalt ofițer. M-am afundat în fotoliul din sufragerie și m-am uitat la canapea. Nu credeam că voi mai putea sta pe ea vreodată. Am decis că voi face în așa fel încât să

fie luată a doua zi și că voi cumpăra una nouă. Voiam să scap și de pictura însângerată, să revopsesc tot peretele. Cristoase, îmi venea să mă mut, și aș fi făcut-o dacă mi-aș fi permis.

Ann s-a așezat pe marginea fotoliului și și-a pus un braț în jurul meu.

— Ești bine?

— Atât cât se poate. Du-te în pat, dragă, vin și eu imediat.

— Voi curăța un pic... înainte să se trezească Jordan.

Mi-am dat seama la ce se referea: peretele, canapeaua și tabloul. Doar că nu o putea spune în cuvinte.

— Crezi că e OK să facem curat? am întrebat-o. Cu toate dovezile care sunt aici? Nu vor fi probleme cu poliția?

— Polițistul mi-a spus că putem face curat oricând avem chef. Au fotografiat totul, au făcut tot ce aveau de făcut.

— Te voi ajuta și eu.

Am umplut cu apă caldă o găleată din plastic, am pus în ea săpun și am frecat canapeaua temeinic. Am aruncat tabloul și am șters peretele cât de bine am putut. Canapeaua era distrusă. Sângele se îmbibase bine în ea, făcând-o mai întunecată la culoare în unele locuri, oferind și încăperii un miros vag, pentru a ne aminti de ceea ce se întâmplase.

Am curățat covorul și am dat cu bicarbonat de sodiu pentru a scăpa de mirosul de vomă, ceea ce a ajutat puțin. Când am terminat, am vărsat apa cu clăbuci în chiuveta din bucătărie, am privit cum se rotea în scurgere ca un vârtej întunecat, apoi am aruncat toate cărpele pe care le folosisem și am pulverizat odorizant.

Nu știu de ce, dar spray-ul mi-a părut amuzant, însă într-un fel foarte macabru. Îmi tot imaginam o reclamă la odorizant de cameră în care spicherul povestește cum acoperă nu doar mirosul de pește și de ceapă, ci și pe cel de sânge, creier și vomă.

Ann a făcut duș și eu m-am spălat la chiuveta din baie, simțindu-mă ca Lady Macbeth luptându-se cu pata ei nenorocită, chit că nu avusesem pe mine nicio urmă de sânge.

Moartea din realitate nu semăna sigur cu moartea de la televizor.

Era urâtă, mirosea și te năclăia ca o boală păcătoasă.

Autoapărare sau nu, nu mă simțeam ca Dirty Harry¹. Mă simțeam doar rău, mai rău decât mă simțisem vreodată în toată viața mea.

— Hai să mergem în pat, mi-a spus Ann.

Ieșea din duș și arăta bine. Cei 35 de ani fuseseră blânzi cu ea. Poate că sânii i se lăsaseră un pic, dar nu mă puneau pe fugă, iar restul arăta bine. Era femeia mea și o iubeam. Știam că mi se oferea. Mi-am dat seama după felul în care s-a mișcat când și-a scos casca de duș și și-a lăsat părul lung și blond să se verse peste umeri ca o cascadă de lumină, după cum s-a întins ușor exagerat și după felul în care și-a șters încet cu prosopul picioarele lungi, după cum l-a plimbat seducător peste părul pubian umed.

Mi-a zâmbit.

— Putem să ne cuibărim. Ce părere ai?

— Nu prea mi-e somn, i-am răspuns tâmp.

— Atunci putem să ne cuibărim mai mult. Dormim mai târziu.

— Putem să încercăm asta, da. Du-te înainte. Vin și eu imediat. Mai am ceva de făcut.

S-a șters, și-a pus chiloții, întinzându-și frumos picioarele prin ei. Era aproape destul cât să mă excite, chiar și după toate cele întâmplate mai devreme. Aproape.

Și-a pus halatul, m-a sărutat pe obraz și a plecat, lăsând în urma ei mirosul discret și molatic al săpunului.

Am urinat, am făcut duș și m-am spălat pe dinți. Mi-am pus halatul și am făcut turul casei, testând toate încuietorile ușilor ce dădeau spre exterior. Erau toate în regulă, în afara celei de la ușa forțată, evident. Am verificat și ferestrele, iar când am terminat și în camera lui Jordan, m-am oprit la marginea patului său și am băgat ursulețul înapoi sub plapumă, după care am îndesat marginea plăpumii în jurul lui. Îmi venea să trag un scaun și să-l privesc dormind, dar în loc de asta m-am dus până afară, în garaj, de unde am luat niște sârmă și un patent, cu ajutorul cărora am improvizat un zăvor la ușa pe care o stricase Freddy Russel.

După asta, m-am dus până în bucătărie și mi-am turnat un pahar de lapte. Casa îmi părea ciudată, de parcă nu-mi mai aparținea. Nu

¹ Inspectorul Harold Francis *Dirty Harry* Callahan, personaj fictiv din seria de filme polițiste americane *Dirty Harry*, apărute în anii '70 și '80 (n.r.).

mai era un sanctuar. Fusese profanat. Mă simțeam ca victima unui viol. Siluit. Casa noastră nu mai era intimă, plină de bucuriile noastre, de gândurile noastre, chiar și de certuri. Nu era nimic mai mult decât o construcție de sticlă, lemn și cărămidă, pe care orice huligan înarmat cu o rangă o putea sparge.

Laptele avea gust de cretă și îl simțeam curgând în stomac. Am vărsat restul în chiuvetă și m-am dus în pat.

Ann dormea deja, ceea ce m-a bucurat. Îmi fusese teamă că va insista pentru o partidă de sex din milă; prim ajutor sexual. Așa gândea uneori, însă uram chestia asta. Intențiile ei erau bune, dar nu însemna că îmi erau pe plac. În acele momente aș fi disprețuit gestul, oricât de mult aș fi iubit-o și oricât de atrăgătoare ar fi fost.

M-am întins pe spate și am rămas cu ochii în tavan, ascultând cum respira Ann. Stomacul continua să agite laptele dintr-o parte în alta. Rememorarea celor petrecute mai devreme se învolbura la nesfârșit în mintea mea: un vârtej de umbre și de sunete estompate, o lanternă, oțelul revolverului, șuieratul unui glonț pe lângă ureche, reculul armei mele, luminile aprinzându-se, orbita goală, sânge și creier pe tabloul cu peisajul și pe peretele pe care ne lipeam, în fiecare an, felicitările de Crăciun. Nu mi-am găsit somnul decât după venirea zorilor.

Aș fi putut dormi până târziu, însă nu am făcut-o. M-am trezit, m-am îmbrăcat de muncă și m-am dus în bucătărie ca să stau cu Ann și cu Jordan.

Jordan, ca de obicei, se juca cu mâncarea. Erau rare diminețile în care ne așezam la masă fără să ne certăm fie eu cu băiatul, fie el cu maică-sa. Ceva, orice, legat de felul în care mânca sau cum se juca la masă. Copilul nu putea să iasă din casă până nu își vărsa laptele. Totul părea un fel de ritual matinal.

Erau mii de lucruri mărunte pe care le făcea, care mă făceau pe mine să-mi vină să mă urc pe pereți, la fel și pe Ann. Deși fiecare zi ne aducea amândurora bucuria de a-l avea, ne ieșeam des din fire din cauza lui și încercam să ne dăm seama dacă eram noi prea pretențioși cu un copil de patru ani sau dacă era el varianta întruchipată a lui Dennis, pericol public. Sau, mai rău, vreun criminal în devenire, creat de noi, asezonat de lipsa noastră de răbdare și de nervii noștri, călit de moștenirea lui genetică, acumulând toate lucrurile pe care le uram la noi și niciunul dintre lucrurile pe care le apreciam.

Mă gândeam, în fiecare seară înainte de culcare, că, oricât de mult m-aș fi chinuit, tot nu era destul. Nu trecea o zi fără să urlu la micuț sau fără să-mi sară țandăra și cu siguranță îi spuneam de mai multe ori *nu* decât *da*. Cu toate că încercam să-l ascult când îmi povestea ce făcuseră Pantera Roz, Ciocănitorea Woody și Poky Little Puppy, erau momente în care vocea lui Jordan suna precum creta pe tablă și, în ciuda entuziasmului său, nu-i mai ofeream atenție, deși știam că își dădea seama de acest lucru.

Mai era și celălalt copil, cel la care mă gândeam mult mai des decât m-aș fi așteptat vreodată. Cel pe care Ann îl purtase în pânțece timp de opt luni și jumătate, pe care îl simțisem mișcându-se când am pus capul pe burta ei. Același copil care a umplut-o de otravă și a trimis-o la spital pentru câteva zile, totul culminând cu apelul telefonic primit într-un miez de noapte în care Ann mi-a spus „Copilul nostru e mort”, apoi a început să plângă.

I-au administrat medicamente ca să provoace nașterea, apoi ne-au

oferit trupul neînsuflețit. O fetiță. Au spus că, dacă nu o vrem, îi vor face o autopsie în numele științei, după care se vor descotorosi de ea. Mai târziu, am aflat că, dacă am fi cerut-o, ne-ar fi înmânat-o într-un sac de gunoi.

Îmi spuneam uneori că ar fi trebuit măcar să ne fi uitat la ea. Poate chiar să-i fi oferit un nume și s-o fi înmormântat. Însă câteodată simțeam că făcusem ceea ce trebuia. Dar bine sau greșit, chipul copilului pe care nu-l văzusem niciodată mă tot vizita în vis; un chip rece, pământiu, cu ochii larg deschiși, la fel de verzi și de intenși ca ai lui Ann. Și mă trezeam asudat.

Uneori treceam cu mașina pe lângă spital și vedeam deasupra lui nori negri, de furtună. Dar știam că nu era decât fumul ce se înălța din coșurile de la crematoriile din spate, unde erau arse placentele și experimentele din laboratoare. Și mă întrebam dacă și copilul meu fără nume ajunsese tot acolo după autopsie. Un boț de carne stricată, într-un sac menajer negru, ținut prea mult la cuptor, transformat în funinginea care se prindea de acoperișul și de zidurile spitalului.

Când visam sau îmi imaginam aceste lucruri, gândul îmi zbura mereu către Jordan și mă întrebam cum de reușea să suporte toate deficiențele mele ca tată. În momente ca acelea, mă simțeam ca un actor prost, deghizat în rol de părinte într-o piesă de teatru școlar.

Am decis ca în acea dimineață să nu mă enervez. Întorsesem această pagină în minte de un milion de ori până atunci. Eșuasem însă de fiecare dată în a mă ține de cuvânt, dar, ca la un soi de exercițiu zen, credeam că, în cele din urmă, repetiția va face lucrurile mai ușoare. Și după ce se întâmplase noaptea trecută, vedeam lumea într-o lumină cu totul nouă, mai vulnerabilă. Era pur și simplu bine să-l văd pe băiat stând acolo, cu cerealele în față, și, ca de obicei, m-am mândrit în sinea mea recunoscându-mi trăsăturile pe chipul său micuț. Avea părul blond ca al mamei lui, însă forma migdalată a ochilor, buzele cărnoase și gropița din bărbie erau ale mele.

Uitându-mă la el, speram să fiu o prezență mai puternică în viața lui decât fusese tatăl meu în a mea și am sperat că nu îl voi bântui așa cum a făcut-o tatăl meu cu mine. Că în momentul în care totul va fi pus în balanță va păstra mai mult decât niște amintiri neclare și că între noi va exista mai mult decât trimiterea între orașe îndepărtate a

unor felicitări de Crăciun încheiate cu formularea „cu dragoste”.

M-am aplecat în scaun și l-am sărutat și îmbrățișat pe copil.

— Bună dimineața, voinicule!

— Ce-a fost tămbălăul ăla azi-noapte, tati?

Tămbălău era noul lui cuvânt preferat. Îl folosea ori de câte ori se putea.

— Am avut musafiri.

— De ce?

— Aveam nevoie de ei.

— De ce?

— Să facă niște chestii.

— Ce chestii?

— Nu mare lucru. Îți plac cerealele?

— Da.

Erau un fel de rahat multicolor procesat, umplut cu prea mult zahăr și aer. Mă simțeam ca naiba că îl lăsam să mănânce gunoiul ăla, dar îi plăcea și mamei lui. Mai erau și toate reclamele alea nenorocite de la televizor, în cutii existau jucării sau jocuri și asta îl ambala și mai tare, iar eu, ca atât de mulți părinți, aveam momentele mele de slăbiciune. Însă atunci, pe loc, am hotărât că următoarea dată când urma să mergem la cumpărături ne vom întoarce acasă cu fulgi de ovăz, granola, ouă, șuncă și o sumedenie de fructe. Un dar din partea lui Richard Dane, ucigaș cu jumătate de normă, tată cu normă întreagă.

— Viei să guști? m-a întrebat Jordan.

Mi-am înfipt lingura în terci și am scos-o plină de forme pestrițe de animale. Avea gust de căcat.

— Vezi? a spus Jordan. E bun. Poți să plimești un flisbee cu o etichetă de celeale.

— Chiar așa?

— Îhî.

— Termină cerealele, apoi trimitem și eticheta. Când se termină asta, poate o să încerci și niște fulgi de ovăz. N-ar fi mișto niște ovăz?

— Nu-mi place ovăzul.

— Niște ouă. Poate niște cârnați.

— Nici asta nu-mi place. Doal celeale.

Am dat din cap, pentru că nu voiam să mă cert, și m-am bucurat că schimbasesm subiectul legat de poliție. Eram și mai recunoscător că Jordan nu se trezise în cursul nopții trecute și că nu îl văzuse pe bărbatul mort de pe canapea.

— Te duci la muncă? m-a întrebat Ann.

Observase că eram deja îmbrăcat și bărbierit, însă îmi propunea să rămân acasă. Nu era o idee care să mă atragă, în orice caz. Dacă aș fi rămas acasă toată ziua, cu ea plecată și Jordan la școală, n-aș fi făcut decât să derulez în minte, la infinit, noaptea trecută. De fiecare dată când m-aș fi uitat la canapea sau la porțiunea decolorată de perete unde fusese agățat tabloul, mi s-ar fi reluat totul în minte.

— Desigur, mă duc.

— Te simți în stare?

— Cât de cât. E mai bine decât să stau aici, oricum.

— Ai reușit să dormi?

— Oarecum.

— Îmi pare rău că dormeam deja când ai ajuns în pat.

— Nicio problemă. Oricum eram prea obosit.

— De asta te și culci, tati, pentlu că ești obosit, a intervenit Jordan.

I-am zâmbit.

— Ai dreptate. Ar fi trebuit să știu și eu asta.

— Eu știu tootul, mi-a răspuns.

I-am făcut cu ochiul lui Ann.

— Ce faci cu ochiul ăla, tati?

— Mi-a intrat ceva în el.

— Și l-ai scos?

— Așa cred.

Jordan s-a întors la micul lui dejun și mi-am dat seama că aveam de fapt ceva în ochi.

Lacrimi.

M-am retras înainte ca ei să-și dea seama, m-am dus la baie, m-am spălat pe față și m-am privit în oglindă. M-am gândit că poate ar trebui să văd un alt chip uitându-se înapoi la mine, dar era al aceluiași dobitoc pe care îl vedeam zilnic. Uciderea unui om nu îmi afectase absolut deloc aspectul. Arătam în continuare ca un bărbat de 35 de ani, destul de sănătos, care nu arăta prea rău și care începea să

chelească.

Jordan și-a făcut apariția în cadrul ușii.

— Fac pe mine.

— Intră.

— Ești tu.

L-am mângâiat pe cap, am închis ușa și am plecat. Lacrimile m-au năpădit iarăși. La naiba, n-am fost niciodată atât de plângăcios. Mi-am dat seama totuși de ce plângeam. Nu era doar pentru că omorâsem pe cineva, ci pentru că devenisem dintr-odată conștient de mortalitatea lui Jordan. Mi-o acceptasem pe a mea în urmă cu ceva timp, însă nu și pe a lui. După pierderea primului copil simțeam că îmi plătisem dărilor. Dar știam acum că asta era ridicol. Nu există așa ceva, dări. Nimic nu e un dat.

Am început să mă gândesc la ce s-ar fi putut întâmpla dacă Ann nu ar fi auzit zgomotul și nu m-ar fi atenționat. Ce-ar fi fost dacă Jordan ar fi auzit sunetele, s-ar fi trezit să cerceteze și s-ar fi aventurat în sufragerie în pijamalele cu Superman, strângând la piept ursulețul de pluș?

Un scenariu sumbru a început să prindă contur în mintea mea. Hoțul auzindu-l pe Jordan, întorcându-se, scoțând pistolul și trăgând fără să bage de seamă, o inflorescență roșie îmbobocind în pieptul fiului meu...

Am auzit zgomotul apei de toaletă, m-am dus în dormitor și am închis ușa, așezându-mă pe marginea patului și sperând să nu intre Jordan peste mine. Am încercat să alung toate gândurile legate de mortalitate, a mea și a familiei mele. Am zăbovit câteva minute, până în momentul în care iluzia de trăinicie și de fericire absolută a devenit din nou destul de palpabilă pentru a o îmbrățișa, până când ochiul minții mele a redevenit destul de orb încât să nu o vadă năruindu-se și scurgându-mi-se printre degete ca nisipul.

După ce a plecat și Ann la serviciu, l-am lăsat pe Jordan să se uite câteva minute la desene animate în timp ce am băut încă o ceașcă de cafea, apoi l-am dus la școală la biserica baptistă și m-am îndreptat spre locul de muncă.

Am parcat în spatele magazinului meu de rame și am coborât din mașină. Deși nu era decât ora 8.30, aerul devenise deja sufocant. Așa e luna iulie în estul Texasului. Copacii mențin căldura și te înăbușă cu ea. Uneori este atât de rău, încât umezeala pare să aibă greutate și să treci prin ea e ca și cum ți-ai face drum prin gelatină.

Am stat lângă mașină și am inspirat aerul cald. În pofida căldurii, într-un astfel de moment mă bucuram că trăiesc într-un oraș de patruzeci de mii de locuitori, incluzându-i și pe cei zece mii de studenți, în locul unui oraș ca Houston. Locuisem acolo cu Ann un scurt timp, când eram proaspăt căsătoriți, și urăsem totul. Era urât, grăbit și deprimant. Și exista și un nivel ridicat al criminalității.

Criminalitate. Asta a fost amuzant. Nici măcar un oraș micuț precum LaBorde nu e scutit de ea. Mă puteți întreba pe mine, ucigașul de hoți.

Mi-am luat cheia și m-am dus în spate să pun de cafea. La 8.45 au apărut și angajații. Valerie și James.

Valerie e o femeie atrăgătoare și isteată, un bun modelator de rame, însă nu manifestă foarte multă răbdare în relația cu clienții. James, pe de altă parte, este un modelator mai puțin iscusit, dar un maestru în a-și da seama ceea ce își dorește cu adevărat clientul. Încă nu și-a dat seama ce vrea Valerie, care își cam bate joc de el. Își petrece o bună parte a timpului cu ochii lipiți de fundul ei, ca un alpinist visând la un pisc incitant, dar de neatins.

Speram să avem multă treabă azi pentru a mă menține ocupat. Poate că așa aș fi reușit să nu stau prea mult de vorbă. Știam că, dacă aș fi discutat prea mult pe orice temă, aș fi ajuns la subiectul nopții trecute și nu voiam să fac asta. Zvonurile aveau să înceapă să circule destul de repede și fără ajutorul meu. Nu venise niciun reporter azi-noapte, dar cu siguranță că știrea va apărea în ziar, măcar la rubrica

de infracțiuni din *LaBorde Daily*, care este tot atât de asemănător cu un ziar adevărat cum e un furtun de grădină cu un șarpe.

Cât timp Valerie și James își turnau două cești de cafea, m-am dus în partea din față, am întors semnul cu „Închis” ca să afișeze „Deschis” și am descuiat ușa.

Pe la 9.30 a sunat Ann, în timpul pauzei de la liceu.

— Așteaptă puțin, i-am spus.

Mi-am mutat privirea către James și Valerie, care se aflau în spatele atelierului. Valerie lucra la o ramă. Stătea aplecată deasupra mesei, oferindu-i lui James o priveliște generoasă a feselor ei; rochia roșie pe care o purta era întinsă peste ele mai ceva ca pielea de pe un bongo. James gesticula abundant, flecărind pe lângă ea printre zâmbete și pufăituri de fum de țigară. Îmi aducea cumva aminte de *The Little Engine that Could*².

— Spune, am continuat.

— Ești în regulă?

— N-am chef de mers la paradă sau la altceva. Dar cred că mi-e bine. Tu ce faci?

— În pauza următoare mă duc la Poliție. Richard, toată lumea de la școală știe. Nu știu cum, dar au aflat toți. Unii dintre profesori m-au întrebat despre ce s-a întâmplat. Am încercat să discut cu ei, dar nu pot să explic prea bine. M-au întrebat până și unii dintre elevi.

— Rahat. Poate că ar trebui să mergi acasă.

— Trebuie să mă confrunt și cu asta mai devreme sau mai târziu, iar acum e un moment la fel de bun ca oricare altul... Ești sigur că ți-e bine?

— Sunt sigur, am mințit.

— Bine. Trebuie să plec, dragule. Te iubesc.

— Și eu.

Pe la 10.30 a apărut Jack Crow, poștașul. A răzbit în magazin prin căldura de iulie, care părea să-l fi urmărit, stând în cadrul ușii și respirând greu, ca un câine, din cauza caniculei, preț de cel puțin

² Carte ilustrată pentru copii, publicată în 1930 în Statele Unite ale Americii (n.r.).

cincisprezece secunde.

Jack e unul dintre acei bărbați imenși care consideră că statura, mecla aspră și disprețul față de intelectuali îl fac un bărbat adevărat. Nu poate doar să livreze corespondența și să salute. În fiecare dimineață, zăbovește câteva minute făcând remarci lingușitoare la adresa lui Valerie despre cât de mult îi plac lui roșcatele și cât de bine arată ea, toată gargara obosită pe care bărbații ca el o consideră fermecătoare. Îi mai place și să vorbească despre experiențele lui la vânatoare, la pescuit și din război. Când îl auzi vorbind, ai impresia că Hemingway a fost pescar de pleușcă și Audie Murphy³ soldățul de tinichea. Și doar el e dat dracului.

— Măi, băiete, dar bine se mai simte aerul ăla condiționat, a spus. Faină slujbă aveți voi aici, băieți. Dar, să fiu sincer, n-aș face schimb. A mea mă ține în formă, a spus și s-a plesnit peste burtă. Evident, a continuat uitându-se către Valerie, și tu arăți bine.

— Datorită semipreparatelor, i-a răspuns ea.

Jack a izbucnit în râs. Suna precum ceva care se sufocă. Ei bine, am dreptul să sper.

A venit lângă teighea, s-a lăsat peste ea și s-a uitat fix în ochii mei, de parcă am fi fost tovarăși pe ascuns, însă a vorbit în gura mare.

— Am auzit că azi-noapte i-ai făcut unuia felul.

Mi s-a întors stomacul pe dos. Știam că trebuia să se întâmple, dar faptul că Macho Jack a fost prima persoană care să aducă vorba despre asta mi s-a părut o pedeapsă crudă și neobișnuită. Nu știam ce să-i răspund, așa că nu i-am spus nimic. Jack se pricepea oricum să vorbească singur.

— Mack de la ziar mi-a spus. A zis că ai împușcat fix în ochi o jigodie, că ai lăsat-o mai întinsă decât pe nicovală. A fost un cioroi? Un fasolar?

Valerie și James și-au întrerupt lucrul și s-au apropiat de noi.

— Care-i treaba? a întrebat James.

— Dick i-a făcut unuia felul azi-noapte, i-a răspuns Jack.

³ Audie Leon Murphy (1925 - 1971) – unul dintre cei mai decorați militari americani din timpul celui de-al Doilea Război Mondial, pentru eroismul de care a dat dovadă primind toate decorațiile militare existente în armata SUA, precum și decorații franceze și belgiene (n.r.).

În primul rând, uram să mi se spună Dick. Este porecla organului sexual masculin, fir-ar să fie. La cum văd eu lucrurile, ai putea la fel de bine să-mi zici Sulă. În niciun caz nu-mi plăcea ca Jack să mi se adreseze astfel; n-aș vrea ca nemernicul ăsta să-mi spună nici când e gata masa.

— L-a împușcat pe nenorocit fix în țeastă, a spus Jack fără să mai aștepte să răspund. L-a omorât pe fraier.

— Ajunge, i-am spus.

— Nu e nevoie să fii modest acum, Dicky.

Dicky?

— La naiba, eu aș fi mândru. Dacă un nenorocit îmi intră în casă, ar fi bine să fie pregătit să-și culeagă dinții din găoază. Țin o pușcă cu pompă fix sub pat, iar dacă...

— Las-o moartă, Jack. Las-o moartă.

— Dar nu e nimic de care să-ți fie rușine, a continuat Jack. Dacă aș fi fost eu...

— Dar n-ai fost tu, ci eu. Și nu-mi este rușine, doar că nu sunt nici mândru de asta. Dacă ai ceva corespondență pentru mine, las-o. Dacă nu, ieși afară!

Jack s-a înroșit brusc la față.

— Omori și tu un cur pictat și începi să vorbești ca un dur. Te crezi Clint „Căcat” Eastwood.

— Pleacă.

— Cum vrei, durule.

Jack a băgat mâna în geantă și a aruncat pe tejghea un vraf de scrisori, care au alunecat și au căzut pe podea.

— Bucură-te de corespondența ta de căcat, Dick.

M-a săgetat cu privirea și a ieșit călcând apăsător, lăsând ușa deschisă destul de mult cât să intre în magazin un pic din arșița de iulie.

— Sper să-ți crape aerul condiționat.

— Iar eu sper să te muște de coaie un câine turbat, a strigat Valerie după el.

Brusc, James și cu mine ne-am întors capetele spre ea. Valerie?

Jack a rămas încremenit în ușă, șocat.

— Așa vorbește o domnișoară? a mormăit într-un final.

— Te-ai prins, i-a răspuns Valerie.

Jack a înghițit în sec, a dat drumul ușii și s-a îndepărtat. S-a uitat prin vitrină chiar înainte de a ieși din raza noastră vizuală, iar Valerie a profitat de ocazie pentru a-i face semn cu degetul mijlociu.

S-a uitat apoi la noi și obrajii i s-au înroșit mai ceva ca rochia.

— Ei bine, a spus, pur și simplu nu-l înghit.

Le-am povestit lui James și lui Valerie întâmplările prin care am trecut și ei m-au ascultat cu atenție. Din fericire, nu mi-au cerut detalii scabroase. În cele din urmă, am lăsat lucrul pe mâna lor și m-am dus cu mașina până la Kelly's. Pur și simplu, cel puțin pentru o vreme, nu mai voiam să vorbesc despre incident sau să fiu în compania cuiva care să-mi ceară amănunte. Aveam nevoie de puțin spațiu, după cum se spune în California. Sau, cum zicem noi în Texas, voiam să fiu lăsat dracului în pace.

La un moment dat, l-am depășit pe Jack. Pășea nervos și avea capul plecat. Mi-am amintit cum l-a pus Valerie cu botul pe labe și am vrut să-l claxonez pentru a-i aduce aminte, dar nu am făcut-o. Îmi pierdusem simțul umorului.

Kelly's este o cafenea de modă veche din partea de vest a orașului. Mănânc destul de des aici. Îmi place pentru că îmi aduce aminte de vremurile din timpul liceului. Nu sunt genul care să trăiască în trecut, însă nu mă deranjează să rememorez din când în când. Obişnuiam să-mi duc prietenele la Kelly's, unde beam whisky și mâncam hamburgeri. Pe vremea aia, chiar aparținea unui tip pe nume Kelly. Dar asta se întâmpla în urmă cu mulți ani. Acum, tipul se află în cimitirul LaBorde, ținând în mâini un aranjament floral de plastic.

Nu puteam merge la Kelly's fără a-mi aduce aminte de Stud Franklin, care s-a dus acolo într-o sâmbătă și s-a împușcat în cap cu un pistol de calibrul .22. N-am văzut faza, dar am auzit-o povestită de unii dintre cei care fuseseră de față. A intrat pur și simplu și a spus „Să-l fut și pe el și pe porcul lui” și și-a lipit arma de cap. Era supărat pentru că nu câștigase concursul FHA. Crescuse pentru asta un porc, muncise un an întreg pentru el, cheltuindu-și banii agonisiți pentru a-i cumpăra mâncare de calitate și medicamente. Fusesse învins de un fermier dintr-o văgăună care își crescuse porcul cu pâine mucegăită și prăjituri și îi dăduse să mestece tutun ca să-i omoare viermii. Ulterior, au găsit și porcul lui Stud spânzurat în țarcul de lux din beton pe care-l construise pentru el. Nimeni nu a suspectat porcul de sinucidere. Bărbatul păruse stabil până în acel moment.

Și separeul din capăt, cel cu mușamaua ruptă, peste care fusese pusă în dorul lelii bandă adezivă de nenumărate ori de-a lungul anilor, locul în care s-a încheiat prima mea idilă. Îmi pusesem mâna pe genunchiul lui Kathy Counsel și încercasem s-o strecur până sub rochia ei, pentru premiul cel mare, numai că fata m-a plesnit, zgomotul acelei palme făcând ocolul barului ca o lovitură de tun. Am ieșit din cafenea cu ea urlând la mine și ceilalți vlăjgani râzând, drept care nu m-am întors acolo timp de o lună. Șase luni mai târziu, Katty a rămas gravidă cu Herschel Roman, faimosul nostru fundaș, și au fost nevoiți să renunțe la școală. Herschel a azvârlit o ultimă minge, după care a început să azvârle furtunuri de alimentare în rezervoare la FINA, pe Principală. Încă era acolo. Doar că acum șandramaua era a lui și se uita la o grămadă de meciuri de fotbal la televizorul de lângă dozatorul de Cola. Kathy se îngărășase și avea o limbă mai ascuțită decât o furculiță de grătar. Odrasla lor juca fotbal și o făcea prost, neplăcându-i să joace, sau cel puțin astea erau zvonurile. Din când în când, îmi venea să o sun pe Kathy și să-i mulțumesc pentru acea palmă.

În spatele cafenelei a fost locul unde au avut loc singurele mele două bătăi. Le-am pierdut pe ambele. Nici nu-mi mai aduc aminte de la ce au pornit. Ambele fuseseră cu cel mai bun prieten al meu din liceu, Jerry Quail. A fost recrutat după absolvire, pentru că nu avea stofă de facultate. Dar nici n-a apucat să vadă ceva acțiune în Vietnam. În timpul unor manevre militare, cu o săptămână înainte să fie trimis pe front, a căzut dintr-un elicopter și a murit. Am fost la înmormântare.

Nu am luat loc la niciuna dintre mese. M-am așezat la tejghea și Kay s-a apropiat de mine. Era singura chelneriță de acolo pe timp de zi, și-mi plăcea de ea. Era frumoasă în stilul ei blond-platinat cu prea mult machiaj și, oricât de fericit aș fi fost în căsnicie, nu mă puteam abține să nu fiu incitat de felul în care șoldurile i se mișcau pe sub uniformă albă și apretată pe care o purta. Avea ceva ce nu-i lipsea nici lui Valerie: un element pe care femeile își doreau să-l poată cumpăra îmbuteliat; la fel doreau și bărbații lor.

I-am zâmbit cât de frumos am putut și am comandat cafea. Mi-a turnat-o în ceașcă și a spus:

— Am auzit ce s-a întâmplat.
— Cristoase! Oamenii din orașul ăsta sunt ai dracului de telepatici.
— Sunt doar cu gura mare. În orice caz, îmi pare rău. Sunt sigură că e nasol.

— E cel mai potrivit lucru pe care îl puteai spune, Kay. Mersi.

Mi-a zâmbit și m-am mutat la un separeu. Mi-am sprijinit capul de perna veche de piele roșie și am închis ochii. Instantaneu, seara trecută mi-a venit în minte.

Am deschis ochii și am băut jumătate din cafea dintr-o înghițitură. Era amară. I-am strigat lui Kay să-mi aducă o Cola. Am sorbit din ea. Nu era cu mult mai bună.

— Pot să-ți folosesc telefonul?

Kay se afla în spatele barului, ștergând ceva vărsat.

— Fă-ți de cap. Știi unde e.

Am intrat în magazie pe ușa din spate. Telefonul stătea pe cartea de telefoane, pe un raft, lângă o conservă de roșii de mărime economică. Trebuie să fi fost pentru chili-ul pe care-l serveau. „O bunătate, dar te arde ca un cuptor încins”, îl laudau.

M-am sprijinit de raft și am folosit cartea de telefoane pentru a căuta un număr. Era chiar pe prima pagină, scris cu litere mari. L-am format.

— Departamentul de Poliție din LaBorde.

— Doresc să vorbesc cu locotenentul Price.

— O secundă.

— Sunt Dane. Vreau doar să știu ce s-a întâmplat cu corpul lui Russel, am spus când Price a intrat pe fir.

— Va fi îngropat poimăine. L-ar fi îngropat azi, dar i s-a făcut autopsie.

— De ce?

— Procedura standard. De ce te interesează înmormântarea?

— Russel mai are familie în afară de tat'su?

— Nu cred. Nu din câte știm noi. În mormântarea o plătește districtul. În mormântare de cerșetori, așa i se spune.

— Unde va fi înhumat?

— La cimitirul Greenley's. Nu plănuiești să vii, nu-i așa?

— Mi-a trecut prin cap.

— Te simți vinovat?

— Ceva de genul.

— Știu cum este, dar lași lucrurile să scape de sub control. Trebuie să accepți faptul că l-ai omorât în legitimă apărare. Intrase în casă prin efracție.

— Abia acum m-am gândit la asta. Nu mi se pare în regulă să fie înmormântat fără să fie nimeni acolo.

— Și crezi că spiritul lui se va simți mai bine dacă te duci? Omul care l-a ucis?

Am tăcut un moment. Când Price a vorbit din nou, cuvintele lui au sunat de parcă le-ar fi scos de la gheață.

— Uite, nu încerc să te fac să te simți de căcat, OK? Spun doar că nu are niciun sens. Dacă te-ar fi ucis el pe tine, nu cred că ar fi venit la înmormântare.

— Nu asta contează...

— Ba poate chiar asta contează. Fă tot ce poți să uiți. Vezi-ți de viața ta. Oamenii vor vorbi despre asta și va ajunge și la urechile tale. Va fi greu o perioadă. Dar va trece.

— La ce oră e înmormântarea?

— Ești încăpățânat, nu-i așa?

— Fă-mi doar hatârul, Price. Nu știi încă dacă voi face ceva sau ce, dar m-aș simți mai bine dacă aș ști. Când poimăine?

Price a oftat.

— La unu și jumătate. Dane, fă-ți un serviciu. Păstrează distanța.

Am închis și am sunat un bun prieten de-al meu care este zugrav, am scrâșnit din dinți și i-am povestit ce se întâmplase. Am încercat să fac totul să pară simplu și clar.

— La naiba, Richard, îmi pare rău.

— Nu e nevoie. Ce-i făcut e făcut. Uite, am nevoie să-mi zugrăvești sufrageria. Nu e numai faptul că încă mai e sânge pe perete, dar m-ar face să mă simt mai bine să am un strat proaspăt de vopsea care să acopere totul.

— Am înțeles. O să-mi adun echipa și ajungem la tine pe la amiază.

— Mersi, Ted. O să sun un lăcătuș de la magazinul de mobilă. Dacă ajungi acasă înaintea vreunuia dintre ei, dă-le te rog drumul.

Cel mai simplu mod în care poți intra e să iei la tine un patent, să mergi în spate și să tai încuietoarea din sârmă pe care am încropit-o aseară.

— Nicio problemă, a răspuns Ted.

— Mulțumesc.

Am căutat din nou în cartea de telefoane și am făcut rost de numărul unui magazin de mobilă.

— Vreau o canapea, am spus și le-am dat dimensiunile generale ale camerei și culorile.

Ei au descris ce aveau și am ales una. Am sperat să-i placă și lui Ann. Să o cumpăr pe nevăzute nu era o idee deloc bună, dar pur și simplu nu voiam să interacționez cu oameni față în față mai mult decât eram nevoit să o fac.

— Când o puteți livra? Aș dori-o azi dacă se poate.

— Se va aranja. În jur de ora unu e bine?

— E bine. Va fi un zugrav acolo. Îl cheamă Ted Lawson. Vă va deschide el ușa. Puteți să-mi luați și canapeaua veche de pe cap? Nu mai e bună de nimic, însă voi plăti în plus s-o luați.

A stat o clipă pe gânduri.

— Presupun că putem face și asta. Nu vă costă în plus.

— Bine. O puteți acoperi cu folie pe cea nouă? Nu vreau să se murdărească de vopsea.

Au spus că se poate, am închis și l-am sunat pe lăcătuș.

— Truman's Locks, Truman la telefon.

— Mă numesc Richard Dane și...

— Dumneavoastră sunteți cel care l-a împușcat pe hoțul ăla azi-noapte, nu-i așa?

Dumnezeule, cum circulă vorba!

— Așa e. Am nevoie de o încuietoare pentru ușa pe care a stricat-o. Puteți să vă ocupați de asta azi?

— Pot să încep azi. Depinde de cât de tare e spartă ușa. S-ar putea să trebuiască să chemați pe cineva care mai întâi să o repare.

— Are nevoie doar de încuietoare, i-am răspuns.

— În regulă. Hei, o să vă bage la-nchisoare?

— A fost legitimă apărare.

— Asta nu mai înseamnă nimic în zilele noastre. Nu poți să ai

încredere în polițai mai mult decât în pungași. Care-i adresa?

I-am spus-o.

— Ia spuneți, domnule Dane, cum vă sună o alarmă de efracție și niște gratii? Vă pot aranja clasa întâi. Nici măcar ticălosul de Houdini nu se va putea strecura în casa dumneavoastră după ce vă rezolv eu.

Știam că profita de paranoia mea, dar și că urma mai târziu să regret.

— Da, i-am răspuns. Hai să luăm tot pachetul.

— Bună decizie. Punem încuietoarea și gratiile chiar azi. Cu sistemul de alarmă începem mâine. Vă sună bine?

— Grozav, am spus și am închis.

M-am dus în față și m-am așezat în separeul meu, apoi mi-am terminat Cola. Avea un gust puțin mai bun. M-am uitat la ceasul din spatele teighelei, de deasupra oglinzii. Ora 11.00. Prea devreme pentru prânz.

La naiba cu asta.

— Kay, am strigat, ce-ar fi să-l convingi pe bucătarul ăla din spate să-mi facă un sandviș cu ochiuri? Spune-i să nu se zgârcească cu untura.

— Am înțeles, a răspuns, după care a strigat în spate după Clyde.

Un bărbat negru purtând un șorț alb pătat și-a făcut apariția la fereastra bucătăriei.

— Doi puișori morți pe pâine și nu te zgârci cu untura, i-a spus.

Clyde și-a lovit fruntea cu două degete în semn de salut și a dispărut. La scurt timp după, am auzit untura sfârâind într-o tigaie.

Kay a revenit cu o bere Lone Star și a pus-o pe masă.

— Din partea casei.

Am băut berea pe îndelete, am mâncat la fel de încet sandvișul, am ascultat la tomat câteva piese interpretate de Dwight Yoakam, apoi am condus înapoi la magazin.

Câțiva oameni care auziseră despre crimă au venit la atelier, însă cel puțin unul dintre ei nu era nimic mai mult decât un individ cu o curiozitate morbidă. Nici măcar nu s-a prefăcut că ar fi avut vreo treabă pe acolo, ci a vrut doar să afle mai multe despre noaptea trecută. I-am spus tot ce am avut chef să-i spun, apoi m-am dus în baia din spatele magazinului până când James și Valerie au reușit să se descotorosească de el.

În restul zilei am făcut rame de unul singur și i-am pus pe James și pe Valerie să stea în față. Nu era prea mult de lucru acolo, chiar mi-ar fi prins bine să mă ajute unul dintre ei cu ramele, însă voiam să fiu lăsat în pace și să stau departe de discuții de rahat. Flecăreala despre vreme și despre Dallas Cowboys nu mi-ar fi picat bine. N-ar fi făcut decât să-mi amintească de masca pe care mi-o pusesem ca să-mi ascundă adevăratele preocupări, iar asta mi-ar fi înrăutățit starea în care mă aflam.

În jur de ora 16.30, lucram la o fotografie cu ediție limitată, făcându-i o ramă din hârtie de bumbac mată, când a sunat telefonul. James a răspuns și a spus că e pentru mine.

Era Price.

— E posibil să avem o problemă, mi-a spus.

— Ce fel de problemă?

— Ben Russel. Tatăl lui Freddy. A ieșit ieri din Huntsville. Știe că fiul lui e mort, știe că a fost ucis în timpul unei spargerii și se spune că va veni la înmormântare. Ar putea fi periculos. Nu te duce la înmormântare.

— Mă mai gândesc.

— Păstrează distanța față de Ben Russel, Dane. Este periculos. Să mergi la înmormântarea fiului său nu ar face decât să înrăutățească lucrurile. Stai acasă și poate că va lăsa totul baltă și își va vedea de drum. Probabil că nu dă nicio ceapă degerată pe băiat. E genul răzbunător. Caută doar un pretext.

— Mulțumesc pentru sfaturi, Price.

— Ascultă de ele, Dane. Ai încredere în mine în legătură cu asta.

Am închis și m-am întors la înrămatul meu. Am pus tipăritura în cadru și am pregătit o bucată de sticlă antireflexivă, însă n-am reușit s-o fac să încapă în ramă. Mâinile nu mai voiau să mă asculte.

L-am pus pe James să termine. Am băut o ceașcă de cafea de care nu aveam nevoie, apoi m-am dus la baie ca să analizez situația. Am încercat să mi-l închipui pe Ben Russel. Mi l-am imaginat lung și deșirat, cu o tunsoare militărească și o cicatrice pe obraz. Mi-am imaginat că ar avea o voce guturală și că era genul de om care ucisese un coleg deținut în închisoare cu o lingură pe care o ascuțise pe ascuns în atelier. Mi-l și imaginam pe directorul închisorii vorbind cu el când l-au eliberat, spunându-i „Ține-te pe calea dreaptă, Russel”. Și mi-l puteam imagina și pe Russel gândindu-se: „Mda, imediat ce rezolv niște treburi în LaBorde”.

M-am spălat pe față și am plecat acasă devreme.

Ann îl ia zilnic pe Jordan de la școală, după ce iese de la muncă, așa că atunci când am ajuns eu acasă el stătea la masă și mânca un sandwich cu parizer. Maioneza se scurgea printre feliile de pâine, iar copilul avea în jurul gurii un cerc gros, ca spuma de la gura unui câine turbat. Borcanul de maioneză și masa erau pătate și ele.

— Salut, tati.

— Salut, fiule.

M-am uitat la masă, la lingură și la borcan, apoi am luat un prosop de hârtie și am făcut curat cât de bine am putut. M-am silit să nu-i spun nimic în legătură cu mizeria. De obicei îi săream în cap. Dar încercam să pun lucrurile într-o perspectivă mai bună azi și, ca prin minune, mizeria a părut mult mai puțin importantă decât ar fi părut cu o zi înainte. Și dacă tot eram la capitolul ăsta, cine mă credeam eu să arunc prima piatră? Nu eram prea ordonat și organizat nici acum, la 35 de ani.

Am văzut că Ted și băieții lui erau în sufragerie, zugrăvind de zor. Acoperiseră podeaua cu folii, care erau foarte puțin stropite. Stăteau cu spatele la mine și, cum intrasem prin garaj, încă nu mă văzuseră. M-am oprit și i-am privit cum lucrează, după care m-am uitat la ceas. Șase fix. ăsta era avantajul când angajai un om care lucrează pe cont propriu. Muncea până când era gata treaba, nu până la ora 17.00. În afară de asta, un zugrav este nevoit să profite de orice oportunitate ivită, căci nu primește zilnic oferte de muncă.

L-am sărutat pe Jordan pe creștet și el mi-a spus o poveste pe care o citise învățătoarea în clasă în acea zi. Era despre Clifford, câinele mare și roșu. Îi plăcuse mult povestea. O relata în gura mare, gesticulând. În acest timp, Ted și fiii lui s-au întors să vadă ce se întâmplă și i-am salutat. Când Jordan a terminat de povestit, i-am turnat un pahar de lapte proaspăt ca să aibă ce vărsa și m-am dus în sufragerie, pentru a vedea ce treabă făcuseră zugravii.

Părea să fie aproape gata. În cameră mirosea puternic a vopsea, un miros care în mod normal îmi repugna, dar în acea zi părea mai proaspăt ca o dimineață de primăvară. Vechea canapea dispăruse.

Cea nouă se afla în mijlocul camerei, acoperită cu o folie, după cum lăsasem instrucțiuni.

Ted s-a șters pe mâini pe o cârpă pe care o ținea în buzunarul din spate al salopetei și a venit la mine.

— Aș da mâna cu tine, dar te-ai umple de vopsea, mi-a spus. O să scapi de noi cam într-o oră. Dacă reușești să-l ții pe copil la distanță de perete, va arăta mai bine decât când era nou, când se usucă de tot.

— Voi face tot ce-mi stă în putință, i-am răspuns.

— A trecut și lăcătușul pe aici. A lăsat factura în bucătărie.

— N-am observat-o.

— E lipită de ușa frigiderului, cu unul dintre magneții cu fructe. M-am uitat pe ea. Ți-a luat prea mult. A spus că se va întoarce mâine să încerce să termine treaba. Și, după cum poți vedea, a venit și canapeaua.

— Da.

— Ești în regulă, din câte văd?

— Desigur.

— Bine, dacă ți se pare că nu ești, dă-mi un telefon. Drace, mai ții minte cum vorbeam despre tot felul de chestii în liceu? Tot ăla sunt. Ar trebui oricum să mai ieșim la o bere. A trecut o grămadă de vreme de la ultima.

— Ai dreptate, a cam trecut.

Ted s-a întors la treabă și eu m-am dus la ușă pentru a inspecta încuietoarea. Părea destul de solidă. Bun. Lăcătușul instalase și un grilaj culisant care putea fi tras peste sticlă și încuiat în timpul nopții, pentru cazul în care ar fi atacat un rinocer. Nu știam dacă mă simțeam în siguranță sau ridicol. Singurul lucru pe care îl știam cu certitudine era că nu aveam de gând să-i spun nimic despre Ben Russel lui Ann, cel puțin nu acum.

Am scos televizorul portabil din debaraua din bucătărie, l-am pus pe scurgătorul chiuvetei și l-am băgat în priză. Am dat peste Bugs Bunny și l-am lăsat pe Jordan să se uite și să-și bea paharul de lapte, pe care încă nu îl vărsase.

Ann era în dormitor, stând pe marginea patului, cu spatele la mine. Avea coatele pe genunchi și își ținea capul în mâini, de parcă ar fi devenit subit prea greu. Am închis ușa și m-am așezat lângă ea.

- Urăsc canapeaua, a spus.
- Îmi pare rău. O pot returna.
- Ar fi trebuit să mă întreb ce vreau. Nu așa facem tot timpul? Vrem ceva, hotărâm împreună. Nu?
- Am vrut doar s-o scot pe cealaltă din casă cât mai rapid.
- Ai fi putut să aștepți înainte să iei una nouă, până când m-aș fi putut uita și eu cu tine.
- Nu mai pot gândi ca lumea.
- N-a fost foarte frumos din partea ta.
- O să aranjez s-o ia înapoi. Am putea vorbi și despre altceva în afară de canapea?
- Pur și simplu nu-mi place, asta-i tot.
- Ai vorbit cu polițistii?
- Nu schimba subiectul, dar, da, am vorbit cu ei. Locotenentul Price a fost foarte amabil. A mers totul repede.
- Vrei să ieșim la cină?
- Jordan și-a făcut un sandviș.
- Mă gândeam că poate îl ia Dorothy. Ne e datoare să stea cu copilul, nu-i așa? Ce-ai spune să ieșim doar noi doi? Poate la un local mexican.
- Pot să o sun.
- Bine. Mă duc să mă spăl și să mă bărbieresc. Mă simt murdar.
- Spală-te și pe dinți. Ai o respirație de parcă ai avea blană pe limbă. Chiar crezi că avem nevoie de gratii la uși și la ferestre? Alarmeri? Ai văzut factura?
- Nu, încă n-am văzut-o. Dar în momentul ăsta, la cum mă simt, aș vrea să pot pune casa asta pe Marte.
- M-am ridicat în picioare și m-am îndreptat spre ușă.
- Richard, tot nu-mi place canapeaua. Arată de parcă ar fi fost proiectată de tipul care a făcut decorurile pentru *Alien*.
- Măine dispare.

După cină, l-am luat pe Jordan și l-am băgat în pat devreme, apoi Ann și cu mine am făcut dragoste. A fost bine. Viața noastră sexuală nu o luase la vale, dar devenise grăbită, încadrată de prea multe responsabilități și înfăptuită mult prea des în momentele în care

niciunul dintre noi nu avea chef.

Numai că de data asta nu s-a întâmplat la fel. A fost ca în vremurile bune, când abia ne puteam ține mâinile departe unul de altul. Mi-a amintit de facultate și de bancheta din spate a vechiului și ponositului meu Ford din '61; uzat când l-am luat, uzat și mai tare din cauza nepăsării mele. Obişnuiam să ne consumăm toate sesiunile de dragoste pe bancheta din spate a acelei mașini la cinematograful în aer liber, pentru că ambii stăteam la cămin și aveam colegi de cameră foarte stricți. Îmi aduceam aminte de acel Ford cu reverența pe care un călugăr o manifestă față de un altar.

Stăteam acolo, cu Ann adormită pe mâna mea, și mă uitam la spațiul dintre perdele, văzând una dintre gratii lipită de-a lungul ferestrei ca o deformare canceroasă pe suprafața unui ochi spălăcit. M-am uitat la gratie până când am făcut-o să dispară. Am făcut totul să dispară. Ne-am imaginat pe bancheta din spate a vechiului Ford, cu pânza plafonului sfâșiată, atârând în fâșii ca niște stalactite blegi. Era o noapte rece de decembrie, nu zăpușeala din iulie, și Ann și cu mine ne acoperiserăm cu o pătură peticită. Geamurile Fordului erau înghețate.

Mi-am închipuit toate acestea o bună bucată de vreme, călătorind înapoi folosind mașina imaginară a timpului, într-o vreme în care totul era în ordine în lume și credeam că eu și Ann aveam să trăim veșnic și că viitorul nostru urma să fie întotdeauna la fel de strălucitor precum cromul de pe un Buick nou-nouț.

În ziua următoare au fost instalate alarmele și canapeaua a fost returnată. Am ales alta, de data aceasta împreună cu Ann. În zorii zilei următoare chiar mă puteam convinge că era timpul să îmi văd de viață și că era prostesc din partea mea să doresc să-l văd pe Russel îngropat. Nu ar fi făcut lucrurile mai bune. Mai mult, aș fi putut să dau peste tat'su, și numai de asta nu aveam nevoie.

Pe de altă parte, dacă nu s-ar fi dus nimeni la înmormântare, în afară de gropari? Nici asta nu mi se părea în regulă. Chiar și călăul ar fi fost bine-venit. Cel puțin îi văzusem chipul; era unul care urma să-mi rămână întipărit în minte pe vecie.

Totuși, nu aveam să mă duc. Nu aveam de gând să mă duc, și asta mi-am spus tot drumul, în timp ce am condus până acolo, că doar treceam prin zonă. Și nu mă duceam nici când am parcat sub niște stejari, peste drum de cimitir, și nu mă duceam nici când m-am dat jos din mașină și m-am sprijinit de ea uitându-mă la înmormântare.

Nu era vreme de îngropat. Aerul era fierbinte și lipicios. Stejarii sub care mă aflam nu prea reușeau să oprească razele soarelui. Era ca și cum, în loc de umbră, de pe ei s-ar fi scurs cerneală fierbinte, dar știam că dacă aș fi ieșit în soarele dogoritor ar fi fost și mai rău; miere topită. Pentru o treabă de soiul ăsta ar fi trebuit să plouă și să fie frig, iar cimitirul să fie plin de oameni îmbrăcați în negru, cel puțin unii dintre ei plângând. Dar nu așa stăteau lucrurile pentru Freddy Russel.

Ce aveam acolo erau doi gropari și un preot angajat, așteptând nerăbdător lângă gardul cimitirului, într-un Buick negru, strălucitor, cu portiera deschisă, făcându-și vânt cu ceva ce părea a fi o broșură a bisericii, care avea astfel poate cea mai bună utilizare.

Groapa fusese săpată deja, cel mai probabil cu o zi în urmă, și un dispozitiv fusese amplasat deasupra ei, menit să coboare sicriul. Unul dintre gropari purta o cămașă havaiană cu papagali roșii și galbeni. Râdea de ceva împreună cu celălalt, probabil că făcuseră o glumă indecentă despre preoți, și lucrau foarte rapid, manevrând mecanismul ce îl cobora pe Freddy în mormânt. Sicriul ar fi putut fi și gol, atât de mult îi interesa ceea ce făceau.

După ce l-au coborât în groapă, i-au făcut semn preotului să se apropie. Acesta a venit lângă mormânt, a deschis Biblia și a început să citească. Când a terminat, a mai zis câteva cuvinte, dar al dracului de puține, și a încheiat spunând „Amin”. Toată treaba a fost făcută cu convingerea cu care face dragoste o prostituată. Preotul s-a uitat la ceas și s-a îndreptat spre Buick, apoi a șters-o. Probabil că întârzia la vreun prânz gratis pe undeva.

Eram pe cale să fac și eu același lucru când un Ambassador vechi albastru s-a oprit lângă cimitir și un tip masiv a coborât din mașină și s-a proțăpît în fața gardului, privindu-i pe gropari cum aruncă pământul pe coșciug. Și-a aprins o țigară, s-a întors și a dat cu ochii de mine. Părea să aibă aproape 60 de ani, avea puțină burtă, dar era chipeș în felul unui om simplu. A stat acolo, fumându-și țigara și privindu-mă fix, apoi a aruncat-o, a călcat-o cu călcâiul și a pornit spre mine.

Când s-a apropiat, am văzut că era mai în vârstă decât îmi păruse inițial. Poate că bătea înspre 70 de ani. Dar nu-l afectaseră prea tare. Purta pe față o expresie de pantof vechi și comod, iar felul în care mergea sfida orice vârstă; avea un aer de încredere în sine și de plictiseală care despica aerul din calea lui ca sculptura de la prora unei corăbii.

— Tu ești Dane, nu-i așa? m-a întrebat când a ajuns în dreptul meu.

Inima a început să-mi bată mai repede. Știam cine era, chiar dacă nu avea aura fantastică pe care mi-o închipuisem în urmă cu două zile.

— Da, tu ești Dane, și-a răspuns singur la întrebare. Știi cine sunt eu?

— Am o bănuială.

— Eu știu cine ești. M-am asigurat de asta. Când am ajuns în oraș, primul lucru pe care l-am făcut a fost să încep să pun întrebări. Și oamenii mi-au spus tot ce voiam să aflu. Mi-au zis că-ți tot apare moaca în ziare. Chestii de-astea de cetățean-model. M-am dus pe la ziare și am cerut să văd arhiva. Am spus că mă interesează istoria locală, că sunt un scriitor care se documentează pentru o carte. Ți-am văzut poza într-o grămadă de ediții. Ești om mare aici în LaBorde,

Dane. Apropo: ieși bine în poze.

— Știu că nu te va face să te simți mai bine, dar n-am vrut să-l omor pe fiul tău. Am fost nevoit.

— Ai dreptate. Nu mă simt mai bine. Ești amabil că te-ai mișcat până aici, să vezi cum bagă căcatul în groapă. Foarte frumos din partea ta.

— Mi-a spart casa, pentru numele lui Dumnezeu! Era înarmat. A încercat să mă omoare. L-am împușcat în legitimă apărare.

— Nu prea pare stilul lui. A fost singurul meu fiu.

— Îmi pare rău.

— E, acum e altă treabă. Deja mă simt mai bine după ce ai spus că-ți pare rău. Și tu ai un fiu, nu-i așa?

Am simțit o furnicătură la baza craniului, ca și cum un soi de vierme sfredelitor înghețat și-ar fi croit drum prin capul meu.

— Ar trebui să aibă în jur de patru ani. Am citit anunțul nașterii. Drăguț nume: Jordan. Și îmi place și numele soției tale. Am avut o mătușă pe care o chema Ann. A dat un camion peste ea.

— Russel, ascultă-mă...

— Oamenii de prin oraș cu care am vorbit spun că băiatul tău îți seamănă destul de bine, că e o minunăție de copil. Doamne, n-ar fi groaznic să i se întâmple ceva?

— Asta e o amenințare, nenorocitul?

— Nici pe departe. Am spus doar că ar fi groaznic să i se întâmple ceva. S-ar putea întâmpla, mai știi? Uite ce s-a întâmplat cu fiul meu.

— Dacă ai fi fost un tată mai bun poate nu s-ar fi întâmplat.

— Habar n-ai ce fel de tată am fost eu.

— Îmi pot imagina. Stai departe de fiul meu. De familia mea. M-ai auzit?

— Nu te căca pe tine, Dane. Nu făceam decât să subliniez cât de oribil ar fi dacă s-ar întâmpla ceva cu micuțul tău Jordan. Copiii mici nu sunt atenți tot timpul. Trebuie să ai mare grijă cu ei. Se rănesc foarte ușor. Uneori chiar mor.

— Dacă te apropii de familia mea, teucid.

Mi-a zâmbit, a scos o țigară și și-a aprins-o. Mi-a întins pachetul.

— Fumezi?

Am observat că avea mâinile exact ca ale tatălui meu. Mari,

pătrătoase și puternice. M-a făcut să mă simt incomod.

— Am vorbit serios, Russel.

— Să ai o zi frumoasă, băiete, mi-a spus în timp ce deschideam portiera și mă instalam la volan.

— Ți-am zis să nu te duci acolo, mi-a spus Price.

Ne aflam în sala de ședințe a postului de poliție, care servea și ca un fel de loc de odihnă, și, ca tot restul secției de poliție, m-a surprins plăcut. Încăperea era răcoroasă și curată. Automatele erau bine aprovizionate.

Price era îmbrăcat elegant, ca de obicei. Astăzi purta un costum gri cu o cămașă maro și o cravată dungată, iar pantofii îi erau la fel de lustruiți ca de fiecare dată.

— Știu, i-am răspuns. Dar nu m-ar fi lăsat în pace nici dacă aș fi stat acasă. A tot întrebat de mine prin oraș. A fost chiar și la arhiva ziarului. A citit despre mine și a căutat poze pentru a mă identifica.

Price și-a trecut mâna pe deasupra feței, de parcă ar fi vrut să-i ofere altă formă.

— V-a auzit cineva de pe acolo?

— Nu.

— Spune-mi exact ce ați vorbit.

I-am zis.

— Nu ar fi contat nici dacă vă auzea cineva discuția. Nu a fost nicio amenințare reală. Chiar ți-a urât să ai o zi bună.

— Așa a spus.

— N-ai nimic concret. Dacă cineva ar depune mărturie că într-adevăr tonul vocii lui era amenințător, ai avea ceva, dar nu mult. Însă nu ai niciun martor.

— Pot obține protecție pentru familia mea?

— Din punct de vedere oficial, nu a făcut nimic.

— E un fost pușcăriaș.

— Și-a ispășit pedeapsa... Uite cum stă treaba... Eu cred că te-a amenințat, chiar te cred. Însă, din punct de vedere oficial, acest lucru nu reprezintă nimic. Oricum, nu eu iau toate deciziile aici. Chiar dacă aș vrea să detașez pe cineva să-ți păzească familia, nu am niciun temei legal să fac asta. Dacă ai noroc, va pleca. E posibil să fie doar surescitat din cauza morții fiului său. E ceva normal. Nu e nicio crimă în a-l căuta pe bărbatul care ți-a ucis copilul. Dacă ar fi vrut să-ți facă

rău, ar fi putut s-o facă la cimitir.

— Nu pe mine mă vrea, ci pe băiatul meu. Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte, fiu pentru fiu.

— În regulă. Ascultă-mă însă cu atenție, Dane. Neoficial, îți pot oferi protecție două zile. S-ar putea să intru în belele, dar o voi face. Dacă află, e posibil ca șeful s-o contramandeze, dar vom încerca oricum, chiar dacă va trebui să te păzesc personal. Voi aranja ca un echipaj să stea cu ochii pe casa ta și te vom contacta din când în când.

— Ai spus două zile. Doar atât poți face?

— Două zile, domnule Dane. Doar atât.

— Și dacă așteaptă până în a treia zi?

— Dacă te amenință și putem dovedi acest lucru, intervenim. Între timp, o să-l verific. Sugestia mea este să îți procuri o altă armă, să dormi iepurește și să speri că individul pleacă din oraș. Cred că e o șansă destul de mare să o facă.

— Nu găsesc asta din cale-afară de liniștitor. Ai spus că e periculos. Mă pedepsești pentru că nu te-am ascultat.

— Asta e o prostie. E periculos, însă nu pot interveni până nu încearcă să facă ceva. Nevinovat până la proba contrarie, Dane.

— Când începe protecția?

— În seara asta. Cât de repede voi putea aranja totul. Nu pot să fac mare tam-tam. Oricum nu prea avem oameni.

— În LaBorde?

— Se întâmplă mai multe aici decât crezi. Mult mai multe. Vreau să-mi descrii mașina pe care o conducea. Dacă ai noroc, e furată. Asta ne-ar da motiv să-l luăm în primire, ceea ce, cu antecedentele lui, ar însemna un drum rapid înapoi în pușcărie. Poate că de data asta definitiv.

Nu știam numărul de înmatriculare, dar i-am descris amănunțit mașina, îndoindu-mă însă de cât de folositoare avea să fie redarea mea. Probabil că în zonă circulau multe automobile Ambassador vechi și albastre.

Chiar dacă nu-mi prea venea să fac asta, i-am strâns mâna lui Price și am ieșit. Îi înțelegeam punctul de vedere, dar nu-mi prea păsa de el.

Am zăbovit în parcare și m-am gândit la Russel și la fiul lui. Am

încercat să mi-i imaginez împreună acasă; Ben stând pe podea, jucându-se cu micuțul Freddy, sau poate stând prin casă în halat în dimineața de Crăciun, râzând în timp ce băiatul despacheta cadourile. Însă nu erau genul de viziuni care să pară verosimile. Mi-aș fi putut imagina mult mai ușor cum îl învăța pe băiat să forțeze un lacăt sau să pornească motorul unui vehicul fără a folosi cheia de contact.

Apoi am început să mă gândesc la ce spusese Russel despre fiul meu și m-am enervat din nou, apoi mi s-a făcut frică. Am pornit mașina și m-am îndreptat spre școală, pe North Street, să-l iau pe Jordan mai devreme. Mi-am propus s-o sun pe Ann de acolo, să-i spun că el e cu mine și unde să ne întâlnim toți.

Când am intrat în parcare a bisericii, am văzut Ambassadorul lui Russel și pe el stând lângă un container de gunoi și fumând o țigară.

Am parcat lângă mașina lui, am coborât, am avut grijă să memorez ce scria pe plăcuța de înmatriculare și m-am îndreptat spre el.

Russel s-a uitat la ceas.

— Credeam că băiatul tău termină la patru fără un sfert.

Am îndreptat pumnul spre el cu toată puterea. Și-a ferit capul într-o parte, ca un boxer, pentru a evita lovitura, dar l-am nimerit puțin în falcă, destul de tare încât să-i miște capul și să-i smulgă țigara din gură, trimițând-o în zbor.

Am încercat un croșeu de stânga, cu intenția de a-l face knockout, dar mi-a blocat lovitura cu antebrațul drept și s-a dat în spate, ieșind din raza de acțiune a loviturii mele.

— Dai destul de tare pentru cineva care face rame, Dane. Trebuie totuși să ai grijă cum îți dai umărul în spate la swing. Trădează lovitura și își pierde jumătate din înțepătură.

— Javră ce ești.

— Tot ce-i posibil.

A scos din pachet altă țigară și a aprins-o. Eu găfâiam și îl priveam cum pufăie și își bagă bricheta înapoi în buzunar. M-am uitat la mâinile lui, să văd dacă tremură. Nu tremurau. Ale mele, în schimb, da.

— Ai fost la polițai? Așa m-am gândit și eu c-o să faci. Să te duci la ei întins. Cred că ai impresia că te ameninț, pe tine și pe familia ta.

Voiam să sar din nou pe el, dar, la cât de ușor încasase loviturile, am zis că la 60 de ani, sau cât o fi avut, putea mătura parcare cu mine.

— Ți-am spus o dată să stai departe de familia mea. Nu voi repeta.

— Ai grijă, Dane, mi-a răspuns. Dacă mă mai ameninți așa, s-ar putea să fiu nevoit să depun o plângere împotriva ta.

M-am întors la mașină și am dus-o în partea opusă a parcării, apoi m-am îndreptat spre intrarea laterală a școlii. Odată aflat în spatele ușii de sticlă, m-am întors pentru a vedea dacă Russel se mai afla acolo.

Nu mai era, iar Ambassadorul dispăruse.

I-am transmis recepționerei un mesaj pentru Ann, rugând-o să îi spună că totul e în regulă și să nu își facă griji, dar să vină să se întâlnească cu mine și cu Jordan la secția de poliție.

La secție, Jordan era neastâmpărat, așa că i-am cumpărat o Cola și un pachet de biscuiți cu umplutură de unt de arahide. A băut o parte din Cola și a folosit doza pentru a sfărâma biscuiții pe masă. Asta se pare că l-a deranjat pe Price. Ai fi spus că era masa lui. Nu i-am spus lui Jordan să se oprească.

— Cine a fost primul acolo? Tu sau Russel? m-a întrebat.

— Russel.

— Ți-a făcut ceva?

— Nu. A spus că avea impresia că fiul meu termină la patru fără un sfert și m-am dus să-i ard una.

— L-ai lovit?

— Da.

— A lovit și el?

— Nu.

Price a repetat figura cu mâna și schimbatul feței.

— Tot nu ai nimic împotriva lui, Dane. În cel mai rău caz, ar putea fi acuzat de vagabondaj. E o parcare destul de mare. Poate intenționa să meargă la vreunul dintre magazinele aflate peste drum; poate că fuma o țigară înainte să intre. Ar putea să depună o plângere împotriva ta pentru că l-ai lovit. Ai recunoscut singur că ai făcut-o.

Nu mai aveam chef să mă cert. Vedeam clar unde se ducea discuția.

— Dacă are vreo importanță, am reținut numărul de înmatriculare.

— Îl voi verifica pe computer. Dă-mi numărul. Nu va dura mai mult de un minut.

I-am scris numărul pe o bucată de hârtie și s-a întors după vreo două minute. Stăteam cu ochii pe ceas.

— Mașina e închiriată local. Totul e legal.

— Se pare că am ajuns de unde am plecat.

— Mă tem că așa e. Știu cum te simți, însă nu pot aresta un om doar pe cuvântul altcuiva. Chiar dacă cel acuzat este un fost condamnat. Dacă i-am aresta pe toți cei care s-ar putea să comită o infracțiune, s-ar umple închisoarea înainte de apusul soarelui.

— Înțeleg cum stă treaba. Dar intenționezi în continuare să trimiți pe cineva să păzească casa la noapte?

— Desigur.

L-am luat pe Jordan și ne-am dus afară s-o așteptăm pe Ann. Jordan mi-a spus o poveste despre un iepure mic și albastru care putea să alerge foarte repede, iar cinci minute mai târziu a apărut și Ann. I-am spus să vină după noi până la restaurantul nostru mexican favorit și că îi voi povesti totul acolo.

Ann a luat la rând toate argumentele pe care i le oferisem lui Price, iar eu i-am oferit la schimb toate răspunsurile polițistului. Nu i-au plăcut spusele mele mai mult decât mi-au plăcut mie venind din partea lui Price.

— Cred că tu și Jordan ar trebui să plecați din oraș, i-am spus. Să stați undeva până trec toate astea.

— Nu-mi sună bine, a spus Ann.

— Nu vreau ichilada, tati, vreau chipsuri.

— Se spune enchilada, fiule, și nu se vorbește în timp ce discută oamenii mari. Nu e politicos.

— Dar eu nu vreau...

— Ai de gând să taci puțin? Încerc să vorbesc ceva cu mama ta. Sau ea încearcă să-mi spună mie ceva... Cristoase, nici nu mai știu cine vorbea cu cine.

— Eu vreau doar chipsuri, a spus Jordan.

— Mănâncă chipsuri, dar lasă-ne pe mine și pe mami să vorbim.

Jordan s-a pus pe mâncat din castronul cu fulgi de porumb, părând foarte mulțumit de sine.

— Spuneam, a reluat Ann, că nu-mi surâde ideea. Nu cred că trebuie să plecăm. Ne-ar putea urmări. Dacă ne-am duce la maică-ta, de exemplu, am pune-o și pe ea în pericol, nu numai pe noi. Cred că cel mai bine facem așa cum a sugerat Price. Luăm o armă și stăm de veghe. Avem alarme și gratii. Trebuie să conteze și asta la ceva.

— Am putea să nu-l mai ducem pe Jordan la școală câteva zile. Poate îțiiei și tu niște zile libere. I-aș lăsa pe James și pe Valerie să se ocupe de magazin și am putea să stăm cu toții acasă o vreme. Să așteptăm să se liniștească Russel.

— Mi se pare cea mai bună idee, a răspuns Ann. Hai să mergem acasă.

Am condus înaintea lui Ann și l-am lăsat pe Jordan să meargă cu ea. Am început să mă relaxez puțin și să văd totul într-o altă lumină. Mă simțeam ridicol. Doar pentru că Russel încerca să mă sperie nu însemna că avea curaj să facă ceva. Nu însemna musai altceva în afara faptului că era tulburat de moartea fiului său, ceea ce era normal. Deși aveam de-a face cu un boșorog, tratam cu seriozitate problema. Casa mea se afla la adăpostul gratiilor și alarmelor, aveam în garaj o pușcă și, oricât de dur ar fi fost, Russel tot nu putea mânca plumb pe pâine, cum s-ar spune într-un film de mâna a doua cu gangsteri.

M-am gândit la pușcă. La fel ca pistolul, o achiziționasem mai mult în urma unei împrejurări de moment decât planificat.

În urmă cu aproape cinci ani, într-un orașel din apropierea lui LaBorde, un nebun a spart o casă și i-a ucis pe toți membrii familiei în timp ce dormeau. Două dintre victime erau copii. La acea vreme, Ann era însărcinată cu Jordan și presupun că am fost copleșit de instincte părintești. Nu avusesem niciodată o armă și nu dorisem vreodată să am una, dar am cumpărat revolverul calibrul .38 care îl omorâse, într-un final, pe Russel. Aflându-ne într-o vizită la Houston, i-am spus tatălui lui Ann despre armă. El mi-a dat pușca, spunându-mi că e mai bună decât un revolver. A zis că sunt șanse mai mici ca gloanțele să treacă prin pereți și să rănească pe cineva apropiat mie. Era un Winchester cu țeavă scurtă. Mi-a dat și muniție, așa că am luat acasă și pușca și cartușele și le-am pus în garaj. Pistolul a rămas în cutia de pantofi. Pe măsură ce isteria s-a estompat, am uitat de pușcă și aproape că uitasem și de .38.

Din câte țineam minte, pușca era demontată și se afla într-un dulap din garaj, în cutia ei originală, mascată de canistre cu ulei și de unelte. Mi-am spus că o voi scoate din cutie când voi ajunge acasă, că o voi încărca și pune sub pat, dar, în cele din urmă, m-am convins că aveam să mă simt ridicol cu ea acolo, pentru că nu avea să se aleagă nimic de filmul meu imaginar cu cowboy. Russel urma să-și piardă interesul pentru băiatul lui mort, fiindcă probabil nu îl prea preocupase niciodată viața lui, și avea să plece, astfel că lucrurile vor

reveni la normalitate.

Dar când am parcat mașina pe aleea noastră și Ann și Jordan au ajuns în spatele meu, frica și nesiguranța mi-au revenit. Chiar și cu gratii și alarme, sau poate tocmai din cauza faptului că eram nevoit să le am, știam că era posibil să nu mă mai simt vreodată în siguranță în acea casă. Și am devenit sigur de asta în momentul în care am luat-o înaintea lor, cu cheia în mână, pregătindu-mă să descui ușa.

Era deja deschisă vreo zece centimetri.

M-am întors și l-am pescuit pe Jordan cu o mână și am prins cotul lui Ann cu cealaltă și i-am dus înapoi la mașina lui Ann.

— Înăuntru, le-am spus.

— Richard?

— Abia am ajuns, tati.

— Treci la volan, Ann. Ușa de la intrare e descuiată și deschisă.

Soția mea s-a uitat la mine ciudat, apoi s-a întors cu spatele și a deschis portiera. L-am pus pe Jordan în mașină și Ann s-a urcat la volan.

— Du-te la Fergusoni și cheamă poliția. Cere cu Price.

— Vino cu noi, mi-a spus Ann.

— Haide.

Am închis portiera și am mers înapoi spre casă. Am așteptat să aud sunetul motorului în spatele meu, sperând ca încăpățânata de nevastă-mea să plece așa cum am rugat-o. Într-un final, am auzit mașina pornind, apoi familiarul zgomot de roți pe alea de pietriș.

N-am intrat pe ușa din față, ci am luat-o prin lateral, încercând să mă furișez, cu toate că nu credeam că mai e necesar. Dacă era înăuntru, ne auzise oricum venind și știa probabil că am rămas singur.

Am îngenuncheat și am luat de jos o scândură care stătuse îngropată în nisip o bună bucată de vreme, de când tâmplarii ne extinseseră garajul, și am încercat-o în palmă. Încă era destul de solidă cât să spargă capul cuiva. M-am deplasat prin spatele casei, așteptându-mă la fiecare pas ca nemernicul să sară pe mine. M-am întrebat ce dracu' făceam și de ce nu plecasem cu Ann și cu Jordan, dar adevărul e că știam răspunsul la întrebare. Nenorocitul mă călcase pe coadă și aveam în sânge prea multă tradiție texană macho,

cu toate că nu-mi stătea în caracter. Ticălosul îmi ofensase familia și voiam să pun mâna pe el și să-i dau cu scândura în cap până îmi obosea mâna și eram nevoit să îi dau și cu cealaltă.

O parte din mine știa că ceea ce făceam nu prea avea sens. Era prostesc. Russel îmi dovedise deja că se putea descurca cu mine și nu-mi imaginam că scândura făcea mare diferență în favoarea mea. Ar fi putut chiar avea o armă, la fel cum avusese și fiul lui.

Când am ajuns în spate aveam de gând să folosesc cheia, însă ușa era deschisă și acolo. Nici grilajele, nici alarmele nu reușiseră să-l oprească.

Am ridicat scândura, gata să lovesc, și am pășit în casă. Aerul condiționat m-a lovit ca un viscol, iar lumina soarelui fusese atât de neîndurătoare afară încât îmi afectase vederea. Stând acolo, pe jumătate orb, m-am simțit de parcă îmi pusesem testiculele într-o menghină și așteptam să vină cineva să o strângă.

Dar nu s-a întâmplat nimic. Ochii mi s-au acomodat și am văzut că sufrageria era goală, la fel și bucătăria, cel puțin cât puteam vedea din ea. Am verificat și restul bucătăriei, după care m-am dus în garaj să caut pușca. Nu-mi aminteam bine. Era asamblată. Erau și cartușele acolo. Am încărcat-o și am început să caut și în restul casei. Am inspectat camera lui Jordan cu foarte mare atenție. Nu se afla nimeni sub pat ori în debara sau ascuns după draperia cu Mickey Mouse.

M-am aventurat în baia de pe hol, pe jumătate așteptându-mă, pe jumătate sperând ca Russel să sară la mine de după perdeaua de duș. Voiam o scuză să-l ucid. Nu era vorba că dădusem de gustul sângelui, ci pur și simplu că în acel moment eram plin de furie și nu voiam decât să închei socotelile cu el, iar concluzia să fie una finală.

Am dat perdeaua în lături cu țeava puștii, dar Russel nu mă aștepta nici în cadă. Am continuat cu dormitorul principal.

Cutia de pantofi în care ascunsesem pistolul și care se aflase în debara în noaptea spargerii fusese ruptă și aruncată pe pat. Price nu-mi restituise încă arma, dar în cutie rămăseseră câteva cartușe, care acum erau împrăștiate pe pat.

Ursulețul de pluș preferat al lui Jordan se afla acolo, printre ele.

— Nu trebuie să fii al dracului de deștept ca să-ți dai seama că a intrat în casă.

Ne aflam în bucătărie, în jurul mesei. Poliția îi escortase pe Ann și pe Jordan, care era acum în sufragerie și urmărea pe videocasetă un film din seria *Casper the Friendly Ghost*. Polițiștii în uniformă și detectivii inspectau casa ca niște șobolani lihniiți în căutare de firimituri. Până acum nu aveau decât o cutie de pantofi ruptă și niște cartușe de calibrul .38 pe care e posibil ca Russel să le fi atins. Însă mă îndoiam că fusese atât de nehibzuit. Tipul era un profesionist. Îți puteai da seama de asta din felul în care se descurcase cu încuietorile și alarmele.

— Știm că cineva a fost aici, mi-a răspuns Price. Nu știm însă dacă e vorba de Russel.

Ann s-a holbat la Price.

— Vorbiți serios? Cred că trebuie să fi fost Bucle-aurii⁴. Mai sunt implicați un urs și un pat. Dacă găsiți și un scaun rupt și niște terci vărsat, puteți să închideți cazul.

— Price, știți și voi la fel de bine ca mine că a fost Russel. A găsit cutia de pantofi cu cartușele și cu pata de ulei a armei și a pus lucrurile cap la cap. A făcut cutia bucăți și a pus ursul de pluș al lui Jordan pe patul nostru în semn de amenințare. Ne-a arătat că poate să intre în casă și să ajungă la Jordan când vrea el.

— Ai dreptate. Și eu cred că e vorba de Russel, dar nu pot dovedi. Totuși, din moment ce îl suspectez, putem să-l dăm în urmărire și să punem casa sub supraveghere. Acum pot face rost de protecție oficială fără niciun fel de problemă. Dar e posibil să fie pur și simplu prea isteț pentru ceva atât de evident și să trebuiască să-l surprindem cumva.

— Ce anume sugerezi?

— Am putea amplasa ostentativ câțiva polițiști în jurul casei, timp de câteva zile, apoi să ne prefacem că suntem mulțumiți că lucrurile au revenit la făgașul normal și să ne retragem, cel puțin să dăm

⁴ Protagonista poveștii englezești pentru copii *Bucle-aurii și ursuleții* (n.tr.).

impresia. Fiul vostru ar trebui să meargă înapoi la școală, iar tu și soția ta veți trebui să vă întoarceți la muncă. În momentul în care va profita de ocazie pentru a face ceva, noi vom fi pe fază.

M-am uitat la Ann, care s-a ridicat, s-a dus lângă chiuvetă și s-a uitat pe geam. Am urmat-o și mi-am petrecut brațul în jurul taliei ei.

— Ce facem, Ann?

A continuat să privească pe geam. Într-un final, a vorbit:

— Hai să-l prindem pe ticălos.

Polițistul în uniformă care rămăsese cu noi avea conformația unui boiler industrial și era un veteran decorat în Vietnam, cu centura neagră la jiu-jitsu. Era și urât. Nu știu de ce, dar moaca lui mă făcea să mă simt mai bine. Nu părea genul care să-și menajeze prea mult frumusețea pe care i-a oferit-o natura în cazul în care se ajungea la chestii serioase și mă gândeam că doar cineva ca el ar fi putut să-i vină de hac lui Russel, chiar dacă acesta avea în jur de 60 de ani.

Kevin, căci acesta era numele polițistului, s-a așezat pe un scaun aflat pe hol, iar ceilalți s-au dus afară. Planul era simplu. Urmau să facă de pază foarte vizibil timp de câteva zile. Nu să stea pe iarbă în curte sau lucruri de felul ăsta, ci în pădurea din spatele casei, patrulând regulat și postând un om în șanțul de scurgere care trecea prin extrema dreaptă a proprietății noastre. Nu aveau să fie vizibil neglijenți, însă urmau să facă lucrurile în așa fel încât, aflat în zonă, un tip vechi în meserie ca Russel să îi repereze. Apoi, după ce s-ar fi scurs vreo două zile, trebuia să plece toți, cu excepția lui Kevin, care rămânea în casă fără a se fi afișat vreodată afară; primise ordin să stea și să aștepte. Aveau să fie supravegheate îndeaproape și locurile noastre de muncă și școala la care învăța Jordan. Ofițeri de poliție cu mașini neinscripționate aveau să ne urmărească dimineța și după-amiaza, de la o distanță sigură. În weekenduri, polițiștii trebuia să stea ascunși în pădurile din jurul casei, doar că de această dată fără a fi vizibili.

— Foarte bine organizat și foarte sigur, ne-a asigurat Price.

Așa am început acea noapte. În afara celor câțiva care trebuia să stea în pădurea din spatele casei și a omului din șanț, ceilalți polițiști în uniformă au plecat. Înăuntru, am activat alarmele și am tras grilajele. Ținând cont de cât de ușor le depășise Russel, m-am simțit aproape ridicol obosindu-mă cu ele.

Polițistul avea lângă scaunul din hol mâncare și un termos cu cafea. Nu avea de gând să se clintească din loc decât în cazul în care avea nevoie să meargă la baie. De fapt, părea a fi de neclintit, la fel de masiv ca un gargui de piatră.

Pe la ora 22.00 a sunat Price. Nu-l văzuseră pe Russel, însă îi găsiseră mașina. Nu era departe de casa noastră, parcată pe un drum îngust de țară care se unduia prin pădure și se termina cu o fundătură de copaci și gunoi pe care unii dintre cetățenii noștri mai puțin îngrijorați de soarta mediului îl aruncaseră. Cel mai probabil, Russel se afla pe undeva prin zonă. Poate se fofila pe lângă casă chiar în acel moment. Dacă Russel ar fi văzut polițiștii și ar fi plecat, mai mulți ofițeri l-ar fi așteptat la mașină. Chiar dacă abandona vehiculul, tot rămânea planul nostru inițial. Așteptat câteva zile, pentru a-i da impresia că lucrurile ar urma să fie ușoare, apoi luat prin surprindere. Aveam tot soiul de planuri.

Nu crezusem că voi putea dormi, dar eram mai obosit decât estimasem inițial; grijile mă epuizaseră. În timp ce alunecam ușor spre vis, am încercat din nou să mi-l imaginez pe Russel cu micuțul Freddy, însă n-am reușit. M-am gândit apoi la tatăl meu, Herman Dane. Îmi era dor de el. Nu știam exact de ce. Nu petrecuse niciodată prea mult timp cu mine. Mergea foarte des la vânatoare și la pescuit, dar mă luase cu el o singură dată. În restul timpului muncea ca să pună mâncare pe masă. Maică-mea îl înjura noaptea târziu, când eu ar fi trebuit să dorm. Cred că mă iubise, însă întotdeauna se uitase la mine cu un soi de uimire, de parcă extraterestrii m-ar fi adus în casa lui. Mi s-a spus că îi semăn leit.

Când aveam doisprezece ani, a scos din dulap frumoasa lui pușcă Winchester, a pus-o în break împreună cu undițele și mulinetele și a spus că se duce la pescuit. M-a lăsat să merg cu el până afară, la mașină. S-a lăsat pe un genunchi, mi-a spus că mă iubește și m-a îmbrățișat. Asta e singura dată când îmi amintesc să fi spus așa ceva. S-a urcat la volan, a plecat și nu l-am mai văzut niciodată. L-au găsit într-un camping pentru pescuit, cu țeava Winchesterului în gură, cu un deget de la picior pe trăgaci. Partea superioară a capului îi fusese spulberată. Au circulat zvonuri legate de multele facturi restante și de faptul că mama mea iubea un alt bărbat. N-am știut niciodată sigur. Nu m-am dus la înmormântare.

Unchiul Ned, fratele tatălui meu, obișnuia să spună că a fost un om onorabil și integru. N-am înțeles ce voia să spună atunci, dar pe măsură ce creșteam și auzeam din ce în ce mai multe despre tata, am

început să înțeleg la ce se referise unchiul Ned. Fusesse un om de cuvânt, cu un cod al dreptății foarte simplu. Presupun că ar fi putut fi numit un fel de cod Hemingway sau ceva de felul acesta. Nu deranja pe nimeni și nu lăsa pe nimeni să-l deranjeze. Își rezolva singur problemele și nu se aștepta ca alții să o facă pentru el. Presupun că s-a sinucis pentru că infidelitatea mamei a fost prea greu de suportat. Poate că, fiind un om cu onoare, să trăiască într-o situație dezonorantă a fost prea mult pentru el.

După suicid, pe mama a apucat-o depresia și a plecat, lăsându-mă în grija bunicii și a bunicului. Doi ani mai târziu, am auzit că murise într-un motel, în apropiere de Amarillo. Prea multe pastile și prea mulți bărbați. Încă nu știu ce sentimente am pentru ea.

Dar n-am încetat niciodată să mă gândesc la tata. Mâinile lui mari (ca ale lui Russel) ținându-mă, îmbrățișându-mă. Mirosul trabucurilor King Edward pe care l-am simțit în răsuflarea lui când mi-a spus că mă iubește. Privirea lui goală.

Mă îndoiesc însă că îmi amintesc ochii lui cu adevărat. E posibil să fie doar o amintire fabricată. Un cadru în plus introdus în filmul trecutului meu. Dar ochii lui trebuie să fi arătat așa în ziua în care a plecat. Mama era o femeie foarte frumoasă.

M-am gândit la copilul pe care Ann și cu mine îl pierduserăm și am trăit din nou tot acel scenariu oribil. Apoi mi-au fugit gândurile la momentul de acum câteva nopți, când cotul lui Ann m-a trezit și a început toată povestea asta îngrozitoare. Am reluat în minte întregul incident, terminând cu mine aflându-mă deasupra bărbatului mort care stătea pe canapeaua noastră, fără un ochi, cu sângele împrăștiat pe tablou și pe perete.

Într-un final, m-am rostogolit în partea cea mai adâncă a somnului, acolo unde își fac veacul visele pe care nu ni le mai amintim, și nu sunt totalmente sigur ce s-a întâmplat mai departe. Dar a fost ceva de genul ăsta:

Russel era mai deștept decât crezuserăm. Faptul că intrase în casă prin efracție, lăsând ușile deschise, fusese doar un șiretlic. În loc să plece, găsisse deschizătura din debara care dădea în spațiul dintre tavan și acoperiș și se furișase acolo prin ușa secretă, pentru a aștepta, printre grinzi, cabluri și izolație. Chiar și cu aerul condiționat

centralizat răcorind casa, trebuie să se fi fiert, deoarece e locul unde se strânge toată căldura. Trebuie să se fi marinat în suc propriu, cu hainele lipite de el, la fel de umede, strânse și fierbinți ca un giulgiu de smoală. Dar a stat acolo, fără să se miște, așteptând. Ziua a trecut și s-a mai răcorit spre seară, iar când noi am adormit, a deschis trapa culisantă din debara și s-a lăsat ușor în jos, deschizând cu grijă ușa. Ajunsese într-un loc din care ne putea vedea direct pe mine și pe Ann, lipsiți de orice apărare în timp ce dormeam. Însă nu după noi venise.

A ieșit din debara și s-a îndreptat către ușa dormitorului, închisă în acea noapte datorită musafirului nostru din hol, și a deschis-o. Polițistul, crezând că eram ori eu ori Ann, a întrebat:

— Domnule Dane?

Am auzit asta, acolo unde mă aflam, în partea adâncă a somnului, și cum eram atât de încărcat de teamă, m-am trezit numaidecât, asemenea unei rachete nucleare Polaris lansate din genunile oceanului, spărgând valurile și făcându-și drum prin văzduh.

Dar Russel sărise deja asupra polițistului; s-a auzit un strigăt care era al lui Kevin, apoi zgomotul a ceva lovindu-se de peretele coridorului. Eu mă rostogoleam din pat, apucând pușca de dedesubt, grăbindu-mă spre ușa dormitorului.

Am ieșit în hol în momentul în care veteranul nostru din Vietnam, polițistul cu centură neagră, cu mâna pe revolverul aproape scos, încasa în bărbie un croșeu care l-a proiectat peste scaun. Sunetul loviturii și felul în care Kevin s-a prăvălit ca un manechin stricat sugera faptul că nu avea să se mai ridice de acolo o bună bucată de vreme.

Rămăsesem cu Russel. S-a întors spre mine exact când am îndreptat pușca spre el și am încercat să apăs trăgaciul, doar pentru a-mi da seama că avea siguranța pusă. Cât mi-a luat să găsesc și să apăs butonul, Russel a avut timp să fugă în lungul coridorului și să lovească arma, care, pregătită acum, cu degetul meu strângând puternic trăgaciul, s-a descărcat și a lansat un cartuș în tavan, făcând să ningă tencuială peste noi ca zăpada.

Fără să îmi dau seama ce fac, m-am retras, iar picioarele mele s-au încurcat cumva cu ale lui Russel și ne-am prăbușit amândoi în

dormitor. Pușca a căzut și a alunecat departe, sub pat, cred, dar Russel nu s-a dus după ea. M-a lovit puternic în frunte cu pumnul drept și am văzut scânteii în fața ochilor.

Când au dispărut scânteile, mi-am revenit și am auzit-o pe Ann strigând:

— E în camera lui Jordan!

Am sărit amândoi în picioare, eu înaintând poticnindu-mă.

L-am auzit pe Jordan strigând „Tati” și m-a apucat o moleșeală mai rea decât orice boală îți poți închipui. M-am simțit precum cel mai lent, cel mai prost, cel mai vulnerabil om de pe Pământ. Îi permisesem lui Russel să mă tragă pe sfoară, să mă caftească, iar acum pusese mâna pe fiul meu.

Trebuie să fi fost leșinat doar o fracțiune de secundă, pentru că, în momentul în care m-am ridicat și am pornit spre Russel clătinându-mă, el abia reușise să parcurgă jumătatea distanței până la patul lui Jordan. L-am putut vedea pe băiat stând în picioare, lipit de tăblia patului, uitându-se speriat.

I-am sărit în spate lui Russel. Mi-am încolăcit picioarele în jurul taliei lui și brațele în jurul gâtului. S-a împleticit, apoi s-a împins în spate, lovindu-mă de perete atât de violent încât am simțit că îmi iese șira spinării prin piept. Mi-am pierdut suflul, iar mâinile și picioarele, lipsite de vlagă, s-au înmuiat. I-am dat drumul și m-am prelins pe perete ca un melc muribund.

Dar acum Ann se aruncase asupra lui, aproape în același fel în care o făcusem și eu, și îl zgâria pe față cu unghiile. El se învârtea de durere, încercând să o dea jos, însă era ca și cum ai fi încercat să scuturi o bucată de bandă adezivă de pe degete.

Într-un final, și-a dus mâna peste umăr și a prins-o de păr, a smuls-o și s-a aplecat înainte în același timp. S-a lovit și ea de perete lângă mine și s-a prăbușit într-un amalgam de mâini și de picioare.

Am încercat să mă ridic, dar nu mai puteam face nimic. Era de parcă cineva ar fi dat drumul la o valvă și ar fi lăsat viața să se scurgă din mine. Nu-mi revenea suflul. Nu puteam nici măcar să trag aer în piept; plămânii îmi erau blocați între inspirat și expirat. Camera se învârtea în loc. Russel a ajuns la pat și Jordan a strigat din nou „Tati”. Russel l-a apucat de tricoul pijamalei și cu cealaltă mână a scos dintr-

un buzunar de la spate o chestie neagră căreia, după o fluturare a încheieturii, i-a crescut o lamă, arătând ca un cărăbuș cu o aripă argintie.

Mi-a venit în sfârșit suflul, am strâns picioarele sub mine și m-am ridicat. Dar știam că era prea târziu. Nimic nu putea opri împunsătura aceluia cuțit.

Nimic în afara lui Russel. A încremenit cu tricoul lui Jordan adunat în pumnul lui uriaș și cu cuțitul în mâna cealaltă, arătând ca acul unui scorpion gata să lovească.

— La naiba, a strigat, și a aruncat cu forță cuțitul în tăblia patului, dându-i drumul băiatului.

L-am lovit ca un ciocan înfigând un cui, aruncându-mă cu umărul în el și proiectându-ne pe amândoi prin cameră. Și-a pus mâinile în jurul gâtului meu, s-a ridicat și picioarele mi s-au zbatut în aer. Am încercat să-l lovesc, dar nu aveam niciun fel de forță în picioare; se loveau de el ca niște spaghete fierte.

M-a aruncat în pat și m-a lovit în vintre, ceea ce mi-a dat impresia că aveam testiculele în urechi. Apoi s-a pus peste mine pe podea, cu degetele mari încheștându-se pe gâtul meu, și m-a dat cu capul de covor strigând:

— N-am putut s-o fac, ticălosule, n-am putut, ucigaș nenorocit ce ești.

Mi-a dat drumul cu o mână și, încă ținându-mă pironit la podea cu cealaltă, a început să-mi care pumni în cap. În lumina slabă ce venea din hol, dantura lui semăna cu niște roți dințate blocate. Avea în ochi lacrimi mari ca perlele, care au căzut pe fața mea, fierbinți ca asfaltul proaspăt turnat. Loviturile i-au devenit din ce în ce mai slabe și a continuat să repete „ticălosule” până a rămas fără suflu. M-am împotrivit fără niciun rezultat, biciuind cu pumnii pe lângă el, până când Ann l-a lovit cu lampa Little Sprout a lui Jordan și s-a prăvălit peste mine.

Ann stătea deasupra mea, arătând ca o walkirie în cămașa ei de noapte, ținând veioza pe post de sabie. Părea că voia să-i mai tragă una lui Russel.

Inițial am crezut că-mi țiuie urechile, însă era doar lumea recăpătându-și conturul, imaginea și sunetul. Era alarma. Poliția o

declanșase. Îi puteam auzi spărgând ușa de la intrare. Cel mai probabil începuseră să facă asta de când se descărcase pușca. Întreaga luptă cu Russel, cu toate că părea mult mai lungă, durase doar câteva minute.

M-am rostogolit de sub Russel și Jordan a alergat la mine. L-am luat în brațe și l-am sărutat.

— E bine acum, i-am spus. Du-te la mami.

Jordan s-a agățat de piciorul ei și a strâns-o tare în brațe, în vreme ce Ann ținea încă veioza pregătită să-i mai dea una lui Russel dacă acesta mai mișca un deget.

Am ajuns în față chiar când polițiștii trânteau ușa de perete și se pregăteau să tragă în încuietoarea grilajului cu o pușcă cu încărcătură neletală.

— E în regulă. L-am doborât, le-am spus, binecuvântată fie-i inima neagră că n-a putut s-o facă.

Am luat cheia de la alarmă și gratii și i-am lăsat pe polițiști să intre. I-au pus cătușe lui Russel, care și-a revenit destul cât să-l ducă afară. Când a trecut pe lângă mine, mi-a spus:

— Cred că am știut de la început că n-o pot face.

— E o mare alinare pentru ei, a intervenit Price. Hai să mergem.

Doi ofițeri l-au însoțit pe Russel la o mașină de poliție care apăruse de nicăieri și l-au dus la secție.

Price, împreună cu un alt ofițer, l-a ajutat pe Kevin să-și revină și l-a dus pe canapea pentru a-l examina.

— Trebuie să mai lucrezi la prizele la sol, i-a spus polițistul.

— Boșorogul ăla nenorocit e mai puternic decât Dumnezeu, i-a răspuns Kevin.

A fost chemată o ambulanță și un doctor l-a consultat pe Kevin, pe mine și pe familia mea. A mormăit ceva, ne-a pus vreo două pansamente și ne-a dat câte o aspirină. Un polițist a scos cuțitul din tăblia patului lui Jordan și Price a spus că va avea grijă ca ușa de la intrare să fie bătută în cuie și că a doua zi dimineață va trimite un tâmplar să o repare, pe cheltuiala municipalității. Mi-a strâns mâna și a plecat. Cineva a proptit ușa și au urmat niște bocănituri. M-am așezat pe canapea lângă Ann și Jordan, mi-am pus brațele în jurul lor și, ca și cum am fi avut un semnal secret, toți trei am început să

plângem.

În acea noapte, Jordan a dormit cu noi și eu am zăcut gândindu-mă la Russel. Îmi tot revenea în minte faptul că avea mâinile ca ale tatălui meu și că mă strânsese de gât. Era ca și cum bătrânul meu se întorsese din mormânt pentru a mă sugruma pentru vreo boroboață pe care o făcusem. N-am putut să-mi scot niciodată din cap – în ciuda a ceea ce știam despre mama mea – că fusesem cumva responsabil pentru faptul că mușcase din țeava Winchesterului.

În cele din urmă, m-am lăsat păgubaș din a încerca să adorm, m-am dus în bucătărie și am pus de o cafea tare. Am lăsat apa să fiarbă și m-am dus în camera lui Jordan. Am aprins lumina și m-am uitat în jur. Veioza Little Sprout, care stătuse lângă patul lui, pe noptieră, înainte ca Ann să o folosească pentru a-l lovi pe Russel, zăcea pe podea, unde o lăsase când au intrat polițiștii. Rămăsese o urmă în scândura patului, acolo unde Russel aruncase cuțitul, dar în afară de asta, totul arăta normal.

M-am învățat prin cameră atingând jucăriile și cărțile, asigurându-mă că lucrurile erau ca înainte și că aveau să rămână așa și de acum încolo. Era o minciună pe care doream musai să o cred.

Am pus veioza la locul ei și m-am așezat pe patul lui Jordan. Cum stăteam acolo, am văzut ceva negru ițindu-se de sub cutia cu jucării ale lui Jordan. Așezându-mă în patru labe, l-am scos și am constatat că era un portofel. Fără a-l deschide, am știut că era al lui Russel și că alunecase acolo în timpul încăierării.

Deși trebuia să-l predau polițiștilor, n-am putut rezista tentației de a mă uita întâi înăuntru. Primul lucru pe care l-am văzut a fost o fotografie pusă într-una dintre ferestrele acelea de plastic. Russel era tânăr în poză, părea frumos, puternic și fericit. Stătea într-un genunchi și avea brațul în jurul unui băiețel blond care ținea în mână o pușcă cu aer comprimat. Băiatul părea de vârsta lui Jordan. Pe spatele fotografiei era scris „Freddy și tata”.

Mai era o fotografie în spatele ăleia, cu un tânăr ce nu avea mult peste douăzeci de ani. Era blond, cu ochi albaștri, frumos, cu toate că avea bărbia puțin cam mare. Pe spatele fotografiei, cu același scris de

mână, era notat „Freddy”.

M-am gândit la Freddy cel din noaptea în care îl împușcasem și am încercat să compar fața lui cu cea din poză. Hoțului i se ițea de sub fes părul șaten, iar ochiul care nu era doar o rană fusese căprui. Avea bărbia ascuțită și nu fusese în viața lui frumos sau măcar cât de cât atrăgător.

Dacă asta era o fotografie cu Freddy Russel, înseamnă că bărbatul pe care l-am împușcat nu era el.

Partea a doua

TĂȚI

M-am dus în dormitor și bâjbâind prin întuneric am găsit niște haine. Am reușit să mă schimb fără să-i trezesc pe Ann și pe Jordan. Când am ajuns în bucătărie, i-am scris lui Ann un bilet, apoi m-am furișat în liniște afară și am condus până în oraș.

După ce am ajuns la secția de poliție, am rămas o vreme în parcare, aplecat deasupra volanului, încercând să-mi dau seama dacă nu cumva făceam o greșeală. Am scos din buzunarul cămășii portofelul lui Russel, am deschis ușa mașinii pentru a profita de lumina care venea de la stâlpul de deasupra și m-am uitat din nou la fotografii și la scrisul de pe spatele lor. Trebuie să mă fi uitat de zece ori la acele poze încrețite, dar oricum le-aș fi întors sau ținut în lumină, chipul hoțului pe care îl împușcasem nu era de găsit nicăieri.

Am pus portofelul în torpedoul mașinii și am coborât. Ajuns în secție, i-am zis dispecerei că am venit să-l văd pe Price.

— E acasă, domnule. Pot prelua mesajul.

— Cred că ar fi mai bine să-l sunați, i-am răspuns.

I-am spus apoi cine eram și ce se întâmplase și că dădusem peste ceva foarte important. Am menționat că nu voi vorbi cu nimeni în afară de Price și că era ceva ce și-ar fi dorit să știe și el.

— Prea bine atunci, a spus și l-a sunat, încruntându-se la mine în timp ce o făcea.

Am găsit un scaun și am luat loc, însă, câteva secunde mai târziu, capul femeii s-a ițit din biroul dispecerului și am auzit spunându-mi-se:

— Ajunge în câteva minute. Mergeți în sala de întruniri și luați-vă o cafea dacă vreți.

— Mulțumesc!

— Cu plăcere, mi-a răspuns, dar nu părea să fi fost sinceră.

Am intrat pe ușa care dădea în holul ce ducea spre sala de ședințe și am găsit automatul de cafea. Nu prea aveam chef de cafea, însă măcar era ceva de făcut. M-am gândit de mai multe ori să las totul baltă, dar n-am făcut-o. Am stat pur și simplu acolo, cu paharul de carton încălzindu-mi mâinile, privind în gol.

Doi polițiști au intrat râzând și s-au uitat la mine în felul

circumspect în care privesc ei pe toată lumea. Și-au luat cafele și s-au așezat la capătul îndepărtat al mesei. Au vorbit încet și s-au tot uitat la mine, dar până la urmă s-au ridicat, și-au luat paharele și au ieșit.

Aproape că terminasem cafeaua când a apărut Price. Ca de obicei, arăta impecabil. Părea că dormise tun toată noaptea. Nu avea pe chip niciun rid și părul negru era pieptănat cu grijă. Purta un costum maro-deschis, foarte elegant. Avea pe dedesubt o cămașă albastru-deschis și o cravată subțire, albastru cu maroniu, iar pantofii aveau un luciu orbitor.

— Vreo problemă? m-a întrebat.

— Oarecum. Vreau să-i dați drumul lui Russel.

S-a uitat lung la mine pentru o secundă, apoi s-a dus la aparatul de cafea, a luat un pahar și s-a așezat lângă mine.

— De ce?

— Nu a făcut cu adevărat rău nimănui. Nu a putut să-l ucidă pe fiul meu, a crezut doar că poate.

Mi-a oferit genul de zâmbet pe care îngrijitorii de la balamuc îl păstrează pentru pacienții care cred că pot zbura.

— Mi-a rănit un polițist. Te-a rănit pe tine. Ce făceați voi doi acolo înainte să intrăm noi nu era doar un spectacol acrobatic.

— Nu. Bine, încerca să-mi facă rău, dar nu era întreg la cap. Nu ar mai face-o din nou. I-a trecut. A încercat și a văzut că nu poate s-o facă și că de fapt nu voia s-o facă.

— Deci vrei să spui că nu depui plângere împotriva lui?

— Asta spun.

— Nu așa merge treaba, domnule Dane. Nici nu trebuie să depui plângere. L-am prins în flagrant. L-a lovit pe unul dintre oamenii mei. Nu avem nevoie să depui plângere.

— Ba cred că aveți.

— Ar facilita lucrurile dacă ai face-o, dar nu avem nevoie de tine.

— Polițistul a fost rănit pentru că se afla în casa mea la cererea ta.

— Cu care ai fost de acord.

— Da, dar am greșit în legătură cu asta.

— Haide, dom'le, ce-ai pățit? Acum câteva ore te băteai cu nebunul prin casă și exact înainte de asta îmi scoteai ochii că nu ne ducem să-l săltăm înainte chiar să fi încercat să facă ceva.

— Știu.

— Și atunci?

M-am gândit la fotografiile din torpedoul mașinii, dar nu am spus nimic. Nu încă. Se întâmpla ceva aici și aveam convingerea că Price știa despre ce era vorba. Sau cel puțin cineva din departament. Încă nu eram pregătit să-mi joc cărțile pe față. Trebuia să-l testez întâi pe Price.

— Dacă este nevoie, voi aduce un avocat să se ocupe de asta. Nu vreau să depun plângere. Vreau să-l iert și să uit de tot. Am senzația că și Russel vrea același lucru.

— Să ierți și să uiți, m-a îngânat Price. Ce simpatic.

— E ceea ce vreau.

— Îmi pare rău pentru tine. Ba ești un rahat nazist de extremă dreapta care vrea să îl iau pe nenorocitul ăsta de pe curul tău, ba ești un liberal milos rănit în sensibilitate căruia îi curg sentimentele pe podeaua mea. Ești schizofrenic. Nu știi ce îmi ceri. Omul ăsta e periculos. A încercat să-ți ucidă fiul pentru că ai fost forțat să-l omori pe al lui. A încercat să te ucidă pe tine și pe soția ta și l-a rănit pe unul dintre oamenii mei. Dacă aș fi în locul tău, aș lua în serios faptele astea. Aș lăsa întorsul celui alt obraz pe seama lecțiilor de la școala de duminică și pentru copiii de cinci ani. Trăim în realitate, Dane. Nici Iisus n-ar rezista aici cinci minute nenorocite. Nimeni nu și-ar bate capul să-i crucifice curul lui de pasiv. Ia prea mult timp. Ar trece cu mașina peste el sau i-ar tăia mâțele cu un deschizător de conserve ruginit.

— N-am nevoie de o predică.

— Ai nevoie de ceva, Dane. La dracu', omule, nu poți vorbi serios. Gândește-te la ceea ce îmi ceri.

— M-am gândit bine. Vreau să-i dai drumul lui Russel. Nu vreau să depun plângere, iar dacă nu obțin ceea ce vreau, voi veni cu un avocat să se ocupe de asta. Asta ți-o promit. Vreau să fie lăsat liber acum, să-l văd eliberat cu ochii mei. Vreau ca acuzațiile să fie retrase. Nu vreau decât să-mi văd de viața mea și să-l las și pe el să-și vadă de a lui.

— Chiar crezi că pot face asta?

— Cred că ai face bine să poți.

A rămas uitându-se la mine, a rupt în două paharul gol, apoi l-a

făcut bucățele. După ce a terminat, și-a pus ambele mâini pe masă și a continuat să se holbeze la mine.

— Nu încerca să mă intimidezi, Price, nu face decât să mă obosească.

— Îmi este milă de tine.

— Ai mai spus asta. Acum, fie îi dai drumul lui Russel, fie îmi sun avocatul și o să ai probleme.

Venise rândul meu să mă uit în ochii lui și am fost foarte convingător. După o clipă s-a ridicat, a cules cu o mână paharul de cafea distrus, apoi s-a dus la coșul de gunoi și a aruncat rămășițele.

— Faci o mare greșeală, Dane. Dar e viața ta. Și a familiei tale. S-ar putea să nu mai fiu acolo pentru a-ți scoate curul din belea și a doua oară.

— Din câte îmi aduc aminte, eu și cu Ann am făcut toată treaba. Omul tău era întins pe podea.

S-a uitat la mine cu o expresie care i-a făcut chipul de obicei frumos să pară urât.

— S-a rezolvat, amice. Îi dau drumul. Dar să-ți aduci aminte, când va veni după tine, că te-am avertizat.

— Voi aștepta în parcare, ca să mă asigur că îi dai drumul.

— Nenorocit tembel, a mai spus Price și a ieșit din cameră.

Picase testul. Fusese prea ușor. Se întâmpla ceva necurat. Și Price știa despre ce era vorba.

Stăteam în parcare, rezemat de capota mașinii, cu portofelul lui Russel în buzunar, când l-am văzut ieșind escortat de Price și de un polițist în uniformă. Toți trei au stat acolo uitându-se la mine, apoi Price l-a îmboldit ușor cu mâna și Russel a început să meargă înspre mine. Price și polițistul au rămas unde erau.

— Așteaptă să vadă dacă încerc să te omor, mi-a spus Russel când a ajuns lângă mine.

— Ai de gând să încerci?

— Nu.

Le-am făcut semn lui Price și polițistului să plece.

— Pleacă din parcare. Lasă-l să te omoare în altă parte! a strigat Price după mine.

Russel s-a întors către ei și a zâmbit.

— Nu ai încredere în mine, domnule locotenent.

— Sunteți amândoi bolnavi, a spus Price și a intrat în secție. Polițistul în uniformă a rămas pe loc.

— Urcă, i-am spus lui Russel. Avem de vorbit.

Russel a urcat în mașină, am pornit motorul și am ieșit din parcare, mergând încetșor în josul străzii California.

— Ce părere ai despre asta? l-am întrebat.

— Sunt de acord cu Price. Ești nebun. Puțin mai devreme am încercat să te omor. Să știi că am încercat cu adevărat.

— Nu l-ai ucis pe fiul meu. Ai avut ocazia.

— Nu l-aș fi putut... La naiba, nu știu nici dacă te-aș fi putut ucide pe tine.

— M-ai lovit destul de tare.

— Am crezut că vreau să omor pe cineva. Te urăsc, cred că știi asta.

— Pentru că l-am ucis pe fiul tău?

Russel a scos un sunet, ceva între tușit și mormăit.

— Nu l-am ucis.

— Uite. Ești destul de nebun cât să mă scoți din închisoare. Nu știu cum ai făcut-o, dar ai făcut-o, dar acum nu fi într-atât de nebun

încât să te gândești că voi crede vreodată rahatul ăsta. Lasă-mă pur și simplu pe undeva, bine?

— Hai să-ți arăt ceva.

Am pescuit portofelul din buzunarul cămășii și l-am scuturat cu o mână ca să se deschidă la fotografii și i l-am înmânat.

— ăsta e fiul tău, nu?

— Știi al dracului de bine că este el. Dacă încerci să afli dacă te voi uide până la urmă, să știi că ești pe drumul cel bun.

— Ești sigur că bărbatul și copilul din pozele alea e fiul tău, Freddy?

— Cred că știu și eu cum arată băiatul meu.

Am oprit lumina din interior.

— ăla nu e bărbatul pe care l-am împușcat.

Am condus în tăcere până când Russel s-a hotărât să spună ceva.

— Vrei să spui că nu-l recunoști din pozele astea?

— Vreau să spun că nu ăla e bărbatul pe care l-am împușcat. Nu s-ar fi putut schimba destul pentru a fi cel pe care l-am împușcat. Cât de înalt e Freddy?

— Nu știu. Înalt. Înalt cât mine.

— Deci cel puțin un metru optzeci?

— Cam așa. Nu l-am văzut de ceva timp. N-am păstrat legătura. S-ar fi putut schimba destul de mult.

— I s-ar fi putut schimba ochii din albaștri în căprui?

— Poate avea lentile de contact.

— Nu. Omul ăsta nu purta lentile de contact. Era, de asemenea, mai scund și mai închis la culoare. Nu era fiul tău.

— Ce naiba spui acolo, Dane?

— Spun că se întâmplă ceva dubios.

Russel a picat o vreme pe gânduri. Am făcut dreapta pe strada Crane, am ajuns la strada principală și am cotit la stânga.

— De ce te-aș crede? Poate că vrei doar să mă duci de nas. Poliția îmi spune că fiul meu e mort și aflu că tu ai făcut-o, iar acum vrei să cred altă poveste doar pentru că spui tu că-i așa.

— Și mie ce-mi iese din asta? Gândește-te puțin. Aproape că mi-ai rupt gâtul mai devreme și mi-ai amenințat fiul. Nu te pot ierta pentru asta, chiar dacă te-aș crede că nu ai fi putut să o faci. La dracu', s-ar

putea să mă înșel. M-ai putea ucide și mi-ai putea omorî întreaga familie și ar fi doar vina mea. Dar nu ți-am ucis fiul. Mi-am dat seama în momentul în care am văzut fotografiile. Nu știu pe cine am ucis sau de ce au spus polițiștii că a fost Freddy Russel, dar sunt sigur că nu e vorba doar de o greșeală din partea lor. Au făcut dinadins ceea ce au făcut. Dacă nu ar fi făcut-o, nu te-ar fi lăsat să ieși, indiferent cu câți avocați i-aș fi amenințat. Ți-au dat drumul pentru că le era frică să nu stârnesc agitație și să iasă altceva la iveală. Ceva ce încearcă să mușamalizeze, care are legătură cu fiul tău.

A urmat încă o tăcere încărcată.

— Și ce se întâmplă dacă te cred? Ce vrei să fac?

— Ce vreau să facem, l-am corectat. Și eu sunt implicat în treaba asta.

Am oprit pe strada North, la o gogoșerie cu program non-stop. Asta și un magazin Kroger sunt cam singurele chestii deschise între orele 22.00 și 6-7.00 dimineța. Stau deschise pentru studenți.

În Prăvălia de Gogoși Non-stop se aflau câțiva tineri bând cafea la o masă și uitându-se peste niște cărți, probabil îngrășând porcul în ajun pentru un test pentru care ar fi trebuit să învețe de acum o lună. Un tip ceva mai în vârstă se afla în spatele tejghelei, arătând de parcă s-ar fi aflat acolo toată noaptea și ar fi avut mare nevoie de un recrut proaspăt care să-l înlocuiască. Când am comandat două gogoși și cafele, nu a spus mai mult decât a fost necesar, ca și cum i-ar fi fost gura prea obosită.

Ne-am așezat la masă în capătul localului și Russel a rupt tăcerea după ce a sorbit din cafea:

— Nu înțeleg de ce îți bați capul. Ce-ți pasă de mine?

M-am mutat pe lateralul mesei, pentru a-mi pune picioarele în lungul canapelei, cu spatele rezemat de perete, și pentru a nu fi nevoit să mă uit direct la Russel.

— Personal, nu-mi pasă de tine nici cât de un rahat. Nici măcar nu-mi placi. De ce ar trebui?

— De ce atunci? Ai fi putut pur și simplu să lași lucrurile așa.

— M-au îmbrobodit. Nu-mi place asta. Am omorât un om și nici măcar nu știu pe cine am ucis. Nu-mi place nici asta. Din cauza

faptului că au spus că l-am omorât pe fiul tău, ți-ai pierdut mințile încât să-mi ameninți fiul și să încerci să-mi faci rău mie și soției mele. Nici asta nu-mi place. Dar sunt și eu om. Cred că știu parțial cum trebuie să te fi simțit, cu fiul tău mort și cu tot. Cred că și eu aș fi înnebunit. Nu te iert, stai liniștit, spun doar că am o oarecare idee despre felul în care trebuie să te fi simțit. Dacă totul e de fapt doar o mare minciună...

— N-am făcut nimic bun pentru băiatul ăla cât timp era în viață, a intervenit Russel. Nu sunt sigur de ce mi s-a părut că aș fi putut să fac ceva acum. Probabil din vinovăție.

— Te-ai văzut des cu el?

— Nu. Doar când era mic. Pozele alea au cam fost totul. E posibil să-l fi pus maică-sa să o trimită pe aia de când era mai mare. Nu știu. Au trecut ceva ani de atunci. Eu și maică-sa ne-am despărțit, dar ea a păstrat legătura, mi-a mai spus ce făcea Freddy. Echipa de fotbal și alte chestii de genul ăsta.

— Pentru ce ai intrat la închisoare?

— Prima dată pentru o spargere. Am ieșit, dar m-am întors pentru o acuzație de jaf armat. Am scăpat ieftin pentru că nu s-a putut dovedi că eu aveam arma. Adevărul este că nu eram înarmat, ci tipul care era cu mine.

— Nu-i cam același lucru?

— Oarecum. L-am oprit din a-l ucide pe vânzătorul din magazin. L-a împușcat o dată, după care l-am lovit și m-am luptat cu el să-i iau arma. Nu ar fi trebuit să iasă cu împușcături. Aveam nevoie de niște bani și trebuia să mergem la cacealma. Cel puțin așa mi s-a spus. Nu știam că ticălosul era un ucigaș cu sânge rece.

— Deci te-au prins în timp ce te băteai cu partenerul?

— Nu. I-am luat arma și l-am făcut knockout, apoi am așteptat până au chemat legea. M-am gândit că lucrurile erau deja destul de grave, cu vânzătorul sângerând de moarte, fără să fie nevoie să le înrăutățesc fugind. Și adevărul e că, dacă l-aș fi lăsat pe partenerul meu acolo, ar fi ciripit. N-am vrut să-l omor, așa că am stat și am înghițit tot tratamentul. Unul dintre funcționari a depus mărturie că l-am oprit pe partenerul meu din a-l ucide pe bărbat, dar n-a prea contat. A murit oricum mai târziu.

— Ce s-a întâmplat cu partenerul tău?

— A fost unul dintre ultimii care a stat pe scaun – asta se întâmpla înainte să bage chestia cu injecția. Eu am primit ceva timp.

— Ce planuri aveai când ai ieșit, înainte să se întâmple chestia asta cu fiul tău? Sau cu bărbatul care ar fi trebuit să fie fiul tău?

— Am stat închis douăzeci de ani încercând să-mi dau seama ce voiam să fac. Mi-au trecut câteva chestii prin cap. Niciuna dintre ele nu a fost bună. Voiam să-mi găsesc fiul și să recuperez timpul pierdut. Cam atât mai rămăsese. Aș fi acceptat orice fel de slujbă doar pentru a putea fi aproape de el sau ca să-l pot vizita din când în când. Aveam de recuperat o grămadă de timp. Și de dat foarte multe explicații. Dar acum e totul doar un rahat uitat în soare.

— Fiul tău e probabil pe undeva pe lumea asta. Trebuie doar să ne dăm seama cum să-l găsim.

Russel și-a pus pe masă mâinile care erau ca ale tatălui meu și s-a uitat la ele, de parcă ar fi încercat să-și dea seama cum ajunseseră acolo, înfipite în încheieturi. Într-un final și-a ridicat privirea.

— Am cunoscut odată un tip. Eram prieteni buni înainte să mă protest. Era un personaj. Dar, la dracu', nu l-am mai văzut de douăzeci de ani. Ar trebui să aibă cam cincizeci de ani acum. Mi-a tot scris în închisoare. I-am răspuns o vreme, după care m-am lăsat. Scrisorile lui au continuat însă să vină. Mă știa și pe mine și pe familia mea.

— Ce-i cu el?

— Era un foarte bun detectiv particular. Am lucrat pentru el o perioadă, dând de urma fugarilor și făcând recuperări înainte de a mă prosti. Avea o reputație de invidiat.

— Unde e acum?

— Nu știu. Era în Houston pe atunci. Fusese în armată. Beretele Verzi.

— Crezi că ne-ar putea ajuta să aflăm unele lucruri?

— Dacă mai trăiește și e de acord s-o facă, da. Dacă nici el nu reușește, nimeni n-o va face.

M-am gândit o vreme la asta. În ciuda discursului meu binevoitor, începeam să mă simt ca un dobitoc. Îl scosesem pe Russel din pușcărie și asta era de ajuns. După cum spusese și el, nici măcar asta

nu-i datoram. Poate că era nebun și poate că nu a crezut un cuvânt din ceea ce i-am spus. Aștepta doar o ocazie să termine ceea ce începuse. Ce ar fi spus Ann despre toate astea? Nu numai că îl scosesem de la pârnaie, dar acum plănuiam și să-l ajut să afle ce se întâmplase cu fiul lui. Să angajez un detectiv particular pentru asta. Nu prea avea sens.

Apoi m-am gândit la bărbatul pe care-l omorâsem. Nu se cade să ucizi un om fără să-i cunoști numele. Și nu-mi plăcea deloc ideea că fusesem folosit. Nu eram sigur cum se folosisese poliția de mine, dar o făcuse. Și amărâtul ăsta probabil că nu și-ar fi ieșit din minți dacă nu i-ar fi spus minciuna pe care i-o spusese. Și părea că, cu cât încercam mai mult să conștientizez faptul că nu ar trebui să mă implic mai mult decât o făcusem deja, cu atât mai mult mi se părea că de fapt ar trebui.

— Un detectiv costă o grămadă de bani, a spus Russel, dând voce grijilor mele. Eu nu am și nu cred că Jim Bob o va face gratis. Poate că ar fi făcut-o în zilele bune, dar acum nu știu. A trecut mult timp. Mă simt de parcă ieri eram prieteni, dar contactul nostru a fost destul de limitat în ultimii ani. Jim Bob și-a văzut probabil de drum și are viața lui. E posibil să nu vrea să mai aibă de-a face cu mine, chiar și dacă aş avea bani pentru a-l angaja.

— Pot asigura eu suma necesară. Nu mă scald în bani, însă o duc bine. Dar mai întâi, hai să vedem dacă mai trăiește.

Am terminat cafeaua, m-am dus la cabina telefonică de afară, dintre gogoșerie și benzinăria FINA, și am sunat la serviciul de informații telefonice din Houston. Am întrebat mai întâi de Agenția de Detectivi Luke, apoi de Jim Bob Luke. Niciuna dintre variante nu era înregistrată.

Am încercat în Pasadena, care este un orașel de la marginea Houstonului. O grămadă de oameni vin la muncă în Houston de acolo.

— Jim Bob Luke de pe strada Mulberry? m-a întrebat centralista. Am pus mâna pe un fluturaș.

— Da, el e.

Mi-a dat numărul de telefon și l-am scris pe una dintre cărțile mele de vizită, apoi m-am întors la gogoșerie. Am intrat în separeu față în

față cu Russel și i-am spus:
— Bingo.

Cerul începuse deja să se lumineze în momentul în care am plecat din gogoșerie. L-am dus pe Russel la Lazy Lodge, la marginea orașului, și l-am cazat acolo. Era un loc soios, a cărui clientelă era formată în principal din mexicani aflați în drum spre slujbe de rahat și cu destui bani cât să închirieze o rulotă de doisprezece oameni. Mâncarea era servită dintr-un automat de dulciuri și sucuri din holul răpănos. Pentru un dolar și ceva puteai să iei un Snickers și o Cola.

I-am dat lui Russel destui bani să aibă în caz de urgență, pentru un Snickers, o Cola și o lamă de ras de unică folosință, cum erau cele vândute la recepție.

— Mă iei în grijă? m-a întrebat Russel.

— Așa se pare.

Am mers în cămăruța pe care o primise și am lăsat ușa pe jumătate deschisă, pentru că dogorea înăuntru și aerul condiționat nu era deschis. Camera avea un ușor iz de toaletă murdară și prea mult odorizant cu miros de lămâie. Trei gândaci morți fuseseră stivuiți într-un colț unul peste altul de trecerea unei mături indiferente, făcându-i să arate ca un fel de număr de echilibristică cu insecte.

Russel s-a așezat pe pat, însă acesta era atât de lăsat în mijloc, încât părea să se topească în el. S-a foit până a ieșit din gaură, s-a pus în genunchi, s-a uitat sub pat și l-a bușit râsul.

— O singură stinghie pe mijloc. Dichis.

— Atât îmi permite buzunarul.

— Nu mă plâng.

S-a pus fix pe marginea patului, și-a scos pachetul de țigări și a scuturat ultima țigară, pe care a pus-o între buze fără s-o aprindă.

— Chiar ai de gând să mă ajuți să-mi gălesc fiul?

— Mda.

— Ai încredere în mine după tot ce-am făcut?

— Nu știu. Se pare că da. Ori asta, ori sunt nebun.

— A fost un soi de nebunie premeditată, Dane. Am crezut că știam ce voiam să fac, dar nu am fost în stare. Mi s-a părut foarte normal când m-am gândit prima oară. Un fiu pentru un fiu. Dar am știut în

sinea mea că nu voi putea merge până la capăt. Te-aș fi putut însă ucide pe tine. M-am gândit la asta toată dimineața. Ți-am spus în mașină că nu știu dacă aș fi putut să o fac. Am mințit. Aș fi putut. Am crezut că tu mi-ai omorât copilul. Nu ar fi însemnat nimic pentru mine să-ți fac felul.

— Te-ai fi dus înapoi la închisoare.

— Mare rahat. Aș fi fost la fel de fericit și dacă m-ar fi omorât.

— Și acum?

— Nu știu. Dacă fiul meu este în viață, vreau să-l găsesc. Asta chiar ar însemna ceva.

Stătusem în picioare. Am reperat singurul scaun din cameră și m-am așezat pe el. A pârlit de parcă l-ar fi durut.

— Băieții ăștia nu se zgâresc deloc, nu-i așa? m-a întrebat Russel.

— Era mai bună celula ta?

Simțeam nevoia să fiu rău. Tot nu-mi plăcea ticălosul și tocmai recunoscuse că m-ar fi putut ucide fără să piardă prea mult somn după.

Însă întrebarea mea nu l-a jenat. Chiar a luat-o în serios.

— Singurul lucru care făcea celula nasoală era faptul că ușa era închisă și nu o puteam deschide oricând aveam chef. Dar afară sunt ca un pește scos din apă. Am lipsit prea mult din viața civilă. Nu știu cum să mă port. Nu mai știu nici cum să vorbesc cu o femeie. Încă nu sunt sigur unde e mai rău, aici sau la Huntsville.

— E trist felul în care te-au făcut să-ți plătești păcatele, nu-i așa?

A zâmbit la mine.

— Am meritat pedeapsa, Dane. Nu mă plâng.

A găsit un chibrit și și-a aprins țigara.

— Ultima țigară și ultimul chibrit.

— Ți-am dat destui bani cât să-ți ajungă pentru țigări și mâncare. Te voi contacta din nou mai târziu.

— Îl suni pe Jim Bob?

— Mda.

— E posibil să nu fie același, știi?

— Știu, dar, cu un nume ca Jim Bob Luke, presupun că el e. Eu zic mai degrabă că e posibil să nu mai aibă aceeași ocupație.

— Poate mă lași pe mine să discut cu el. Am fost prieteni cândva.

— Ai mai spus asta. Poate că e un motiv destul de bun ca să nu-l mai sun pe ticălos.

— E mai înțelept decât mine. Crede în justiție, în adevăr și în libertate, în toate căcăturile astea.

— Bine. Vorbește cu el. E un telefon public aici. După ce te odihnești puțin și dacă crezi că e posibil să fie treaz, sună-l.

Lumina zorilor se furișa încet pe ușa deschisă și m-a făcut să mă gândesc la Ann și la Jordan.

— Trebuie să plec acasă, i-am spus.

— Când ne mai auzim?

— Nu știu. Trebuie să-mi pun gândurile în ordine. Dacă îl găsești pe Jim Bob Luke, mă suni. Numărul meu este în cartea de telefon.

M-am ridicat în picioare.

— Dane, n-ar ajuta să-mi cer scuze după tot ce am făcut...

— Nu, n-ar ajuta.

— Dar îți cer.

— Nu m-ar fi ajutat cu nimic dacă m-ai fi ucis pe mine și pe familia mea.

— Nu ți-aș fi ucis familia. Doar pe tine.

— Asta mă face să mă simt mult mai bine, să știi, Russel.

— Pune-te în locul meu și gândește-te la ceea ce ai fi făcut tu.

— N-aș fi procedat ca tine.

— Nu te-ai gândit destul.

— Știu că nu aș fi făcut ceea ce ai făcut tu.

— Da, nici eu nu cred că ai fi făcut la fel. Nu încerc să găsesc o scuză, ți-am spus doar că-mi pare rău.

— Părerea ta de rău este de căcat, Russel.

— Va trebui să lucrăm împreună la asta. Eu să-mi găsesc fiul și tu să afli pe cine ai ucis, despre ce e vorba de fapt în toate astea. Am putea încerca să ne înțelegem și să învățăm să avem încredere unul în altul.

— Nu cred că pot avea cu adevărat încredere în tine, Russel. Am deja niște dubii și mă gândesc că ar fi fost mai bine să te las acolo unde erai. Poate că nu meriți un fiu.

— Nu te pot contrazice.

Nu-mi plăcea direcția spre care se îndrepta discuția.

— Stai cu capul la cutie. Dacă intri în belea, te descurci singur. Nu te mai pot ajuta și nu aș face-o nici dacă aș putea.

— Dacă ne băgăm în treaba asta, va trebui să ne păzim spatele unul altuia. Și dacă polițiștii sunt implicați, așa cum spui tu, nu ne vor servi răspunsurile pe tavă.

— Odihnește-te. Ne vedem mai târziu.

Am oprit la cabina telefonică dintre benzinăria FINA și gogoșerie și am sunat acasă. N-am dat explicații, am spus doar că ajung repede și că nu urma să mă duc la serviciu în acea zi. Apoi am sunat-o pe Valerie, căreia i-am spus că nu ajung la magazin și să-și ia cheia.

Când am terminat de vorbit și am pornit spre casă, m-am gândit la ceea ce făcusem și m-am întrebat cum aveam să-i explic totul lui Ann. Nu eram sigur că-mi puteam explica mie. Russel era un fost condamnat, nu vreun sfânt. Nici nu avea nevoie de un fiu, ci de o celulă comodă și caldă și de cineva care să-l hrănească, să-i spună când să se spele, când să se cace și când să respire. De ce voiam totuși să mă încurc cu el? Ce ar fi putut ieși bun din asta? Chiar și dacă aș fi aflat pe cine am omorât, cum ar fi schimbat asta lucrurile? Un Wilbur Smith mort nu e cu nimic mai bun decât un necunoscut mort. Pământul avea să se învârtă în continuare, orice s-ar fi întâmplat.

Deci cum puteam să explic? Ce i-aș fi putut spune lui Ann pentru a o face să înțeleagă? Ar fi trebuit să spun că Russel avea mâinile ca ale tatălui meu?

Când am ajuns acasă, Ann prăjea pâine.

— Vrei și tu?

— Nu. Am mâncat în oraș o gogoasă. O să beau o cafea cu tine, totuși.

— Care-i faza cu biletul? Unde ai fost?

— Unde-i Jordan? am schimbat subiectul.

— Încă doarme. M-am gândit să-l las să stea acasă azi. Am sunat și eu la muncă. Nici eu nu mă duc. Cu întrebarea mea cum rămâne?

— Am fost la secția de poliție.

A stat o secundă pe gânduri.

— Ai vorbit să ne repare ușa?

— Nu. M-am dus acolo să vorbesc despre Russel.

— A, da?

— Le-am cerut să-i dea drumul.

Era ocupată cu aranjatul pâinii prăjite pe farfurie și s-a întors cu fața spre mine.

— Să-i dea drumul?

— Am găsit un portofel în camera lui Jordan. Al lui Russel. Avea o poză cu fiul lui în el. Nu era bărbatul pe care l-am împușcat.

— Ai cerut poliției să-i dea drumul nenorocitului ăluia după tot ce a făcut?

— Nu avea cum să fi fost Freddy Russel. Tipul ăsta nu semăna cu el. Bărbatul pe care l-am împușcat nu e Freddy Russel. M-am dus și le-am cerut să-l elibereze și au făcut-o.

I s-au muiat genunchii și a scăpat din mână farfuria și pâinea prăjită. Farfuria s-a spart și pâinea a alunecat sub masă. S-a sprijinit cu spatele de blatul bucătăriei și m-am ridicat s-o ajut.

— Stai unde ești. Nu mă atinge.

— Ascultă, am stat toată dimineața cu Russel.

— Doamne, chiar i-au dat drumul?

— Vrea și el să afle aceleași lucruri pe care vreau și eu să le aflu. Pe cine am împușcat și de ce au spus că a fost fiul lui și unde e acesta. Vom angaja un detectiv particular din Houston.

— Richard, ai înnebunit. Omul ăla a încercat să-l omoare pe Jordan.

— N-a putut s-o facă.

— A încercat să te ucidă și pe tine. Dacă nu l-aș fi lovit cu lampa aia afurisită, ar fi făcut-o.

— Poate, am recunoscut. Dar nu cred. A fost o sminteală de moment, atâta tot.

— Și acum i-a trecut?

— Am petrecut întreaga dimineață cu el și nu a încercat nimic. A fost rezonabil. Cred că putem avea încredere în el. L-am cazat la un motel.

Ann s-a dus la masă, a tras un scaun și a luat loc.

— Ce-ai făcut?

— L-am dus la un motel. Trebuie să-l sun mai târziu.

— Da' de ce nu-l inviți și la cină, dobitocule? Cheamă-l aici. Întreabă-l ce vrea să mănânce, care-i mâncarea lui preferată. Când termină de servit cina, poate că mă ia și pe mine în dormitor să mă fută și apoi vă omoară pe tine și pe Jordan. Și poate că dup-aia va dori să dea foc la casă. Avem o grămadă de chibrituri și putem oricând să cumpărăm niște benzină. Să avem la îndemână.

— Ann, nu ești deloc rezonabilă.

— Eu nu sunt? Dumnezeuule, Richard! Ce ai pățit? Creierul ăla al tău de găină dă rateuri.

— Nu vorbi așa tare. O să-l trezești pe Jordan.

— Vorbesc cât de al dracului de tare vreau. Doamne ferește, Isuse Cristoase, Richard... I-au dat drumul?!

— De asta știu că poliția e în spatele întregii povești. Ascunderea identității hoțului. Oferirea numelui lui Freddy Russel. Gândește-te puțin. Nu i-ar fi dat drumul atât de ușor, pur și simplu n-ar fi avut cum. N-au vrut să aduc un avocat și să ajungă toată trășenia în instanță și să iasă la lumină niște lucruri despre care nu voiau să se vorbească.

Nu se uitase la mine până în acel moment, dar acum întorsese către mine minunații ei ochi verzi și mă privea fix, fără să spună un cuvânt. Simțeam nevoia să zbier.

— Nu te cred, a zis în cele din urmă. Pur și simplu nu pot, a spus,

apoi s-a ridicat și a ieșit din bucătărie.

Mi-am pus o cană de cafea și am stat la masă. Am privit o vreme în gol, apoi m-am ridicat, am vărsat cafeaua în chiuvetă și am strâns pâinea prăjită și farfuria spartă. M-am dus în sufragerie, m-am întins pe noua noastră canapea și mi-am dat seama că eram mai obosit decât crezusem. Am adormit imediat, doar pentru a fi trezit de o atingere ușoară pe frunte.

Am deschis ochii și am văzut-o pe Ann. Stătea lângă canapea, în genunchi, aplecată deasupra mea. Părul ei blond îi acoperea chipul și cădea pe al meu. Câteva riduri începuseră să se formeze la extremitatea ochilor ei magnifici, dar mi se părea că soția mea arată minunat. Stătea cu mâna pe fruntea mea și îmi dădea părul pe spate.

— Ai dreptate. Nu l-ar fi lăsat să scape atât de ușor. Se întâmplă ceva. Tot cred că ceea ce ai făcut a fost prostesc și că ar fi trebuit să vorbești cu mine mai întâi, dar ai dreptate. Faptul că l-au eliberat așa repede nu se leagă. Spune-mi totul. De la început până la sfârșit.

— După ce te sărut, i-am răspuns.

Mi-a revenit apetitul și am servit pâine prăjită și cafea, povestindu-i din nou lui Ann totul, cu lux de amănunte. I-am spus exact cum reacționase Russel și ce îmi spusese el, i-am zis despre Jim Bob Luke, care ar putea fi un detectiv iscusit care se avea bine cu Russel odinioară.

— Iubitule, nu vreau să redeschid povestea, dar Russel chiar ar putea fi nebun cu acte. Chiar dacă tu nu i-ai fi ucis fiul, tot ar putea să nu te creadă. Poate că plănuiește să-ți intre pe sub piele ca să ajungă la Jordan. Cred că ceea ce ai făcut... a fost o prostie.

— Tot ce-i posibil. Dar a avut deja ocazia de a-l ucide pe Jordan și nu l-aș fi putut opri atunci. A ales să nu o facă. A avut șansa să mă ucidă și pe mine azi. Cred că, dacă și-ar fi dorit asta, ar fi putut să o facă fără să-l vadă țipenie de om. Nu cred că i-ar fi păsat oricum, pentru că era conștient că Poliția ar fi știut că era mâna lui, din moment ce eu am fost destul de prost să plec cu el în mașină. Nu, cred pur și simplu că omul era înnebunit de durere, iar când a sosit momentul să termine treaba, n-a fost în stare să o facă. I s-au înecat toate corăbiile. Tot ce vrea să facă acum e să-și găsească băiatul. Nu

spun că-mi e simpatic, spun doar că nu-mi mai e frică de el.

— Bine, atunci a ieșit din schemă. Dar ce-ți pasă ție de asta? Poate să-și caute și singur copilul.

— N-are bani.

— Păi, e problema lui.

Puteam vedea scânteia crescând în ochii ei și voiam să o sting înainte să trecem printr-o scenă similară celei de mai devreme. Ann era impulsivă și, chiar și când se răcorea, putea să ia foc mai repede decât un cărbune în bătaia vântului.

— Banii nu sunt doar pentru el. El își găsește fiul, eu aflu pe cine am omorât.

— Ce mai contează?

— Pot să aflu de ce a făcut Poliția chestia asta.

— Ce mai contează? Jordan e în siguranță, noi suntem în siguranță, iar Russel e acum Russel. S-a făcut dreptate. Dacă mai e ceva de făcut, asta e problema lui. Nu contează cum îl chema pe intrus. Nu e o persoană pe care să ne dorim s-o cunoaștem. A încercat să te omoare.

— E vorba de principiu.

— Principiu? Cine are principii?

— Eu.

— Da, durule. Codul masculin.

— E mai mult de atât. Nu pot să mă privesc în oglindă și să las totul baltă.

— Atunci nu te mai uita în oglindă.

— Rahat, Ann, nu pot să fac asta. Mă știi mai bine de atât.

— Toată chestia asta cu onoarea a mers până acum, poate chiar a fost drăguță, Richard. M-ai mai bătut la cap cu asta, dar a fost întotdeauna vorba de ceva banal. Ai spus adevărul în momentul în care ai fi putut minți și ai devenit un om mai bun. Admirabil. Ai fost acolo pentru un prieten ce avea nevoie de ajutor. Admirabil. Ai avut scrupule. Grozav. Dar astea sunt chestii care se învață la biserică. Nu sunt pentru viața reală. Nu atunci când treburile sunt nasoale, iubitule.

— Price mi-a ținut un discurs similar, dar din alt punct de vedere. Totuși, nu mi-a spus iubitule.

Aproape că a zâmbit.

— Asta e o treabă care ține de lege. Poate că știi ei ce fac. Poate e mai bine să nu ne implicăm.

— Unul dintre noi ar fi putut să moară doar pentru că ei au mințit, doar pentru că au spus că bărbatul pe care l-am împușcat a fost Freddy Russel. Dacă nu ar fi mințit de la bun început, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Vreau să știi de ce.

— Vrei să te asiguri că nu-ți întini dracului onoarea, a spus ridicându-se puțin cam repede și turnându-și o altă cană de cafea, vărsând-o însă pe blat.

— E ceva în care cred. Mă face să cred în mine. Cu toate cusururile pe care le am, tot am ceva în care să cred. E singurul lucru de valoare pe care îl pot oferi fiului meu. E tot ce am și eu de la tatăl meu.

— S-a împușcat singur, Richard. Simțul onoarei nu l-a oprit. A aflat că mama ta îl înșela și nu a putut suporta gândul. I-a rănit mândria lui de macho și și-a zburat creierii. Vai, Richard, n-am vrut să spun asta... nu așa.

Am tăcut câteva clipe.

— Cred că s-a împușcat pentru că a eșuat. Nu a reușit să se ridice la înălțimea propriilor așteptări, să fie bărbatul care sperase să fie. Cred că simțea că nu era felul principal când se culca cu soția lui și că începea să se obișnuiască cu ideea. Știa că ar fi trebuit să o confrunte sau să plece, dar n-a putut s-o facă și n-a putut să trăiască cu asta, faptul că era atât de slab. I s-a părut mai ușor să meargă până la capăt decât să plece pur și simplu.

— Nu ai de unde să știi, Richard.

— Mda, dar cred că am dreptate. Pot empatiza cu el, cu faptul că simțea că nu era cine și-ar fi dorit să fie. Nu spun că dacă nu fac asta o să mă sinucid, pentru că nu o voi face, ci doar că mi-ar plăcea să văd din ce stofă sunt croit. Nu cred că pot să vin acasă, să mă uit la televizor, să citesc ziarele și să las totul să treacă de parcă nu s-ar fi întâmplat. M-ar măcina încet pentru tot restul vieții. Și tu nu ești nici măcar puțin curioasă, Ann? Nu vrei să știi ce se întâmplă și de ce?

Era gata să spună *nu*, apoi s-a oprit.

— În regulă. Hai să vedem dacă putem afla despre ce este vorba.

Am sunat la Lazy Lodge. Când a răspuns la telefon, Russel părea bătrân și obosit.

— Folosește o parte din banii pe care ți i-am dat ca să-l suni pe Jim Bob Luke. O să-ți mai dau. O să vin cu Ann acolo pe la prânz, imediat ce rezolvăm treburile cu Jordan.

— Nevastă-ta?

— Cred că știi cum o cheamă. Știi numele noastre și tot ce mai e de știut despre noi. Nu-ți aduci aminte? Te-ai documentat în legătură cu noi.

A urmat o tăcere lungă.

— Bine, adu-o și pe ea.

— Asta și intenționez să fac. Tu fă bine și sună-l pe Jim Bob. Vezi dacă e tipul pe care-l știai și dacă mai face ceea ce obișnuia să facă, dacă e dispus să lucreze pentru noi. O să-ți aducem un hamburger sau ceva când venim. Putem să mai facem planuri atunci.

— Care e numărul lui Jim Bob?

I l-am spus.

— Ce părere are nevastă-ta despre toată treaba asta?

— Te urăște de moarte. Și eu sunt surprins că a acceptat să stea în aceeași cameră cu tine.

— O să fie tare comod. Mi-aș dori să mă revanșez cumva față de ea.

— Ei bine, nu prea ai cum. Fii calm și sună-l pe Jim. Ajungem și noi în curând.

L-am dus pe Jordan la școală și i-am motivat întârzierea. Ne-am oprit apoi la Burger King și am mâncat ceva, ca să nu fim nevoiți să stăm la masă cu Russel. Ar fi fost prea prietenește. Când am terminat, i-am luat și lui un hamburger, cartofi prăjiți și o băutură răcoritoare, apoi ne-am dus la Lazy Lodge.

Ann a examinat clădirea.

— Pare numai bună pentru el.

Am coborât din mașină și ne-am îndreptat pașii către camera lui

Russel. Ușa încă era deschisă și Russel stătea pe pat, uitându-se la noi. Eu am intrat, însă Ann a rămas în prag, fixându-l cu privirea. Russel nu o putea privi în ochi. Inspecta niște semne de uzură din mochetă, care părea mai veche decât păcatul original.

— Hai înăuntru, Ann.

I-am făcut semn să ia loc pe scaunul pe care stătusem eu mai devreme, iar când s-a așezat a gemut și la ea la fel cum o făcuse și la mine. I-am dat lui Russel punga cu mâncare și el a pus-o pe pat, fără însă s-o deschidă.

— Mersi.

M-am sprijinit de perete și mi-am încrucișat mâinile, simțind căldura din cameră adunându-se în jurul meu apăsătoare ca o cămașă de zale. Aparatul de aer condiționat tot nu era pornit.

— Ai vorbit cu Jim Bob Luke?

Russel a aruncat o otheadă către Ann, dar tot nu i-a plăcut ce vedea, astfel că și-a mutat privirea către mine.

— Mda.

— Și?

— E același Jim Bob Luke, fără greș.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Russel, spune-mi ce ți-a zis!

— Vine. O să fie aici în vreo trei ore. I-am spus totul. Mi-a părut să fie la fel ca odinioară. A fost ca și cum ne-am fi despărțit abia ieri.

— Mă bucur că v-ați reamintit de vremurile bune, a intervenit Ann, dar ne va ajuta când va ajunge aici?

— Da.

— Isuse! a exclamat Ann, apoi s-a ridicat și a ieșit pe ușă.

Am ieșit după ea. Ajunsese cam pe la jumătatea aleii și se sprijinea de zid, uitându-se în lungul șoselei de parcă ar fi fost un râu furios pe care ar fi trebuit să-l traverseze înotând.

— Ești în regulă?

— Cum de te-am lăsat să mă convingi să facem asta?

— Ann, sunt epuizat, și știu că și tu ești. Am de gând să fac asta și aș vrea să fii de partea mea până la capăt. N-o să mă mai cert pe tema asta. O fac pentru că e ceva ce trebuie făcut. Mi-ar plăcea să înțelegi asta și să accepți. Sau cel puțin s-o tolerezi. Suntem împreună de prea mult timp ca să nu ai încredere în mine.

I-am întins mâna.

N-a zâmbit; în schimb, m-a luat de mână și ne-am întors în camera lui Russel.

În jurul orei 14.30, un Cadillac antic, roșu-aprins, cam de mărimea unui submarin, și-a făcut apariția și a parcat fix în fața ușii camerei lui Russel. De oglinda retrovizoare interioară erau agățate o pereche de botoșei și o pereche de zaruri din cauciuc mari și galbene. Pe parbriz era lipit un autocolant cu șase siluete umane și trei de câini, cu câte un X pe fiecare dintre ele. Mașina avea montate dedesubt sisteme de detectare a bordurilor⁵. „Mustățile” încă se clătinau violent în momentul în care șoferul a ieșit, a trântit portiera și s-a întins.

— Rahat! a exclamat Russel. Țsta e Cadillacul lui Jim Bob. Panarama aia are douăzeci de ani. Era nou-nouță când am intrat la răcoare.

Îl puteam vedea pe bărbat întinzându-se în fața ușii. Arăta ca un cântăreț de country ratat. Era înalt, zvelt și avea pe cap o pălărie de paie ponosită, decorată cu câteva pene anemice. Purta o cămașă de cowboy albă, cu dungi subțiri verzi, blugi uzați și cizme care păreau să se fi aventurat deseori prin apă și rahat.

Russel s-a dat jos din pat și a ieșit afară din cameră, apoi l-am auzit pe cowboy strigând:

— La naiba, mârțoagă bătrână, arăți ca un rahat de câine în ploaie.

— Am fost bolnav, a spus Russel pe un ton jovial.

— Bolnav! Arăți de parcă ai fi murit și te-ar fi dezgropat vreun zevzec habarnist. Mă bucur să te văd din nou, ratatule. Cum o duci?

— O duc bine. Jim Bob, vezi că e și o doamnă aici în cameră.

— Una care costă?

— Nu, una adevărată.

— Rahat! Eu și gura mea blestemată.

Jim Bob a intrat în cameră în urma lui Russel și am putut să mă uit mai bine la el. Era greu să-mi dau seama câți ani avea, dar, după ceea ce spusese Russel, știam că trebuie să fi avut cel puțin 50 de ani. Avea un chip plăcut și suplu, bronzat (cu excepția porțiunii de pe frunte,

⁵ Arc sau tijă metalică cu rolul de a-i avertiza pe șoferi în timpul manevrei de parcare, aceștia putând aprecia astfel distanța față de bordură (n.r.).

care era protejată de pălărie), și o dantură albă și frumoasă, făcută parcă pentru zâmbit.

— Dumneavoastră trebuie să fiți domnul Dane, a zis uitându-se la mine.

Am dat mâna cu el și i-am prezentat-o pe Ann.

— N-ai spus nimic de o femeie, i-a spus Jim Bob lui Russel.

— Surpriză, i-a răspuns acesta.

— Săru' mâna, doamnă. Îmi cer scuze pentru felul în care am vorbit în parcare, dar nu am știut că aici se află o doamnă.

— Tratează-mă ca pe unul dintre băieți, i-a spus Ann.

— Nu, doamnă, n-aș putea face una ca asta. Doar un individ prost, surd și orb ar putea trata o doamnă ca dumneavoastră ca pe unul dintre băieți. Nu arătați nici cât negru sub unghie ca unul dintre ei.

— Mulțumesc, a răspuns Ann după o scurtă pauză.

— Ben, locul ăsta arată ca un bordel din Juarez. Chiar n-ai putut să te descurci mai bine de atât? l-a întrebat Jim Bob.

— Păi... de fapt, domnul Dane a plătit pentru această locuință.

— Așa să fie oare? Eu nu prea aș spune că ce avem aici ar fi locuință. Am văzut maghernițe de cioroi în condiții mai bune decât asta.

— Nu încercam să-i găsesc lui Russel un loc în care să se mute, ci doar să aibă un cuib pentru o vreme.

— Cuib? m-a întrebat Jim Bob. Dacă tu ai fi o pasăre, ai numi ăsta cuib? Rahat, o pasăre nici nu s-ar găinața aici, cu atât mai puțin să-și facă cuib... scuzați-mi limbajul colorat, doamnă.

Am făcut schimb de priviri cu Ann. Avea o expresie rezervată. Prea rezervată.

— Ia uitați ce vă propun eu, doamnă și bărbați. O să ne tirăm de aici și o să ne vedem de drum până la Holiday Inn. Băgăm niște potol ca lumea și poate găsim chiar și un pat de-ăla cu masaj pentru săracu' Ben aici de față, după care ne apucăm de săpat. În regulă?

— Jim Bob, am intervenit, eu nici măcar nu te cunosc. Ți-a povestit Russel ce se întâmplă pe aici?

— Da. El vrea să-l găsească pe fiu-său și tu vrei să afli creierii cui i-ai zburat și de ce te-au mințit polițaii și ce au de gând să facă. Dar nu înseamnă că tre' să stăm în sauna asta cu doamna de aici frumușică

cocoțată ca un papagal pe scaunul ăla prăpădit. Hai să mergem și să dăm și noi de niște aer condiționat. Eu unul gândesc mult mai bine după ce bag la curea o friptană bună și trimit vreo două Lone Star reci să o spele. În schimb, nu-mi iese schema la fel de bine când sunt mai asudat decât o ștoarfă cubaneză și stau într-un loc care miroase a cociună. Nu pentru că aş avea ceva cu porcii, căci am și eu vreo zece exemplare – Yorkshire. Dar, oameni buni, ăsta nu-i loc de cartier general.

Ann și cu mine i-am urmat pe Jim Bob și pe Russel până la Holiday Inn. Cadillacul era imposibil de ratat, chiar dacă luându-te după felul în care conducea Jim Bob ai fi spus că se chinuiește cât poate să se descotorosească de noi. Dar nenorocitul ăla de Caddy îți sare în ochi ca un incendiu de la șase cvartale distanță.

— Măscăriciul ăla e detectivul particular? m-a întrebat Ann.

— Te așteptai la Mike Hammer sau la Jim Rockford?

— Mă așteptam la cineva care să știe să scrie și să citească. Idiotul ăla n-are creier nici cât să nu stea unde plouă, nu mai zic de activitatea de detectiv. N-ar fi în stare să-și găsească fundul cu ambele mâini și o hartă.

Am izbucnit în râs.

— Nu e amuzant deloc, mi-a spus Ann, cu toate că râdea și ea. Umblă după banii noștri și Russel profită și el cât poate. Sunt amândoi nebuni, iar noi suntem la fel de nebuni.

— Hm... Jim Bob e mai ciudat.

— Ciudat? E un sărăntoc. Un țărănoi. Un dement. Ai auzit cum a spus: magherniță de cioroi. Urăsc cuvântul *cioroi*. Îl disprețuiesc. Nu numai că e nebun, dar omul cu care ne-am încurcat mai e și fanatic.

— Nu le-am ales compania pentru că sunt niște tipi destupați și cu conștiință socială. Nu am avut de ales în privința lui Russel, iar Jim Bob a părut o idee bună pe moment. Dacă e un tâmpit, nu-l voi angaja.

— El se consideră deja angajat, cel puțin așa cred. Cartierul general la Holiday Inn? Probabil crede că o să-l instalăm acolo. Nu avem nevoie de un cartier general, iar ei doi pot dormi în monstruoziitatea aia căreia îi spune mașină. Ai văzut botoșeii și zarurile? Și mustățile alea pentru borduri?

— Nu-i critici pe negri și pe mexicani pentru zarurile și botoșei lor, i-am spus, dar mi-am dorit imediat să nu o fi făcut-o.

Ann nu mi-a mai vorbit tot restul drumului până la Holiday Inn.

Am mâncat la restaurantul de la Holiday Inn, sau, mai bine zis, Jim Bob a făcut-o. Restul am luat doar ceai și cafea, Ann cerând și o felie de plăcintă cu mere. Jim Bob a comandat o friptură și cartofi copti cu tot tacâmul. După ce a luat prima gură de friptură, i-a făcut semn chelneriței să vină la masă și i-a spus:

— Scumpo, du vaca asta înapoi în spate și termin-o de omorât. Dă-i foc micuței încă vreo trei minute, apoi adu-mi-o înapoi.

În timp ce Jim Bob aștepta să-i vină înapoi friptura, el și cu Russel au depănat amintiri din zilele de demult și au râs. Ann și cu mine eram cam dezumflați, de parcă am fi nimerit la petrecerea greșită.

Când friptura lui Jim Bob s-a întors, i-a mulțumit chelneriței și a cerut o bere Lone Star Light.

— Trebuie să-mi menajez silueta feminină, a spus repezindu-se cu elan asupra mâncării și spunând că e hrană bună pentru minte.

— Atunci ai face bine să bagi în tine cât poți, i-a spus Ann.

Mi-am întors privirea spre ea. Russel a făcut la fel. Și Jim Bob s-a uitat la ea și a început să râdă.

— Dacă n-ar fi ăsta adevărul... Dă-mi, te rog, sosul ăla. ăla care arată de parcă ar fi vomat cineva în sticlă.

Ann s-a uitat la el cu răceală și i-a dat sosul. Ei bine, Jim Bob nu era ușor de ofensat și aveam senzația că experiența îl învățase să se ferească de remarcile înțepătoare.

— Ceea ce avem noi pe cap acum, a continuat Jim Bob, e o situație foarte ciudată. Și despre orice ar fi vorba, polițiștii sunt și ei pe fir. Presupun că Fordul ăla nou de culoare bej care ne-a urmărit după ce am plecat de la motelul ăla răpănos e o mașină a Poliției, iar individul ăla care a parcat afară, a intrat odată cu noi și stă acolo liniștit, bând a doispea ceașcă de cafea și citind secțiunea de sport pentru a treia oară, e tot polițist. Pentru că polițiștii și mașinile Poliției se potrivesc unii cu alții, cum s-ar zice. În orice v-ați fi băgat voi picioarele, oameni buni, e treabă adâncă.

— N-ai de unde să știi că ăla e polițist, s-a băgat Ann.

— Nu, doamnă, n-am de unde. Dar presupun că este, și eu

presupun destul de bine. N-aș fi rezistat în meseria asta atât de mult dacă nu aș fi făcut-o. Și dacă mata te simți ușor ostilă față de mine, apăi e OK, soro. Nu te învinuiesc. Eu mă știu cu Ben și după tot ce ți-a făcut mă asociezi cu el. Suntem prieteni, dar suntem doi inși diferiți, și ceea ce a făcut el este o ofensă de moarte. Eu l-aș fi omorât cu mâna mea. Dar am trecut de asta. Ben a fost un pic nebun, însă acum i-a venit mintea la cap, cel puțin atât cât se mai poate. Așa că fie vom lucra împreună, fie terminăm toată chestia asta acum și îl iau pe bătrânul Ben înapoi în Houston pentru vreo trei zile de beție și să văd dacă nu pot să-i găsesc ceva de făcut pe undeva. Ce ziceți? Lucrăm împreună au ba?

— N-am zis nimic referitor la asta, s-a scuzat Ann.

— Ei, ai făcut-o și nu prea. Deci, cum rămâne, domnule și doamnă Dane?

M-am uitat la Ann.

— Bine. Bărbatul de acolo e polițist și noi vom lucra împreună.

— Bun. Primul lucru pe care trebuie să-l facem e să mergem să-l dezgropăm pe tipul ăla pe care l-ai împușcat.

— Poftim? am izbucnit.

— M-ai auzit. Vreau să mă asigur că insul mort nu e Freddy. Știu ce ai spus și nu cred că ești mincinos, dar te-ai putea înșela. S-ar fi putut schimba destul de mult. Te-ai fi putut înșela în legătură cu culoarea ochilor. Am văzut mulți martori oculari, și nu întotdeauna ceea ce își aduc aminte este chiar ceea ce s-a întâmplat. În cazul tău, e posibil să-ți dorești ca hoțul ăla să nu fi fost Freddy, dar ar fi putut fi.

— Nu se poate.

— Astea-s regulile, a întărit Jim Bob. Începem de aici. Dacă e Freddy, tre' să vedem cum de l-au lăsat pe Ben să scape atât de ușor și o luăm de acolo mai departe. Dacă nu e Freddy, avem altă strategie. Și lasă-mă să adaug și asta, a spus Jim Bob uitându-se spre Russel. Dacă e într-adevăr Freddy, dacă îți vine iar să le faci rău domnului Dane sau familiei lui aici de față, atunci, Ben, calule bătrân, mă tem că va trebui să-ți zbor creierii cu mâna mea și să te bag în groapă lângă el și să te acopăr. M-ai înțeles?

Russel i-a rânjit.

— S-ar putea să nu te las să faci asta.

— Putem oricând să sperăm că nu va fi nevoie să aflăm asta, nu-i așa?

— Mda. N-aș vrea să te omor, Jim Bob. Am fost prieteni prea mult timp.

— Și pe mine m-ar durea. Și să te omor, și să fiu ucis de tine. Să sperăm însă că nu va fi cazul.

— Nu va fi. Dacă e Freddy, atunci mă voi împăca cu gândul că îi spărsese casa lui Dane și că Dane a fost nevoit să-l împuște, a spus Russel și s-a uitat la mine. Știu acum că nu l-ai împușcat pur și simplu, neînarmat, și i-ai pus o armă în mână după aceea. Nu ești genul ăla.

— Oho, dar uite ce bine ne-am împrietenit noi, a intervenit Ann.

— Micuță doamnă, a continuat Jim Bob, să faci bine să-ți păstrezi sarcasmul, pentru că o să avem nevoie de el să ne țină în priză. Acum, lăsați-mă să termin festinul ăsta, după care mă voi duce să iau o cameră pentru mine și pentru Ben. Domnule și doamnă Dane, duceți-vă acasă liniștiți și vă voi suna eu. Și dacă începe să vă transpire un pic portofelul și vă întrebați cam cât o să vă coste, treaba stă cam așa. Trei sute de dolari pe zi, fără cheltuieli. Am tăiat cheltuielile pentru că îl știu pe Ben. Cât despre cazarea la Holiday Inn pentru mine și Ben, mă ocup eu de asta. Dacă vă pare prea piperat, nu știu ce să vă mai spun. ăsta e prețul. Nu fac asta doar pentru sport și nici nu sunt atât de apropiat de Ben încât să o fac gratis.

— E bine așa, i-am spus.

— E scump, a intervenit Ann.

— E în regulă.

Jim Bob a râs.

— Trebuie să-ți placă femeile. Pot să strângă un dolar până fâsâie – fără supărare, doamnă. Ascultați-mă, duceți-vă acasă și vă sun când va fi nevoie de voi. Nu o să comunic detalii prin telefon. Vă sun și veniți aici ca să vorbim față în față. După cum prind contur lucrurile pe aici, e posibil ca la mijloc să fie ceva mare și nasol. Dacă e într-adevăr așa, probabil că băieții sunt deja la voi acasă, plantând microfoane.

M-am gândit la asta, însă n-am putut să-mi imaginez

întâmplându-se așa ceva. Suna prea mult ca genul ăla de filme proaste făcute pentru televiziune.

— Dacă tipul de acolo vă urmărește când ieșiți și merge după voi până acasă, nu-l băgați în seamă. Nu se întâmplă nimic. Sau poate că pune un tovarăș să vă urmărească. Mergeți acasă și așteptați. M-ați înțeles?

— Am înțeles.

— Doamnă, a continuat, dacă nu vrei, nu e musai să te întorci și mata. În cazul în care vii, trebuie să fii cooperantă. Nu vreau să-ți faci griji că-ți rupi ciorapii sau chestii de-astea. Noi o s-o luăm la trap și nu avem nevoie de mimoze.

— Te asigur, domnule Jim Bob, a șuierat Ann printre dinți, că nu sunt o mimoză.

— Nici nu m-am gândit c-ai fi.

— Lui Jim Bob îi place să se bage pe sub pielea clienților, a adăugat Russel. Să-i facă să se simtă încrezători și entuziaști.

— Treaba mea nu e să mă joc de-a relațiile publice – decât dacă am un motiv foarte bun pentru a minți, a continuat Jim Bob. Dar nu-mi mint niciodată clienții. Nu așa se face treaba.

Ann s-a ridicat de la masă și a plecat din restaurantul hotelului fără să mai spună un cuvânt. M-am ridicat și eu și am scos portofelul.

— Nu. Voi n-ați luat decât cafea și plăcintă. Mă ocup eu de notă și de bacșiș. Du-te și prinde-o din urmă. Dane, spune-i că are dreptate, că trei sute pe zi e scump. Dar eu sunt cel mai bun din breaslă și, Dumnezeu mi-e martor, de obicei nu-mi plătesc singur cheltuielile.

În drum spre casă, Ann a dat foarte tare volumul sonor al radioului și a stat departe de mine, cu brațele încrucișate, apoi, după o vreme, a închis radioul și a început să bată cu degetele în bord. Jordan se afla pe bancheta din spate, arătând foarte confuz. De când îl luaserăm de la școală își dăduse seama că s-a întâmplat ceva, doar că nu știa exact despre ce era vorba.

— Mami, ești supălată pe tati?

— Doar un pic.

— Nu fi supălată pe tati.

— O să-mi treacă.

Dumnezeule, speram să fie așa!

După ce am ajuns acasă, am aranjat ca Jordan să stea cu Fergusonii. Aveau și ei copii, îi țineam și noi din când în când pe ai lor, și chiar ne rămăseseră datori cu câteva nopți, ceea ce părea a fi cea mai tare chestie pe care o făceau Jordan și copiii lor în ultima vreme. Uneori trebuia să-l sunăm pe Jordan înainte de culcare, să îl liniștim, dar nu îl deranja că nu doarme acasă peste noapte. Iar a doua zi trebuia să-i despărțim pe copii cu forța pentru a-l lua pe Jordan înapoi.

Ann l-a dus pe băiat la ei, iar eu m-am așezat în fața televizorului. N-am fost însă atent la ce se derula pe ecran, deoarece așteptam cu înfrigurare să sune telefonul. Îmi doream să sune. Îmi doream să mergem mai departe.

Dar nu s-a întâmplat nimic.

Ann s-a întors și într-un final ne-am băgat în pat și am făcut dragoste. N-a fost foarte plăcut, pentru că încă era supărată pe mine. Sau mai degrabă supărată pe Jim Bob, însă eu eram mai la îndemână. A spus de câteva ori ceva de genul „Îi arăt eu nenorocitului ăluia cine-și rupe ciorapii” înainte de a ne da bătuți și a suna stingerea. Ann s-a îngrămădit în brațele mele, eu mi-am pus o mână între picioarele ei și mi-am afundat nasul în părul ei frumos mirositor. Și chiar când alunecam ușor spre somn am auzit telefonul sunând.

Am reușit să ajung la el fără să răstorn noptiera, l-am înșfăcat din furcă și am tușit ceva în receptor.

— Hai, veniți încoace, s-a auzit vocea lui Jim Bob.

— Da. Venim.

— Sunteți treji?

— Pe jumătate.

— Să fiți complet treji când ajungeți aici, ai înțeles?

I-am spus ceva și m-am întins înapoi în pat. Ann s-a întors și mi-a pus o mână pe piept.

— Jim Bob?

— Da. Trebuie să ne întâlnim cu el.

— Asta înseamnă că nu avem timp de una mică?

— N-a spus nimic de o limită de timp.

Am făcut dragoste pe fugă. Ann nu mai era supărată și a ieșit mai

bine decât atunci când ne-am dedicat mai mult timp acestui lucru.
Știam și de ce.

Eram amândoi speriați.

Jim Bob și Russel ne așteptau în parcare.

— O să luăm Scorpia Roșie, a spus Jim Bob.

Ann și cu mine am urcat în spate, în timp ce Russel a urcat în față cu Jim Bob. Mi-a trecut prin cap că, dacă Russel și Jim Bob voiau să ne tragă pe sfoară, ne-ar fi putut duce la malul râului ca să se descotorosească de noi. Chiar ar fi putut fi așa. Russel și Jim Bob fuseseră prieteni o bună bucată de vreme și nu aveam nici cea mai mică idee ce-i spusese de fapt Russel la telefon. Îmi doream să mă fi gândit la asta înainte. M-am uitat la Ann. În timp ce luminile magazinelor și ale clădirilor se proiectau pe chipul ei și îi scoteau în evidență profilul atrăgător, am avut senzația că aceleași gânduri îi treceau și ei prin cap. Mi-am dat seama că, dacă avea să se întâmple asta, ultimele ei cuvinte adresate mie urmau să fie „Ți-am spus eu..

În drum spre ieșirea din oraș, am avut timp să inspectez mai temeinic Scorpia Roșie. Tapiseria era evident roșie, iar pe bord, cu litere argintii gofrate, scria Jim Bob. Volanul era acoperit cu o blană falsă, de prost gust, de ghepard, iar nuca pentru rotirea volanului avea culoarea smaraldului. Lui Jim Bob îi plăcea să conducă cu mâna stângă pe mâner și cu cea dreaptă de-a lungul spetezei. Îi puteam vedea o parte din față în oglinda retrovizoare. Părea vesel ca un bețiv.

— Cum o să-l dezgropăm? am întrebat.

Mi-am dat seama că nu văzusem nicio lopată și asta m-a făcut să mă simt și mai agitat.

— Am în portbagaj lopeți și alte chestii. Tot felul de unelte. Am aproape orice ți-ai dori, cu excepția încă unei mașini.

— Păi, poate am putea să luăm altă mașină, a spus Russel. În asta nu poți trece neobservat.

— Dar nu facem decât să conducem, iar a conduce nu e o crimă. La dracu', am și o camionetă, dar n-am adus-o.

— Nu glumește, a încheiat Russel.

Jim Bob s-a întors spre Russel și a rânjit.

— Vrei să vezi cum scap de curcanul ăsta?

Russel i-a întors rânjetul.

— Am crezut că ți-ai ieșit din mână. L-am observat când am ieșit din Holiday Inn. Au schimbat mașinile la derută.

Nici Ann și nici eu nu ne uitaserăm în spate pentru a vedea mașina care chipurile ne urmărea, dar eram tentați.

— Sunteți siguri că avem un polițist pe urmele noastre? am întrebat.

— O, da, mi-a răspuns Jim Bob.

— Și nu poate să ne tragă pe dreapta?

— Pentru ce, pentru că suntem la volanul unui Cadillac roșu? Nu e împotriva legii.

— Poate că ăsta ar trebui să fie, a adăugat Ann.

Jim Bob a început să râdă.

— Cucoană, îmi place de tine, chiar îmi place.

— Dacă fugim de el, n-o să ne punem toată poliția în cap?

— Atunci n-o să fugim, ci o să scăpăm de el în mod legal. Dar înainte să fac asta, ați putea vă rog să-mi spuneți unde dracu' e cimitirul ăsta?

— În direcția opusă, a răspuns Russel.

— Eram sigur, a mormăit Jim Bob, apoi a făcut stânga în parcare de la Safeway, chiar în fața unui autocamion. Mașina care fusese pe urmele noastre ne-a depășit. Sau cel puțin presupun că aia fusese. Din câte am apucat să văd, era un Plymouth albastru sport, care a încetinit și a trecut pe banda de cotit la stânga. Dar era destul de aglomerat și nu a putut lua curba.

Jim Bob a intrat înapoi pe autostradă băgându-se în fața unui Volkswagen galben care l-a claxonat și a dat flash-uri. Șoferul a tras de volan spre stânga și l-a ajuns din urmă pe Jim Bob. Un băiat voinic, cam de vârsta facultății, a coborât geamul de pe partea dreaptă și i-a arătat lui Jim Bob degetul din mijloc și i-a strigat ceva.

Jim Bob i-a făcut semn prietenește cu mâna, a călcat pedala de accelerație și Scorpia Roșie a mărit viteza. Jim Bob a tras de volan în fața Volkswagenului, a înconjurat o altă mașină și s-a băgat pe banda dreaptă. Am mers așa vreo două cvartale, apoi Jim Bob a făcut la dreapta, apoi la stânga, apoi la dreapta și din nou la stânga.

— Merg în direcția bună, în general? a întrebat.

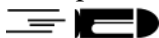
— În general, l-a îngânat Russel.

— Bun și-așa.

— Am scăpat de polițai? am întrebat.

— O, da, a răspuns Jim Bob. Ei și mașinuțele lor de jucărie. Ce s-a întâmplat cu vremurile bune, când mașina lor era cea mai mare și mai rea de pe stradă, nu cea mai mică și mai ieftină?

— Arabii sunt ceea ce s-a întâmplat, a spus Russel.

Am ajuns în cele din urmă la cimitir. Jim Bob a oprit Scorpia Roșie, a coborât din mașină și s-a dus să deschidă portbagajul. Am stat și m-am întrebat dacă urma să fim omorâți, dar portbagajul era exact așa cum îl descriesese. Plin de unelte. A scos două lopeți și un sac mare de pânză și le-a pus pe pământ. I-a dat cheile lui Ann.

— Tu ia Scorpia Roșie și du-o mai jos pe drum. Stinge farurile, dar lasă motorul pornit. Întoarce-o cu fața spre noi, ca să poți vedea ce se întâmplă, în cazul în care se întâmplă ceva. O să încercăm să terminăm treaba mai repede decât fute un iepure – scuze de expresie din nou.

— Nu vrei să încetezi cu tâmpeniile?

— Ba chiar aș vrea. Ce-ai spune, dacă tot suntem parteneri de vals, să le las să scape când simt nevoia și să consideri că îmi cer scuze pentru ce am spus? Dacă nu înjur, mă umplu tot pe dinăuntru de parcă aș fi constipat și nu mă simt deloc bine.

— Cu siguranță că nu aș vrea să fii constipat cu înjurături. Dar ascultă-mă și pe mine. Nu sunt taximetrist.

— Nu, doamnă, cu siguranță nu, dar noi o să ne apucăm de săpat. Cineva trebuie să se ocupe de condus, și cum eu strunesc bairamul ăsta, fă ce îți spun.

— Dar noi te plătim.

— Și sunt bani bine investiți, a spus Jim Bob. Nu găsiți unul mai bun ca mine. Acum hai să ne vedem de treabă.

Ann s-a uitat la mine și eu am ridicat din umeri.

— Bine, a spus.

— Ușor cu ambreiajul, a zis Jim Bob în timp ce Ann urca la volan.

— Știu să conduc, i-a răspuns Ann.

A închis ușa și a pornit motorul. Ann a mișcat mașina câțiva metri, a întors, a pus lumina farurilor pe noi, apoi a stins-o. Caddy-ul era

puțin în afara drumului, sub un stejar. La adăpostul beznei, odată farurile oprite, mașina era bine ascunsă.

— Poți fi săltat câțiva ani frumoși pentru jefuit morminte, nu-i așa? a întrebat Russel.

— La dracu', pot să arunce și cheia, i-a răspuns Jim Bob.

Am sărit gardul cimitirului și am văzut că poarta era descuiată.

— Presupun că nu se așteaptă să vină multă lume în vizită, a spus Jim Bob, și că cei care sunt deja aici nu se mai duc nicăieri.

Russel a identificat mormântul și amândoi am luat câte o lopată.

— Tu ce faci? l-a întrebat Russel pe Jim Bob.

Jim Bob a deschis gura sacului de pânză și a scos o lanternă.

— La dracu' cineva trebuie să țină lanterna.

Russel și cu mine am înfipt lopețile în pământ. În timp ce săpam, s-a făcut mai rece și mai întuneric. În aer se simțea miros de ploaie. Când am ajuns pe la jumătatea muncii, a început să picure.

— Mai bine dați-i zor, a spus Jim Bob. Cred că vine o furtună pe cinste și va trebui să scoateți și apa.

— Ce-ți mai face spatele? l-a întrebat Russel pe Jim Bob.

— E bine. Al tău?

— Doare. Dau la lopată.

— Dar o faci atât de bine...

Russel s-a pus pe săpat mai rapid și pe măsură ce ne apropiam de sicriu devenea din ce în ce mai frenetic. I-am aruncat o privire. Lumina care cădea pe el îl făcea să arate ca un cadavru. Îi era teamă de ce urma să descoperim în groapă. Fiul lui și speranța lui, ambele într-o cutie.

M-am uitat și la Jim Bob, dar pentru că el ținea lanterna, nu i-am putut descifra prea bine trăsăturile, însă părea mai serios decât fusese până acum. Deși nu îl caracteriza, era foarte tăcut.

La un moment dat, lopata lui Russel a lovit sicriul.

Am început să curățăm pământul de pe el și din jurul lui. Munca începea să fie tot mai dificilă. Ploaia se întetise și bulgării de pământ se lipeau între ei și deveneau mai grei.

— Gata, a spus Jim Bob și a sărit pe sicriu, cu sacul de pânză în mână. S-a dat jos de pe cutie și a găsit un loc în care să-și pună picioarele, între sicriu și peretele mormântului, și a deschis sacul.

— E mai complicat să deschizi frumusețile astea decât să ridici un capac, a spus Jim Bob. Acum, căcaturile astea se sigilează foarte bine. Trebuie să ai uneltele potrivite. Din fericire, eu le am.

A scos din sac niște instrumente ciudate și s-a întors spre Russel.

— Orice ar fi acolo, nu vreau să te văd că o iei razna. Dacă e băiatul tău, îmi pare rău, iar dacă-i faci rău lui Dane, îți înfășor scula asta pe cap.

Russel a zâmbit sinistru.

— Poate vei încerca... dar stai fără frică. Nu mai am nimic de împărțit cu Dane.

— În cazul în care îți vine vreo idee, să-ți aduci aminte ce ți-am spus.

Jim Bob a înfipt sculele în sicriu și în câteva clipe capacul s-a deschis cu un șuier, ca o conservă cu alune ambalate în vid, și am dat peste trup. Arăta de parcă cineva l-ar fi mărunțit cu un desfăcător de conserve și l-ar fi cusut înapoi în timp ce era beat. Ochiul pe care îl împușcasem fusese umplut cu ceva ce semăna cu ceara, însă nu părea să fi fost făcut cu prea mare grijă; corpul arăta ca desprins dintr-un film de groază.

— Nu prea ai ce vedea, a spus Jim Bob și a pus o mână pe umărul lui Russel.

Russel s-a uitat fugar la față și a spus:

— Pune lanterna pe mână dreaptă.

Jim Bob a îndreptat fasciculul de lumină spre locul indicat, iar Russel a apucat mâna dreaptă a cadavrului și s-a uitat la ea.

— Îl mai ții minte pe băiatul meu, Jim Bob?

— De când era mic. Era blond, nu-i așa?

— Părul poate fi vopsit... dar ăsta nu e el. Freddy avea pe dosul palmei drepte un grup de alunițe mici și deschise la culoare, care arătau ca un trifoi cu patru foi... ca astea.

A dat drumul mâinii cadavrului și a ridicat-o pe a lui în lumină. Pe dosul palmei puternice se vedea vag un model din alunițe. Am fost surprins că nu le observasem înainte.

— Ești sigur? a întrebat Jim Bob.

— Mai mult decât sigur.

Mi se făcuse rău.

— După cum arată, ai spune că l-au făcut arșice dinadins.

— Cred că asta a fost și ideea lor, prietene, a spus Jim Bob.

Nu mă gândisem serios la asta, însă acum, că o spusese și Jim Bob, începusem să cred că toată treaba asta era chiar mai nasoală decât mă așteptasem. O conspirație. Mici obstacole presărate pe drum. Poate că se așteptau la o exhumare a cadavrului și au vrut să se asigure că e mai greu de identificat. Sau poate că o autopsie făcută pe un trup pe care nimeni nu se mai așteaptă să-l vadă nu e făcută cu prea mare artă.

Am aruncat lopata pe marginea mormântului și am ieșit din groapă. Îmi ajunsese. Jim Bob a închis coșciugul, s-a urcat pe el, m-a apucat de mână și l-am tras afară.

A urmat Russel. Mâna lui imensă a prins-o pe a mea și l-am smucit la suprafață, timp în care s-a uitat fix în ochii mei. Nu mi-am dat seama ce era în spatele privirii lui, însă cu siguranță nu mai era amenințător.

Am apucat lopata și m-am pus pe aruncat pământul înapoi în groapă. Russel a luat și el cealaltă lopată și mi s-a alăturat. Jim Bob a ținut lanterna.

Am aruncat pământul la nimereală și după o vreme ne-am intrat în ritm și am început să dăm la lopată la unison, încărcătură cu încărcătură. Am început să ne mișcăm din ce în ce mai repede. Îl auzeam pe Russel gâfâind lângă mine și simțeam mirosul transpirației lui și al ploii. Am început să mă simt mai puțin tensionat, chiar relaxat, într-un mod ciudat. Nu îmi doream să fac nimic altceva în acel moment decât să acopăr groapa cu pământ.

Într-un final, Russel și cu mine am isprăvit treaba și am bătătorit pământul cu lopețile ca la semnal.

Ne-am uitat unul la altul.

— Dacă renunță cineva vreodată la săpat morminte pe aici, cred că am putea obține noi slujba, a spus Russel.

Am rânjit.

— Probabil.

Lumina unor faruri ne-a descoperit din noapte și s-au auzit portiere trântindu-se. M-am uitat repede spre drum. Am întrezărit două camioane și am văzut patru bărbați coborând din ele cu bâte

de baseball. Au venit în fața mașinilor, pe care le parcaseră peste drum, cu fața la noi, și s-au oprit încadrați de faruri.

Unul dintre ei, agitat sau doar nerăbdător, se lovea cu bâta de laterala pantofilor.

— Ce faceți pe aici, rahaților? a strigat.

— Am venit să-l salutăm pe unchiul Harvey, a răspuns Jim Bob.

— În miezul nopții? a continuat vocea.

— E momentul în care devenim sentimentali. Dar voi, băieți, ce faceți, ați venit la antrenament?

— S-ar putea spune și asta.

— Cam așa mă gândeam și eu. Presupun că nu prea sunteți dispuși să ascultați de vorbă bună.

— Mă cam îndoiesc.

— Bine, atunci, dar țineți minte că v-am dat o șansă.

Unul dintre bărbați a râs, după care s-au năpustit toți asupra noastră, prin poarta deschisă.

— Ce facem? am întrebat.

— Simplu, mi-a șoptit Russel. Primul muist care intră în raza de acțiune primește o lovitură în cap cu lopata aia.

— Îl poate omorî.

— Să sperăm. Nici bâtele alea n-o să ne facă prea bine, îți garantez.

— Aveți vreun motiv bun pentru treaba asta? a întrebat Jim Bob. Ce v-am făcut noi vouă, băieți?

— Absolut nimic, a spus purtătorul de cuvânt, apoi s-a repezit cu bâta spre Jim Bob.

Jim Bob stătea puțin înaintea noastră. A dat drumul lanternei și s-a întors spre mormânt, pentru a încasa lovitura pe spate, cum am crezut inițial, însă a continuat mișcarea și s-a aplecat, s-a învârtit, un picior i-a zburat într-o parte, l-a lovit pe bărbat peste glezne și i-a măturat picioarele, iar omul a căzut la pământ. Bâta s-a dus în aer și a căzut, cu capătul mai greu înainte, și l-a lovit fix între ochi, bărbatul urlând de durere.

Jim Bob era deja în picioare. Al doilea individ se apropiase de el și bâta lui cobora cu viteză. Jim Bob s-a avântat înspre el și s-a aplecat pe sub bâta, aceasta zburând fără ca măcar să-l atingă. Detectivul l-a apucat pe om de gât cu o mână și i-a aplicat un upercut în boabe cu

cealaltă, apoi și-a împins șoldul într-al lui, i-a petrecut o mână în jurul taliei, s-a aplecat și l-a proiectat pe tip în văzduh. Lui Jim Bob nu i-a căzut nici măcar pălăria.

Russel a pășit în față și s-a prefăcut că-l lovește pe al treilea cu lopata în cap. Omul a ridicat bâta pentru a para lovitura, însă Russel a schimbat rapid direcția și l-a lovit în genunchi. Bărbatul a urlat și s-a prăbușit.

Ultimul dintre ei o luase la fugă spre camion. Era aproape în mijlocul drumului când Scorpia Roșie l-a izbit și i s-au aprins farurile, apoi a frânat, dar omul tot a zburat peste capota mașinii. S-a rostogolit peste parbriz și a căzut pe partea șoferului. A încercat să se ridice, cred, pentru că s-a deschis portiera. În acel moment, lumina din interiorul mașinii a încadrat silueta lui Ann și ușa a lovit capul omului atât de tare, încât mi s-au strâns testiculele.

Bărbații din camionetă zăceau la pământ și eu nu făcusem nimic în afară de a ține în mână o lopată.

Tipul pe care îl aruncase Jim Bob încerca să se ridice, așa că am ridicat relaxat lopata, fără a pune prea multă forță în spatele mișcării, și am lăsat-o să cadă peste capul lui. A scos un sunet reconfortant, puternic, la impact.

— Văd că te mai ții de prostiile alea japoneze, a spus Russel.

— Coreene. Hapkido. Ia zi, Dane, soțioara asta a ta n-are cumva o soră pe acasă?

M-am plimbat printre ei și i-am amenințat cu lopata, spunându-le să stea culcați cu mâinile întinse înainte, iar ei s-au supus. Cel pe care îl lovise Russel peste genunchi țipa că are piciorul rupt și cel căruia Jim Bob îi măturase picioarele se plângea de gleznă. Ai fi zis că suntem cei de la Crucea Roșie.

Cel pe care îl loviseam cu lopata nu zicea nimic. Era complet scos din schemă. Și la fel era și cel pe care-l pocnise Ann cu portiera Cadillacului. Ea stătea acum lângă mașină, sprijinită de ușa deschisă, și se uita la noi peste capotă. Mi-a făcut semn cu mâna și i-am răspuns în același fel. Era totul foarte drăguț.

— Scuze că a trebuit să vă batem de v-a sunat apa-n cap, le-a spus Jim Bob plângăcioșilor de pe jos, dar nu ne-ați prea lăsat de ales. Noi ne vom vedea de drum, însă înainte de asta vreau să elucidăm un mic mister. Voi ce căutați aici?

Niciunul dintre ei nu a răspuns.

Jim Bob s-a apropiat de cel rănit la genunchi, l-a lovit în piciorul vătămat și bărbatul a urlat ca un lup.

— Să încerc să reformulez întrebarea în același mod. Ce căutați aici?

— Un bărbat ne-a plătit să venim în cimitir și să vedem dacă își bagă cineva nasul pe aici, a spus cel rănit. A zis că dacă găsim pe cineva să-l batem bine.

— Cum arăta? l-am întrebat.

— Un tip înalt și arătos. Arăta ca dintr-o reclamă la țigări sau haine sau ceva. Purta costum. Și nu genul pe care le găsești la J.C. Penney's.

— Și unde v-a găsit tipul ăsta pe voi? a continuat Jim Bob.

— La o bodegă din afara orașului, Wagon Wheel. Hai, omule, lasă-mă să respir și eu. Mă doare.

Jim Bob l-a înconjurat și l-a lovit în celălalt picior, apoi s-a dus la celălalt individ și l-a lovit în glezna sănătoasă.

— Pentru echilibrarea durerii. Data viitoare când veniți să vă puneți cu mine, ați face bine să veniți cu tăticu'. Voi, băieților, nu

faceți nici cât un rahat.

Au stat întinși pe pământ și au gemut în continuare.

— Fiți atenți la ce vă spun. Noi o să plecăm și aș vrea să stați fix unde sunteți acum. Dacă vă mișcați, o să vă bag bâtele astea pe gât. M-ați înțeles?

Au dat amândoi din cap.

— Să aveți o seară plăcută, a continuat Jim Bob. Din moment ce ploaia se oprește, dacă o să vă uitați cu atenție pe cer, după ce trece norul ăla, o să puteți vedea Carul Mare.

Când am ajuns la mașină, i-am dat ocol și m-am uitat la bărbatul pe care-l lovise Ann cu portiera. Gemea și încerca să se sprijine în mâini pentru a se ridica. Am prins ușa, am tras-o cu putere și l-am lovit în cap. Clar nu era noaptea lui norocoasă. S-a stins ca un bec. Începeam să mă simt ca o brută, chiar dacă nu prea aveam de ce. Până atunci, nu făcusem decât să lovesc în cap doi tipi care erau deja la pământ și să ameninț încă doi care erau răniți. Eram un dur, ce mai.

— E totul în regulă? a întrebat Ann. Nu o să moară, nu?

— Te-ai descurcat bine, a spus Jim Bob. O să trăiască toți. Cred că au picioarele rupte, dar oricum e mult mai bine decât ce aș vrea eu să le fac.

Ann s-a uitat spre bărbatul pe care îl lovise cu mașina.

— L-ați văzut zburând prin aer?

— Cu grație sublimă, a răspuns Russel.

Jim Bob a luat cheile de la Ann, a ocolit mașina, a deschis portbagajul și a pus înapoi lopețile și restul sculelor. A dat la o parte o bucată de material de pe fundul portbagajului, a băgat mâna înăuntru și a scos o pușcă cu două țevi, tăiată.

— Nu ai de gând să-i termini pe ăia, nu-i așa? l-am întrebat.

A râs, a mers lângă una dintre camionete și a împușcat cauciucurile din față. A deschis patul puștii, a scos cartușele, a reîncărcat pușca, s-a dus la cealaltă camionetă și a făcut la fel.

— Oricum se cam tociseră, le-a strigat întorcându-se către cimitir.

A pus pușca în portbagaj, ne-am urcat în Scorpia Roșie, Jim Bob a călcat pedala și am dispărut din peisaj.

Ne-am întors la Holiday Inn și am urcat în camera lui Jim Bob. Și-a scos cămașa, care se rupsesse în timpul luptei, apoi și-a tras pe el una nouă.

— Pe pieptul tău e un pui tatuat? a întrebat Ann.

— Pui? a întrebat Jim Bob. E o acvilă.

— Arată ca un pui, a continuat Ann.

Ne-am apropiat toți și ne-am uitat. Chiar arăta ca un pui.

— Dintotdeauna mi s-a părut că arată ca un pui, a spus și Russel.

— Eram beat când l-am făcut, dar cu siguranță n-am cerut un pui. S-a șters puțin cu timpul, asta-i tot.

— Nu era deloc șters când l-am văzut prima dată. Și atunci mi s-a părut că arată ca un pui, a continuat Russel.

— Dă-l dracului de pui, am spus. Price ne-a copt-o în seara asta. Descrierea tipului din cimitir i se potrivește. I-a plătit pe indivizii ăia să ne bată. Singurul lucru pe care nu-l înțeleg e de unde știa că suntem acolo.

— Nu știa, a spus Jim Bob în timp ce se încheia la cămașă. Însă a considerat că e o șansă destul de mare. Încearcă să ne descurajeze. Așa pare.

— Și cum o să mai facem asta? am întrebat.

— Pentru moment, lasă asta în seama mea.

— Și ce facem acum? a întrebat Ann.

— Tu și Dane mergeți acasă și faceți ce vă stă în obicei. Treburi normale. Mergeți la muncă. Mergeți acasă. Treburi cotidiene. Dane, aș vrea să-l angajezi pe Russel la magazinul tău. Ben spunea că ai un... ce e?

— Magazin de înrămări.

— Pune-l la treabă, ca să nu fie doar un vagabond, și eu o să-l țin aici la Holiday Inn. Dă-i un salariu de formă și scade-l din ce-mi datorezi mie. Vezi totuși să nu-i dai prea mult.

— Nu-mi prea surâde ideea.

— Nici eu nu mă dau în vânt după ea, a spus Russel.

— O să-i dăm de cap, a continuat Jim Bob, și o să facem lucrurile în felul meu. În caz contrar, voi doi puteți să vă descurcați singuri sau s-o lăsați baltă. Sunt curios și vreau să fac asta pentru Ben, dar fie eu hotărâsc ce și cum, fie nu se mai întâmplă nimic. Nu e ca și cum m-aș

îmbogăți din afacerea asta.

— Dar te plătesc, i-am spus.

— Ăla nu e onorariul meu standard. Scot o grămadă de bani din buzunarul meu. Nu așa se lucrează dacă vrei să-ți meargă bine afacerile. Tu nu le cumperi rame clienților, nu-i așa, Dane?

— Nu-ți cer să lucrezi mai ieftin. Tu ai ales onorariul...

— Și nu mă plâng. Spun doar că nu m-am implicat pentru bani. Dar mă voi retrage dacă nu procedăm cum hotărâsc eu. Așa stau lucrurile.

— Bine. Îl voi angaja, dar hai să nu lungim treaba.

— Durează atât cât durează, a spus Jim Bob. Ben poate să înceapă să lucreze pentru tine chiar din dimineața asta. Între timp, mă voi ocupa de pasul următor. Dacă vrei să mai afli cum merg treburile, perfect, dă-mi un telefon. Dar o să dureze o vreme. Vreau să fiu lăsat în pace ca, pe cât de mult posibil, să-mi văd de treabă.

— Atunci asta e? a întrebat Ann.

— Pentru moment, doamnă. Așa că hai să ne spunem noapte bună, sau aproape bună dimineața, și să mergem acasă să dormim. Tragi chiulul de la muncă azi, Dane?

— Da.

— Bine. Arăți ca dracu'. De mâine, Ben începe să lucreze pentru tine.

— La nouă fix, am încheiat.

Ann și cu mine ne-am ridicat.

Jim Bob ne-a strâns mâinile.

— Vedeți-vă de treburile voastre, așa cum faceți de obicei.

Russel a întins mâna către mine și după o clipă am strâns-o. Apoi i-a întins-o și lui Ann.

Ea a privit-o un moment și am simțit tensiunea bărbatului.

— Nu prea cred, a spus.

Russel a încuviințat din cap și și-a retras mâna.

— Nu te învinovățesc, i-a spus.

— Nici nu ar conta dacă ai face-o, i-a răspuns Ann.

Am ieșit. În timp ce mergeam spre casă, a început din nou ploaia. De data asta torențial. A continuat în ritmul ăla de-a lungul zilei și pentru cea mai mare parte a nopții și a dimineții următoare.

O zi de odihnă nu m-a ajutat prea mult. Încă eram obosit în dimineața în care m-am dus la lucru. Mai eram și deprimat. Nu mă prea atrăgea ideea de a-l avea pe Russel lângă mine toată ziua.

Pentru a face situația și mai greu de suportat, îmi aducea aminte din ce în ce mai mult de tatăl meu. Nu mai era vorba doar de mâinile masive. Se și mișca precum tatăl meu. Mi se părea că și vocile le erau destul de asemănătoare.

Poate că nu erau chiar atât de multe similitudini și doar încercam să conjur spiritul tatălui meu și să-i ofer substanță.

Dar dacă ar fi fost într-adevăr asta, de ce nu am ales o gazdă mai potrivită decât un nenorocit de pușcăriaș care mi-a amenințat copilul și aproape m-a omorât în bătaie?

Dimineața era deja toridă, ca de obicei. Ploaia se oprise cu doar câteva ceasuri în urmă și soarele răsărise și fierbea umezeala de pe stradă ca pe solzii unui pește eșuat pe uscat.

A trebuit să trec prin fața magazinului înainte de a face curba care ducea spre parcare din spate, unde aveam de gând să opresc, și l-am văzut din trecere pe Russel stând în față, rezemat de ușa de sticlă. Sperasem să am timp cât să descui și să prepar cafeaua înainte să fiu nevoit să-l văd.

M-am dus prin spate și am parcat. Am deschis magazinul, m-am dus la ușa din față și am bătut în geam. Russel a tresărit, am descuiat ușa și i-am dat drumul înăuntru.

— Te-ai furișat pe la spate, mi-a spus.

— Am trecut prin față și te-am văzut. Am crezut că mi-ai recunoscut mașina.

— Nu, eram căzut pe gânduri. Drăguț pe aici. Pare că ai ceva clienți.

— Da. Ne descurcăm destul de bine.

L-am condus în spate, i-am spus să-și tragă un scaun și am turnat cafea. Când am terminat, am reglat termostatul ca să fie mai răcoare, apoi m-am dus la casa de marcat și am descuiat-o. Aveam la mine sacul de bani cu care venisem de acasă, care conținea destul mărunțiș

cât să ne ajungă pentru tot restul zilei, și am depozitat totul în casa de marcat.

— Ce vrei să fac, mai exact? m-a întrebat Russel.

Se ridicase de pe scaun și stătea la teighea.

— Nu știu deocamdată. Nu m-am gândit la asta. Cred că poți să faci curat.

— Foarte bine. Cu ce? Cum vrei să fie lucrurile făcute?

L-am dus în spate și i-am arătat debaraua unde se aflau mătura, mopul și fârașul. I-am arătat și baia.

— Pentru dat cu mopul poți să iei apă de aici. Undeva prin debara găsești găleată, săpun și tot felul de chestii. Nici nu știu sigur ce mai avem. De fapt, nu ne prea omorâm cu curățenia.

— Am observat. Sunt bucăți de sticlă, de lemn și de rumeguș peste tot pe podea, sub mesele de lucru.

— Da, păi, suntem destul de ocupați. Faci ce vrei, numai să pară că nu stai degeaba. Nu vreau ca James și Valerie să se simtă de parcă îți fac favoruri.

Chiar în acel moment, cei doi au intrat în magazin. S-au uitat la Russel, apoi la mine.

— Coleg nou, le-am spus. L-am angajat pentru o vreme, să mai facă ordine pe aici, pentru că noi nu prea mai apucăm să facem.

Am ezitat, întrebându-mă dacă ar trebui să îl prezint pe Russel pe nume. Nu îmi părea probabil să își amintească pe cine se spusese că am împușcat. Chiar dacă ar fi făcut-o, ar fi fost și mai puțin probabil să presupună că erau înrudiți, judecând după numele de familie.

— El este Ben Russel.

James i-a strâns mâna lui Russel și Valerie i-a zâmbit, lucru la fel de bun ca o îmbrățișare la orice oră. Părea să îi placă ce vedea la Russel și era evident că nici lui nu-i dispăcea să se uite la ea.

— Bun, am continuat, hai să ne apucăm de treabă.

Russel a făcut mai întâi ordine în debara, apoi a măturat și a dat cu mopul până când totul a devenit strălucitor ca argintăria de la Casa Albă. Când nu lucra, stătea de vorbă cu Valerie și se înțelegeau foarte bine. Mai bine decât se înțelegea James cu ea. Și asta îl rodea pe James atât de tare, încât a venit în față, s-a lăsat pe teighea și a șoptit:

— Ce-are băbălăul ăla și n-am eu?

— O erecție?

— Tare, șefule. Mă țin de burtă. Ar trebui să-ți faci o emisiune TV.

După vreo săptămână, am început să mă obișnuiesc cu Russel. Chiar îi admiram munca. Voiam să-l urăsc, dar nu puteam să mă abțin din a-l îndrăgi. Acum, când mă uitam la el, nu îmi mai revenea în minte imaginea lui pe patul fiului meu, strângând bluza pijamalei într-o mână și ținând un cuțit în cealaltă. Nu-l mai puteam asocia pe omul din acea noapte cu cel care lucra pentru mine. Vedeam un bărbat care îmi amintea de tatăl meu. Și asta mă făcea să mă simt tulburat. Mă forțam să-mi aduc aminte ce făcuse pentru a mă înfuria. Dar furia nu ținea prea mult.

Ajunsesem să fiu atât de mulțumit de el, încât îmi mai scăpau lucruri de bine despre el și pe acasă. Poate ceva amuzant din ce spusese sau făcuse. Ann se uita la mine de parcă aș fi fost un preot care tocmai anunțase că cel mai bun mod în care poți întrebuința o cruce este să te scarpini cu ea în fund. Însă nu puteam să nu-l admir pe bătrân. Era un personaj. Avea stil. Cum procedase de pildă și cu Jack, poștașul.

De la episodul nostru încoace, Jack a fost mai mult decât neprietenos. Livra poșta deschizând ușa, aruncându-ne o privire care ar fi putut topi și cărămizile, apoi azvârlea corespondența pe podea, destul de tare cât să se împrășteie în jumătate de magazin.

Am tot crezut că o să-i treacă, dar în cele din urmă am decis că va trebui să-l confrunt sau să discut cu supervisorul lui. Însă Russel mi-a luat și această grijă.

Într-o marți, după ce Jack și-a făcut numărul, Russel a venit lângă mine și m-a întrebat:

— Care-i treaba cu el?

N-am vrut să aduc vorba de noaptea cu împușcătura, dar nu prea vedeam cum aș fi putut s-o ocolesc. I-am povestit lui Russel totul. M-am simțit bine să pot vorbi despre asta și să mă descarc. Pe măsură ce trecuseră zilele, incidentul respectiv, ca o răceală care nu te lasă, începuse să mă tot macine pe dinăuntru. Dormeam prost, mă răstearm la Ann și la Jordan și mă gândeam la lucrurile rele din viața mea mai mult decât la cele bune; a fost o adevărată ușurare să pot scoate toată otrava din mine.

— Înțeleg, a spus Russel când am terminat de vorbit și s-a întors la ce avea de făcut.

Miercuri, pe la ora la care venea poșta, Russel era postat la intrare, așteptând lângă ușă și fumând o țigară. Nu mi-am dat seama ce plănuia până în clipa în care s-a întâmplat. Jack a apărut, a deschis ușa, a întins mâna în care ținea corespondența, apoi a arcuit-o și s-a pregătit să arunce, dar Russel l-a prins de încheietură și i-a sucit-o, ieșind împreună cu Jack.

Și-a pus mâna pe după umerii lui, Jack s-a tras violent, însă mâna tot acolo a rămas, apoi Jack și Russel au trecut prin fața vitrinei, dispărând din raza noastră vizuală.

M-am îngrijorat și m-am dus afară. La colțul clădirii am văzut pe jos șapca lui Jack și corespondența noastră, iar după colț, geanta lui Jack, pe el și pe Russel. Jack era la pământ și un firicel de sânge îi curgea din nas.

— E ilegal ce faci, a protestat Jack, să te pui cu Serviciul Poștal al Statelor Unite.

— Data viitoare, i-a spus Russel, o să mă cac în șapca ta și o să te pun să mănânci. Mă aștept ca de azi înainte să livrezi corespondența cum trebuie. Ai înțeles?

Vocea lui Russel a fost atât de joasă și directă, încât m-a speriat până și pe mine. Avusese tonul pe care îl folosise și în parcare școlii.

— Da, a îngăimat Jack.

Îi ieșise toată bravura din cap. Era doar un golan care își găsisese în sfârșit nașul.

— Nu ești așa de dur cum crezi, i-a spus Russel. Eu sunt un moș de șaizeci de ani și tocmai ți-am tăbăcit fundul. Ridică-te și întinde-o.

Jack s-a rostogolit, s-a ridicat în mâini și apoi în picioare. M-am văzut stând la colțul clădirii și s-a făcut roșu din cap până-n picioare. I-am dat tolba când a trecut pe lângă mine.

— Nu uita să iei plicurile care ți-au scăpat, i-a spus Russel. Și să le livrezi așa cum trebuie. Acum.

Jack s-a întors și s-a uitat urât la Russel, apoi a dispărut ca un fulg de nea pe sobă.

— Acum! a întărit Russel, pe același ton amenințător.

Jack a înghițit în sec, și-a luat șapca și a ridicat plicurile de pe jos.

L-am urmărit și am văzut cum a deschis ușa și a lăsat scrisorile înăuntru cu grijă.

— Foarte frumos, i-a spus Russel.

Jack a încercat să-și îndrepte umerii și a trecut pe lângă noi. Înainte de a se îndepărta, Russel a strigat după el.

— Să ai o zi bună.

La pauza de prânz am mers cu Russel la Kelly's, am comandat hamburgeri, cartofi prăjiți și bere. Nu m-am putut abține. Tipul ăsta avea ceva anume.

După ce am mâncat, am mai băut vreo două beri și Russel mi-a spus:

— Te voi întreba asta foarte direct. Ți-ai schimbat părerea despre mine, Dane? Ce vreau să întreb de fapt este... m-ai iertat?

— Contează atât de mult pentru tine?

— Contează.

Am rămas pe gânduri.

— Nu știu exact ce simt. Evident, o parte din mine te îndrăgește, altfel nu aș fi aici cumpărându-ți mâncare și stând la taclale cu tine.

— O parte din tine.

— Mă simt vinovat că te plac. Poate te plac pentru că îmi aduci aminte de taică-meu sau de felul în care mi-l aduc aminte. S-a sinucis când eram foarte mic. Dar după asta mă gândesc la noaptea în care îl țineai pe Jordan cu o mână și aveai un cuțit în cealaltă. Nu l-ai folosit, dar tot mă gândesc la el. E ca un fel de instantaneu imprimat în mintea mea.

— Știi ce am văzut atunci, când strângeam în mână tricoul copilului tău?

— Nu.

— Pe fiul meu. Pentru un motiv de neînțeles, l-am văzut pe Freddy așa cum mi-l aminteam. Nu l-am mai văzut de când era băiețel, în afara pozei ăleia cu el mai mare, pe care mi-a trimis-o maică-sa când eram la răcoare. Nu știu dacă îmi aduc aminte chiar atât de bine de el sau dacă mi-am creat imaginea în închisoare. Dar la asta m-am gândit în acea noapte. La Freddy.

— Povestește-mi despre Freddy, i-am spus.

— Nu știu dacă mai este ceva de povestit. Amintirea lui e mai degrabă un fel de parazit decât orice altceva. Mă roade pe dinăuntru. Avea mâinile micuțe, păr blond, aceiași pistrui pe care-i am și eu pe dosul palmei.

— Și ochi albaștri.

— Da, și ochi albaștri. Mi-am adus aminte că mi s-a părut că avea mâini atât de mici. Nu doar mici pentru un copil, ci mâini mici. Nu deformate, doar mici. Mama avea mâinile așa. Tot ea avea și pistruii pe dosul uneia, exact ca mine și ca Freddy. Știi, ultimul lucru pe care mi-l aduc aminte legat de el e destul de siropos. Era Crăciunul și îi cumpărasem un camion roșu. Mi-l amintesc stând pe jos și jucându-se cu el. Chiar și acum, când mă gândesc la el, asta e prima chestie care îmi trece prin cap. Trebuie să mă uit la poza cu el mai mare și să mă concentrez bine de tot ca să mi-l pot imagina mai mare de cinci ani, dar nici atunci nu-mi iese prea bine.

— Cine a greșit, Russel? Ce s-a întâmplat?

— Eu am greșit. Cred că am fost defect din clipa în care m-am născut. Nu spart de tot, ci numai puțin crăpat. Taică-meu a fost paznic de noapte la o fabrică și maică-mea s-a apucat de cusut și mai târziu și-a deschis atelierul. O duceau destul de bine și erau oameni de treabă. Nu pot da vina pe ei pentru nimic. Au făcut tot ce era cu putință pentru a mă susține, pentru a mă îndrepta pe direcția cea bună.

— Și n-a funcționat?

— Nu. Pur și simplu, nu mă puteam ține de nimic. Mă plictiseam. Voiam totul acum, nu mai târziu.

— Cu toții credem că suntem mai deștepți decât ceilalți, i-am spus.

— Eu am crezut asta mai mult decât alții. Acum m-am lecuit cumva, dar, la naiba, tot impresia asta o am în adâncul sufletului. E o parte a mea care pur și simplu nu vrea să înțeleagă de ce trebuie s-o iau pe drumul lung, ca în povestea cu filistenii.

A mai luat o gură de bere și mi-a zâmbit.

— Sunt o figură, nu-i așa?

— Da, dar nu pari chiar așa de diferit de restul. Și asta tot nu explică ce ți s-a întâmplat.

— Poate că e vorba doar de lene, Dane, nu știu ce să zic. Lucram într-o fabrică, făceam mobilier de grădină din țevă de aluminiu și nu aveam nicio perspectivă. Era ca și cum ceea ce căutam, orice ar fi fost, s-ar fi ascuns de mine, și s-ar fi ascuns foarte bine. Mă simțeam de parcă aș fi fost trimis în iad. Știi cum e iadul pentru mine, Dane? Să

lucrez într-o fabrică de scaune din aluminiu, îndoind monoton țeava aia de aluminiu, cu sunetul acelor mașinării blestemate în jurul meu, cu un țărănoi tronând deasupra mea și spunându-mi să o fac mai repede. Ăsta e iadul pentru mine.

— Mulți oameni au avut slujbe de rahat, i-am spus. Până și eu. Nu ești nevoit să le faci pentru tot restul vieții.

— Nu mă îndoiesc de asta, dar n-am putut să văd niciodată mai departe de ziua de azi. Nu aveam nicio fereastră spre viitor, ca să spun așa. Pe măsură ce trecea timpul, mă simțeam din ce în ce mai gol. Apoi am prins gustul banilor făcuți rapid.

— Furt?

— Da. Nu m-au prins cât eram tânăr. Doar din noroc, nu din vreun alt motiv. M-am înhăitat cu niște indivizi și am jefuit benzinăriile din estul Texasului. Aveam pistoale cu apă care arătau ca niște arme adevărate și împărțeam egal ce scoteam. Chiar și atunci simțeam că era ceva provizoriu, până când urma să găsesc ceea ce îmi era de fapt menit să fac. Chestia care ar fi luat partea aia din mine care era goală și ar fi umplut-o cu ceva.

Russel a ridicat încet berea și a băut fără grabă.

— Ca să mai scurtez povestea, nu m-am oprit din furat și am intrat la răcoare mai târziu pentru jefuirea unui magazin alimentar. Am intrat cu pistolul meu cu apă, însă proprietarul avea și el un pistol sub tejghea, doar că al lui nu trăgea cu apă. A ținut arma ațintită asupra mea cât timp unul dintre angajați a chemat poliția. Am stat puțin la închisoare. Nu mult. Eram tânăr și judecătorul a fost îngăduitor. Oricum nu știa de câtă vreme făceam eu asta. Pentru el, a fost prima mea abatere.

În orice caz, am absolvit și am trecut la grupa mare după ce am ieșit. M-am dus în Florida și m-am înhăitat cu un hoț din hoteluri profesionist pe nume Mick. Era înșelătorul perfect. Avea pe statul de plată băieți de serviciu și liftieri, iar când apărea o țintă bună, aceștia îl sunau.

— Erau doar afaceri pentru ei.

— Exact. Apoi eu și cu el ne duceam acolo la momentul potrivit, găseam camera țintei și spargeam încuietoarea – devenisem destul de bun la asta...

— Știu.

— Apropo, tipul ăla te-a tras pe sfoară. Încuietorile și gratiile pe care ți le-a dat poate că pot ține copiii afară, dar orice hoț poate să treacă prin ele ca un vierme prin căcat. Ar trebui să-ți iei banii înapoi.

— O să țin minte. Mai spune-mi de spargerile din Florida.

— Ne duceam în camere și luam tot ce voiam. Puneam și în valiza țintei din lucrurile furate, ca să fie treaba ca lumea, și ieșeam pur și simplu din hotel. Știam toate rutele secundare și aveam asistență din interior. Era ușor ca bună ziua. Ajunseserăm să facem bani frumoși.

— Dar tot nu erai satisfăcut.

— Nu. Aceași treabă. Nu puteam să văd mai departe de ceea ce făceam pe moment. Dintotdeauna mi-am dorit asta, dar n-am reușit niciodată s-o fac. Era ca și cum toată viața mea era doar în acel moment, și odată ce îmi dădeam seama de asta, totul părea că îmi este inaccesibil. Să furi era mult mai plăcut decât să lucrezi în fabrică, dar după o vreme nu mai ajungea nici asta. Și n-am putut să trec niciodată peste sentimentul de vinovăție. Nu m-am născut infractor. N-am putut să raționalizez totul așa cum o făceau Mick și ceilalți tipi. Întotdeauna mi s-a părut greșit. Felul în care am fost crescut, bănuiesc. Eram conștient de faptul că eram infractor, o pramatie. Nu mă simțeam ca un șmecher plin de voie bună, ci ca ultimul om. La un moment dat, furam dintr-o cameră de hotel, iar la ieșire m-am văzut trăgând după mine valiza plină de pradă într-una dintre oglinzile cât peretele și m-a lovit. A fost ca și cum aș fi văzut o imagine a vieții mele și nu ar fi fost a mea.

— Și ai încercat să revii pe calea cea bună.

— Da, am încercat. M-am întors în estul Texasului. Am cunoscut-o pe Jane și ne-am căsătorit. Am început să lucrez la o fabrică de furnir și, pentru o perioadă, munca de acolo nu m-a deranjat. Aveam la cine să mă întorc acasă și un viitor la care să mă gândesc. Apoi, când s-a născut Freddy, lucrurile au început să meargă aiurea. Voiam să-i iau micuțului o grămadă de lucruri, dar nu prea vedeam treaba asta întâmplându-se cât timp eram la fabrică. Am beneficiat de o mică promovare, dar era atât de neînsemnată financiar încât mai mult m-a enervat. Cum am mai spus, nu am răbdare. Vreau totul pe loc. Când stau acum și mă gândesc, îmi era destul de bine acolo și avansarea

venise destul de repede, iar următoarea ar fi venit la fel de repede. Aș fi fost scos de pe linia de asamblare și aș fi devenit eu țărănoiul care să le spună săracilor nenorociți ce să facă. Dar m-am simțit din nou gol pe dinăuntru și am început s-o dau în bară. Eram nervos tot timpul, și la muncă, și acasă, și am fost retrogradat. M-am certat cu Jane și am urlat la Freddy destul cât să mă simt vinovat tot timpul. Și atunci am început să fac tot felul de găinării. Filam în weekenduri case din afara orașului și furam tot felul de nimicuri. Nu îmi ajuta cu prea mult venitul, dar măcar aveam un țel. Dracul să mă ia dacă pot explica. E ca tipul ăla care tot împinge piatra la deal în iad. Ajunge cu ea aproape de vârf și dup-aia iar se rostogolește nenorocita la vale. Cam așa era și viața mea. Aproape că-i veneam de hac, dar se rostogolea din nou peste mine.

— Și nevastă-ta știa?

— Suspecta ea ceva. Tot plecam în weekenduri, ziceam că mă duc la vânatoare sau la pescuit. Nu veneam niciodată cu nimic. Nici măcar nu m-am dus la nenorocita de piață de pește ca să cumpăr pești să-i duc acasă cât să mă prefac mai convingător. Era ca și cum aș fi încercat să fiu cât de prost se poate. Dacă m-aș fi dus la piața de pește, probabil că aș fi luat peștele gata gătit, doar pentru a putea arăta mai prost decât eram.

În cele din urmă, am furat salariile de la fabrică. Au venit târziu într-una dintre seri și eu știam exact unde erau ținuți banii, așa că m-am dus înapoi noaptea, am spart încuietura și seiful și am furat tot. S-a întâmplat ca unul dintre șefi să se întoarcă să facă ceva și m-a văzut ieșind din clădire. A doua zi, nu le-a luat mult să pună totul cap la cap. M-au lăsat în pace. M-au pus doar să dau banii înapoi și m-au dat afară. N-au vrut să se complice.

— Mie îmi pare că ai avut un mare noroc.

— E și ăsta un fel de a privi situația. Oricum, știi și tu continuarea. Până la urmă, m-am încurcat cu unii și am dat o spargere la un magazin de băuturi, dar asta m-a costat aproape douăzeci de ani. Jane a încercat să păstreze legătura. O vreme i-am răspuns la scrisori, însă nu am lăsat-o să vină în vizită. Nu voiam ca ea sau Freddy să mă vadă în închisoare. Tot nu mă simțeam ca un condamnat. Mă simțeam persecutat. Îți vine să crezi așa ceva? Mă tot gândeam că o să le vină

mintea la cap și că o să-mi dea drumul.

Mi-a trimis fotografii cu Freddy și m-a ținut la curent cu ce mai făcea. Mi-a spus că se descurca bine la școală și că era fundaș în echipa de fotbal. Părea să fie bun la toate. Eram mândru într-un fel, dar în altul mă simțeam ca ultimul căcat de pe lume. Am dat foc unora dintre scrisori și unor poze de-ale lui Freddy. Mă hotărâsem să-i las în pace, ca să-și poată construi o viață care să valoreze ceva. Ajunsesem mai rău decât golit pe dinăuntru. Era ca și cum ar fi ieșit și fundul din mine și nu mai rămăsese nimic, doar o gaură care nu mai ducea nicăieri.

— Și nevastă-ta ce-a făcut?

— S-a menținut pe poziții o bună bucată de vreme. M-a iubit. Nu i-am mai răspuns la scrisori și pentru un timp mi-a mai scris doar ea, dar în cele din urmă s-a oprit. Cu ultima, a trimis și poza aia cu Freddy, aproape bărbat. N-am mai auzit de ea de atunci. Am aflat mai târziu că a murit beată într-un motel din Dallas. Nu mai știu nimic altceva despre asta.

— Freddy?

— Habar n-am. Dar hotărâsem ca atunci când voi ieși să-l găsesc și să mă revanșez față de el. Aveam de gând să repar golul din mine și să-l umplu cu ceva. Apoi, după ce am ieșit, mi s-a spus că a fost ucis, și nu oricum, ci spărgându-ți ție casa. Atunci n-am mai avut doar un gol în mine, Dane, ci un vid care mi-a absorbit sufletul.

— Și acum, că știi că nu l-am ucis?

— Cred că golul ăla începe să se închidă. Mi-au crescut speranțele. Nu știu cine-i fraierul ăla din țărâna cimitirului, dar nu e Freddy. Asta înseamnă că e o șansă destul de mare să fie pe undeva prin lume. Vreau să-l găsesc și să încerc să-i fiu un fel de tată. Să-l conving că merită să țină la mine. Și să mă conving și pe mine că viața mea n-a fost doar un dans al umbrelor, că a avut un sens. Sau că poate avea.

— Sper să-ți iasă figura, Russel. Chiar sper.

— Știu că sperî.

Am comandat cafea, am băut-o, apoi am mai cerut o ceașcă.

— Ai vorbit cu Jim Bob? l-am întrebat.

— Am încercat, chiar de mai multe ori. Însă nu spune prea multe. Mi-a zis să-mi pun credința în Dumnezeu și în Radio Shack.

— Radio Shack?

— Asta mi-a spus. N-o să zică nimic decât atunci când e pregătit să o facă. Îl știu de mult timp. E mult mai deștept decât ai crede. Nu te lăsa păcălit de alura lui de ignorant și de toate dumele și manierismele lui de țărănoi. Demult, când dădeam spargerile, el și-a dat seama. A încercat să mă pună pe calea cea bună, să mă sfătuiască. Dar...

— Nu l-ai ascultat.

— Știam că are dreptate, dar pur și simplu nu-l puteam asculta. Aceeași poveste. Știu teoria, dar practica îmi dă de furcă.

M-am uitat la ceasul atârnat pe perete.

— La naiba. Trebuie să ne întoarcem la magazin. Mă îndoiesc că lui James și Valerie le place că ies la mâncat, băut și pălăvrăgeală cu noul angajat în timp ce ei stau și fac rame.

Am plătit nota, am lăsat bacșișul și am plecat. La atelier, am stat în spatele tejghelei și m-am tot gândit la Russel, care era în spate și dădea cu mătura; m-am gândit la ce îmi spusese, că avea în el un gol care crea un vid ce-i absorbea sufletul.

Era o duminică toridă, cu un vânt dogoritor care bătea printre pini ca o tuse bolnavă, purtând dinspre Lacul LaBorde un iz de pește mort. Păsările ciripeau prin copaci de parcă ar fi fost mai mult din obligație decât din pornire; părea că și ele au nevoie de aer condiționat.

Știu că eu și Ann aveam nevoie. Făceam cu schimbul, aplecându-ne deasupra grătarului din curtea din spate, gătind hamburgeri și dorindu-ne să fi făcut rapid niște sandvișuri cu ton. Jordan, pe de altă parte, suporta căldura destul de bine. Stătea în cerdac plimbând o mașină de jucărie și făcea zgomote de motor.

Tocmai învârtisem carnea pe grătar când s-a auzit telefonul din bucătărie. M-am dus să răspund.

Era Jim Bob.

— Cum o mai duceți?

— Frigem niște hamburgeri și transpirăm ca țăranii pe câmp.

— Sună bine.

— Transpiratul sau grătarul?

— Amândouă, așa zice. Am stat în camera asta nenorocită atât de mult, încât mi-ar prinde bine să trag și eu o transpirație sănătoasă. Începe să-mi crească mocheta în tălpi de la atâta stat.

— Atunci vino încoace.

— Te înduri să-l suporti și pe Russel?

— Jordan e aici și... știi și tu ce s-a întâmplat.

— Știu, dar am ceva important să vă spun amândurora. Nu poți rezolva cu un babysitter?

— Va fi puțin inoportun, dar presupun că pot să vorbesc cu Fergusonii. Încă ne mai sunt datori câteva ture.

— Bun.

— Noutățile pe care vrei să ni le spui sunt de bine?

— De bine? Păi, nu știu sigur dacă sunt bune sau nu, dar sunt noutăți. Am făcut progrese. Știu ce s-a întâmplat cu Freddy și știu cum să dau de el.

— Păi, astea sunt vești bune.

— Nu neapărat.
— E în viață?
— Așa cred.
— Și astea nu sunt vești bune pentru Russel?
— Poate că da, poate că nu.
— Ce-i cu tot misterul ăsta, Jim Bob?
— O să fie mai ușor de explicat când ajung. O să aduc niște beri.
— Sună bine. Ne vedem mai târziu.
— Apropo, mie-mi place să fie bine făcuți. Când începe fraierul să scoată fum, abia atunci începe să se gătească. Numai când e negru e bun.

— O să-ți pregătesc un puc de hochei.

Hamburgerii au fost gata cu mult timp înainte să ajungă Russel și Jim Bob, așa că i-am băgat în cuptorul cu microunde ca să-i încălzim. I-am făcut unul lui Jordan, l-a mâncat, apoi am sunat la Fergusoni și i-am întrebat dacă era în regulă să-l ducem la ei. Au fost de acord, așa că Ann l-a dus și s-a întors chiar mai nervoasă decât plecase – și fusese destul de nervoasă și atunci. Nu voia să vină Russel la cină. În capul ei, era ca și cum l-am fi invitat pe Hitler. Ceea ce voia să facă era să-l înțepe în ochi cu un băț ascuțit și să-i pună capul într-o țepușă. Poate să-i toarne terebentină pe boabe și să le dea foc. Doar ca să fie îndărătnică, a spus că vom mânca afară, pe masa de sequoia. Nu voia să-l mai primească în casă pe omul ăla.

Până să ajungă ei, vântul începuse să bată și țânțarii, ca niște escadrile de bombardiere, începuseră să vină în valuri din pădure, în căutarea prăzii. Era deja destul de târziu și soarele migra spre vest. Grătarul se răcise, așa că nu mai era la fel de cald ca mai devreme. În loc să ne perpelim, fierbeam doar la foc mic.

Am auzit Scorpia Roșie intrând pe alee. M-am dus în fața casei pentru a-i întâmpina și a-i conduce până în spate. Când a văzut-o pe Ann, Russel a început să se foiască. Nu mai știa ce să facă cu mâinile. A încercat să le țină pe lângă corp și în buzunare, dar nu păreau să mai încapă sau să atârne cum trebuie și se tot zbăteau de parcă ar fi vrut să-i scape din încheieturi. Nu l-am văzut niciodată atât de tulburat ca atunci când se afla în prezența ei.

Jim Bob nu a părut să bage de seamă. Ținea în mână un pachet de

șase beri Lone Star. Ann l-a luat, l-a dus în frigider, apoi a pus burgerii la microunde. I-am poftit pe Jim Bob și pe Russel să se așeze la masa de afară și m-am dus înăuntru, am luat garniturile și le-am adus pe o tavă.

Ann a adus burgerii și berea, apoi ne-am pus toți muștar, salată, roșii și tot ce mai era nevoie. Singurul care avea chef de taclale era Jim Bob. A vorbit despre vreme, despre prețul benzinei și despre cum poliția din LaBorde îl urmărise peste tot, ținându-se după el ca un pui de rață de mama lui. S-a întors apoi către Russel și i-a spus pe același ton ca înainte:

— Am aflat ce s-a întâmplat cu Freddy, Ben.

Russel a stat pe gânduri câteva clipe, încercând să-și găsească cuvintele.

— E...

— Din câte știu, stă cum nu se poate mai bine la capitolul sănătate, dar nu sunt așa de sigur că îți va plăcea ce am de spus despre el.

— Spune.

— Bine. Există o sumedenie de moduri în care poți găsi o persoană dispărută. Chiar dacă nu le-oi ști pe toate, nu-mi lipsesc mai mult de unul sau două. Cred că dacă ar fi fost bune de ceva le-aș fi știut deja.

— Nu-ți lipsește încrederea de sine, nu-i așa? l-a întrebat Ann.

— Nu, i-a răspuns Jim Bob. Știu ce sunt în stare să fac și ce nu. Una dintre chestiile la care mă pricep este să găsesc oameni. Nu e pentru că sunt un cârnat nemaipomenit de deștept, deși cred că mă descurc destul de bine, ci pentru că am multe relații. Ajungi să cunoști mulți oameni în momentul în care ești în branșa asta de cât timp sunt eu. Dar voi ajunge și la relații mai târziu. Mai întâi am căscat ochii prin ziarul local. M-am gândit că din moment ce aici a fost ultimul loc prin care a bătuit Freddy, cel puțin din câte susține Poliția, aș fi putut găsi ceva despre el pe undeva prin ziare. Nu mă refer doar la necrologuri, dar aproape toată lumea ajunge mai devreme sau mai târziu în ziare, într-un fel sau altul, deci e un bun loc de a începe căutarea. E aceeași metodă pe care ai folosit-o și tu, Ben, când te-ai documentat în privința lui Dane.

— Nu-mi aduce aminte.

— Da, a continuat Ann, nu ne aduce aminte de asta.

— M-am dus la ziar să văd ce pot afla. Să fiu al naibii dacă nu am găsit câteva chestii despre Freddy. Unul dintre articole era despre Dane împușcându-l, lucru pe care știm că nu l-a făcut, din moment ce a fost vorba despre un alt nenorocit. Articolul n-a ajuns pe prima pagină, dar nici pe ultima. A fost plasat, poate prea neatent, în mijloc. Asta înseamnă că au vrut să-l vadă multă lume pe tipul ăla, dar fără a da impresia că-i fac reclamă. Nu a fost un articol mare și nu s-a intrat în detalii, dar a menționat numele lui Freddy de patru ori.

— Asta în cazul în care l-ar fi ratat cineva prima dată, a completat Ann.

— Da, a spus Jim Bob. Ziarul, sau oricine ar fi trimis instrucțiuni ziarului, a vrut să se asigure că cineva pune botul că Freddy a mierlit-o. Polițiștii au profitat de spargere și i-au lipit cadavrului numele lui Freddy. Dacă Freddy e mort, atunci nu mai rămâne nimic în afară de un drum înfundat și n-ar mai fi avut rost ca cineva să-l caute.

— Dar de ce l-ar fi căutat cineva de la bun început? a întrebat Russel.

— Ajung și la asta. Am spus că am găsit două articole care îl menționează pe Freddy. Celălalt a fost cam cu o lună înainte. Spunea că cineva pe nume Freddy Russel urma să devină martor al acuzării împotriva unor gealați pe care ziarul i-a numit Mafia Dixie.

— Draci! am exclamat. Mi-aduc aminte că am citit despre asta. Mi-a intrat în cap pe o ureche și a ieșit pe alta. Și cu certitudine nu mi-a rămas în cap numele lui Freddy.

— Nu există niciun motiv pentru care ai fi făcut-o. Articolul era ascuns pe o pagină de la sfârșitul ziarului, avea cam un paragraf și numele lui Freddy era menționat o singură dată. Sunt sigur că dacă FBI-ului i-ar fi ieșit totul după socoteli nu ar fi fost menționat deloc. Dar s-au chinuit să-și acopere greșeala o lună mai târziu, când hoțului mort i s-a dat numele lui Freddy.

— FBI-ul? s-a mirat Russel.

— Ția sunt cretinii din spatele întregii afaceri. De asta ți-a dat drumul Price, Ben. Era lucrul cel mai înțelept având în calcul circumstanțele. Nu voiau ca tu și Dane să scormoniți până dădeați de o urmă care să ducă din nou spre Freddy. Price e cel mai probabil

cam cum sunt toți polițiștii din orașele mici. Nu dă doi bani pe federali, dar trebuie să-i pupe în cur, chiar dacă îi place sau nu. Și în momentul în care hoțului ăsta nu i-au putut da de urmă mai mult decât unui pește sub apă, a văzut exact ocazia pe care o pândea FBI-ul. Un țap ispășitor. Și, colac peste pupăză, muistul a fost omorât chiar acolo, chiar în orașul lui Freddy. O potrivire ca în fututele de ceruri, asta a fost. I-a schimbat identitatea cu a săracului Freddy. Tipul pe care l-ai omorât, Dane, probabil că nu avea niciun fel de familie sau pe altcineva de care să poată fi legat ușor, așa că i-au dat numele lui Freddy.

— În regulă, am spus. Dar tot nu înțeleg de ce.

— Ce am înțeles din paragraful ăla scurt din ziar, a continuat Jim Bob, e că Freddy era încurcat cu mafioții ăștia, făcând orice ar face mafioții, și că lucrurile s-au cam împuțit. S-a văzut în rahat până peste cap, s-a trezit cu poliția în brațe și, pentru a nu fi strivit sub călcâiul cizmei lor sau al colegilor lui, s-a pus pe ciripit ca un papagal cu un încălzitor corporal pus la cur.

— Și în schimb, a intervenit Russel, i-au oferit imunitate.

— Aha, și încă mai mult de atât. Nu au anunțat nimic, dar pentru bătrânul Jim Bob de aici pare perfect logic că, din moment ce Freddy cel mort nu e de fapt Freddy cel adevărat, aveau niște planuri cu Freddy cel adevărat de la bun început. L-au ascuns pe undeva. Făcuse probabil parte din înțelegere dintotdeauna. Freddy a fost de acord să cîrpească în schimbul unei noi identități, FBI-ul a fost de acord, iar când Freddy a terminat concertul, ei s-au prefăcut că l-au lăsat în libertate o vreme, când el era de fapt ascuns. Așa că Mafia Dixie s-a tot învârtit să-l găsească ca să-i rașcheteze coaiele și la puțin timp după toate astea nenorocitul ăla ți-a intrat ție în casă, tu l-ai împușcat...

— Când l-am întrebat pe Price dacă îl cunoaște, mi-a spus imediat că da și l-au încălțat cu identitatea lui Freddy.

— Pun pariu că-l cunoștea, a continuat Jim Bob. Știa destule despre el cât să creadă că poate să scape cu asta. A văzut conjunctura de care aveau nevoie federalii. Poate că lui Price i-a mirosit că e rost de o promovare dacă face asta. I-a sunat pe cei de la FBI, le-a spus ce se întâmplase și ce a făcut, iar băieților le-a surâs ideea. Dacă nu le-ar

fi convenit, Price te-ar fi sunat imediat să-ți spună că a fost o neînțelegere. Că mortul nu era de fapt Freddy Russel. Că i s-a părut asta doar pentru că semănau puțin între ei și...

— Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat, am intervenit.

— Cam asta e treaba, da. Price a tot încercat să acopere urmele lui și ale FBI-ului.

— Încep să înțeleg cum a murit și soția mea așa cum a făcut-o, s-a alăturat și Russel conversației. Mă mințea în legătură cu Freddy. Se pare că fusese o belea de la bun început.

— Exact ca tat'su, a completat Ann, care, dacă ai fi putut să-i ascuți vorbele și să le arunci, i-ar fi zburat imediat capul lui Russel.

Russel și-a mutat privirea către ea, apoi a rostit fără pic de sarcasm:

— Da, exact ca el.

— Știi unde se află Freddy, nu-i așa, Jim Bob? am schimbat eu subiectul.

— Da. O mare parte din ceea ce v-am spus a fost la început o presupunere. Am analizat problema și am pus lucrurile cap la cap conform experienței mele și am adus la suprafață ceea ce părea probabil. Dar în cele din urmă am verificat totul și de atunci am mai aflat niște informații. Acum știu și unde se află.

Russel și-a scos o țigară și a aprins-o. Am observat că mâinile îi tremurau ușor. Sânge din sângele tău îți poate face asta.

— Dacă tu știi, a început Russel pe un ton prea detașat, atunci și Mafia Dixie poate să afle, nu-i așa?

— Poate, i-a răspuns Jim Bob. Dar trebuie să aibă și ei relații în locurile potrivite. Cred că dacă ar fi fost atât de ușor să găsești martori nici nu ar fi existat vreun program de protecție a acestora. Cei de la FBI n-or fi ei chiar Einstein, dar nu sunt nici atât de proști cât vor aștia de la știri să credem. Și sunt și ai dracu' de loiali, cel puțin unii cu alții. E posibil să scape cuiva de încredere ceva ce nu ar trebui să spună, dar majoritatea dintre ei nici nu s-ar uita de două ori la un mafiot. Și dacă lucrurile încep să pară riscante pentru martorii lor, pentru cei pe care i-au mutat, îi mută din nou. Asta nu înseamnă că stau de dimineața până seara cu ochii pe cei pe care-i mută. Pentru că nu o fac. Îi instalează în altă parte și le dau un număr la care să sune dacă au probleme. Sunt cam pe cont propriu. Dar asta se

întâmplă pentru că FBI-ul are foarte multă încredere în programul lui de protecție a martorilor. Din când în când, mai apare câte o crăpătură pe undeva și se strecoară câte un gândac în aluat, dar nu prea des. Ascund o grămadă de oameni, dacă e s-o spunem pe aia dreaptă, și majoritatea rămân ascunși.

— Ce fel de relații ai? l-am întrebat.

— Ben, a spus Jim Bob, ți-l amintești pe Calvin Hedges?

— M-a arestat de câteva ori când eram beat în Smith County. M-a ținut peste noapte și mi-a dat drumul. La naiba, eram doar un puști pe atunci. Mai trăiește? Trebuie să aibă vreo optzeci de ani.

— Optzeci și cinci, l-a corectat Jim Bob. Și se laudă că cocoșelul încă stă drept ca o șurubelniță. Nu mai e șerif, dar fiul lui, Calvin juniorul, lucrează pentru FBI. Bătrânul îmi datora câteva favoruri consistente. Am încasat unul dintre ele. L-am pus să-l sune pe fiu-su și să-i spună să mă caute. A durat vreo două zile să aranjez totul, ținând cont de faptul că pe junior nu-l aveam în buzunar, dar până la urmă m-a sunat și a spus că îmi va face o favoare.

— Și a fost foarte amabil, nu-i așa? l-am întrebat.

— După cum am spus, taică-său îmi era dator și băiatul a vrut să-l ajute să se revanșeze. Unul dintre favorurile cu care îmi era dator bătrânul avea legătură chiar cu juniorul. Știa și băiatul asta. Mai știa și că sunt unii dintre băieții buni și a fost dispus, după un pic de mâncat căcat și după ce i-am tot adus aminte de faptul că el și taică-său îmi erau datori, să-mi spună ceea ce voiam să aflu.

— Unde se află Freddy, am intervenit.

— N-a fost chiar așa ușor. Nu era dispus să-și pună singur streangul de gât. Dar lucrează la arhivă și mi-a dat un cod de acces pentru computerul principal al FBI-ului. Asta e ca și cum ți-ar da o tipă cheia de la apartamentul ei. Am mai luat vreo două coduri de la el și... uitate, ca să fac toate astea mai ușoare pentru voi toți, un computer, dacă știi ce faci, e o pușlama tare șmecheră. Au fost copii de cînșpe ani care se pricepeau să le folosească și care au reușit să spargă coduri tari ca ale Departamentului Apărării. Îți ia ceva timp să faci așa ceva, dar e al dracului de sigur că se poate face. Trebuie mai întâi să pui mâna pe niște computere cu acces la nivel redus, să-ți dea ce ai nevoie, apoi le folosești pe ele ca să ajungi la superutilizatori. Și

dacă ești foarte bun, cum sunt eu, și poți să pui mâna pe codurile de care ai nevoie fără să trebuiască să le vânezi, poți să economisești o grămadă de timp și să te strecorei pe acolo ca un șarpe, să obții ceea ce cauți fără să riști să fii prins cu pantalonii în vine. Computerele astea chiar sunt ceva. Dacă ai așa ceva și un modem, poți să faci cam orice nenorocire îți trece prin cap, în afară de a scoate câinele la plimbare.

— Și tu știi cum să faci toate astea? a întrebat Russel. Te pricepi la calculatoare? Unde-ai mai învățat și asta?

Jim Bob s-a prefăcut jignit.

— Dintr-un manual, deșteptule. La naiba, sunt ascuțit ca briciul. Doar știi asta. Mai mult, știu că trebuie să ții pasul cu vremurile. Doar pentru că omul a fost născut în curul gol nu înseamnă că trebuie să și rămână așa. Și-a făcut haine din blana unui urs, apoi din bumbac, apoi din rahaturi sintetice. La fel e și cu computerele. Așa stă treaba acum. Dacă nu ții pasul, e ca și cum o tipă ar folosi metoda calendarului în loc de pastilă. E illogic.

— Sau, a intervenit Ann, e ca și cum un bărbat ar lăsa contracepția în sarcina femeii în loc să-i pese destul cât să facă ceva în legătură cu asta chiar el.

— Bine, a continuat Jim Bob. Ți-ai spus și tu păsul. Și asta. Mai mult, poți să-ți iei tot felul de joculețe care merg pe computerele astea. Sunt date dracului. E unul cu o maimuță care urcă pe o scară și aruncă cu nuci de cocos. Sunt tot felul de capcane și de obstacole pentru maimuță, și e o provocare, asta încerc să-ți spun. Mai sunt și altele pe care am tot vrut să le încerc, dar nu se dau gratis chestiile astea.

— Deci la asta te refereai când i-ai spus lui Russel de Radio Shack? l-am întrebat.

— Da. Apropo, tocmai ți-ai cumpărat un computer și un modem pentru afacere, pentru că eu nu am nevoie de el. Am acasă un sistem ca lumea.

— Nu vreau să cumpăr un computer. Ai spus că onorariul tău include și cheltuieli.

— Consider că asta e o excepție, a răspuns Jim Bob.

Am început să mă târguiesc cu el, dar am decis că nu avea niciun sens. Jim Bob era ca o furie a naturii. Dacă aveai de gând să i te

împotrivești, trebuia să-ți asumi consecințele. Partea cea mai grea avea să fie să tratez cu Ann mai târziu. Speram să o pot convinge că era nevoie de un computer pentru afacere. Nu voiam să mă uit la ea chiar în acel moment. Treaba urma să fie destul de nasoală și așa, după ce plecau ei.

— În regulă. Mă dau bătut. Spune-ne ce-ai descoperit, la naiba, și hai să ne vedem de treabă.

— Până la urmă, a început Jim Bob, esențialul e că se află în Houston, folosind numele Fred Miller. Întrebarea este dacă vrem să mergem mai departe cu chestia asta, a spus și s-a întors către Russel. E băiatul tău, Ben, și e alegerea ta. Dacă vrei să-l găsim, o vom face. Dacă nu, lăsăm totul balta, aflăm ce mai vrea Dane să afle și restul nu mai contează.

— Nu prea sună cum îmi imaginam eu, a răspuns Russel.

— E fiul tău și am mers până la un punct. Acum, că a scăpat de tipii ăia din Mafia Dixie, poate că lucrurile stau altfel. Nu prea cred că o să-l găsești cântând imnuri de slavă, dar s-ar putea să fi ieșit ca lumea. E posibil să nici nu fi fost implicat în cine știe ce încurcătură gravă, doar să fi aflat niște lucruri mai nasoale. Poate că a ciripit pentru că îi stătea pe conștiință. Pe de altă parte, s-ar putea dovedi mult mai rele decât îți poți închipui.

Russel mi-a aruncat o privire.

— Dacă ai în continuare de gând să mă finanțezi ca să afli și ce vrei tu, atunci eu sunt pentru a continua.

— Nu putem renunța acum. Trebuie să aflăm mai multe.

— Să-i dai de capăt fără să-ți pese cât te costă? a întrebat Ann.

— Îmi pare rău, da, i-am răspuns și am privit-o.

A dat din cap, dar nu a mai spus nimic.

— Bine, a continuat Jim Bob, o facem. Măine-noapte plecăm din orașul ăsta de rahat. Am o promisiune de ținut mâine și nu voi fi liber decât mai spre seară.

— Ce fel de promisiune? l-a întrebat Russel, iar Jim Bob a rânjit.

— Păi, i-am promis dulceții care lucrează la restaurantul hotelului că poate beneficia toată ziua de întreaga mea atenție. Nu sunt genul care să nu se țină de cuvânt. În afară de asta, nu se cade să o privesc de ceea ce ar putea fi cea mai satisfăcătoare experiență a vieții ei.

— Am spus-o mai devreme, a intervenit Ann. Nu-ți lipsește siguranța de sine, dar repet.

— Să știi că ai nimerit-o.

M-am trezit pe la trei dimineăta. M-am așezat la marginea patului și m-am gândit la visul pe care îl avusesem. Nu mi-l puteam aminti clar, oricât de mult m-aș fi chinuit, dar fusese foarte trist. Aveam ochii în lacrimi. Cred că e posibil să fi visat că murisem și că nu îi păsase nimănui. Nu prea avea sens.

Am stat și m-am gândit la vis până când Ann a venit lângă mine și și-a pus mâna pe spatele meu.

— Chiar trebuie să mergi până la capăt cu treaba asta?

— Chiar trebuie.

— Dar am sentimentul oribil că va ieși rău, iubitele.

Nu i-am spus că și eu simțeam exact la fel. Parcă aș fi fost un soldat de jucărie cu cheița învârtită, îndreptându-mă într-o direcție pe care nu o puteam schimba. Nu aveam de ales. Trebuia să continui până mi se terminau bateriile. Faptul că eram atât de pornit m-a făcut să mă gândesc la Russel, la cât de nemulțumit era de viața lui, la sentimentul că avea un gol în el, prin care sufletul i se scurgea, fără a ști dacă îl va putea recupera vreodată. Cum s-a putut întâmpla așa ceva? Oare avea să mi se întâmple și mie?

— O să ai grijă? m-a întrebat Ann.

M-am întors în pat, am luat-o în brațe și am strâns-o aproape, inspirându-i mirosul atât de puternic încât mi-au dat lacrimile.

Un om fără suflet nu are după ce plânge, așa că am interpretat lacrimile ca pe un semn bun.

— Spune-mi, te rog, că o să ai grijă de tine! m-a implorat Ann.

— Voi avea, i-am răspuns. Voi avea grijă.

— Jordan și cu mine te iubim. Avem nevoie de tine.

Și eu avusesem nevoie de tatăl meu, însă el mă părăsise. Și maică-mea mă abandonase, deși avusesem nevoie și de ea. Nu țin minte ca vreunul dintre ei să fi avut nevoie de mine vreodată. Mi-am amintit cum mă strânsese tata în brațe pentru ultima dată, cum se uitase la mine și cum îmi spusese că mă iubește.

— Isuse, am șoptit.

— Fă dragoste cu mine, mi-a spus Ann. Nu te mai gândi la nimic

altceva, doar fă dragoste cu mine.

Am sărutat-o și am făcut exact ceea ce îmi ceruse. După ce am terminat, am stat pur și simplu întins, ținând-o în brațe. Mirosea minunat, o aromă specială, un melanj de parfum, transpirație și sex. În lumina aia chioară părea foarte tânără, exact ca fata de care mă îndrăgostisem în urmă cu atâția ani. Pielea îi părea netedă și netulburată de riduri și de griji, exact așa cum îi fusese când era tânără și lucrurile erau simple, când somnul făcea să treacă orice necaz.

Mi-am vârât nasul în părul ei și i-am simțit căldura trupului. M-am simțit din nou plin de viață și de suflet și de tot ce mai era bun pe lume.

Dar știam că nu avea să țină prea mult.

La naiba, știam că nu avea cum.

Partea a treia

TATĂ ȘI FIU

M-am trezit complet dezorientat. Lumea se întorsese pe dos și peste noapte patul se făcuse mai mic. Am început s-o strig pe Ann, după care mi-am dat seama unde mă aflam. La marginea Pasadenei, în Texas, în dormitorul de oaspeți al lui Jim Bob. El se afla la etaj, iar Russel dormea dus pe canapeaua din sufragerie.

Am stat la marginea patului, scărpînându-mă în cap și gândindu-mă să-mi fac o cafea. Noaptea trecută îmi părea ca un coșmar. Plecasem din LaBorde pe la miezul nopții și adormisem pe bancheta din spate a Scorpiei Roșii. M-am trezit de parcă mi-aș fi revenit după un knockout.

Îmi aduc aminte că m-am ridicat de pe banchetă chiar când am trecut peste podul Ship Channel, că am văzut apa și bărcile în depărtare, apoi, când am ajuns în Pasadena, turnătoriile. Locurile acelea aveau ceva straniu și sinistru, cu coșuri de fum pufăind nori negri și urât mirositori, și îmi aduceam aminte de Infernul lui Dante de fiecare dată când vedeam acele topitorii, în special pe timp de noapte, când jerbe impresionante de flăcări țâșneau spre nori din țevile lungi și subțiri, pentru a se amesteca cu fumul spurcat. M-am gândit că trebuie să fie groaznic să lucrezi la uzinele acelea, să stai permanent în căldura, în fumul și în putoarea de acolo, cu toate chimicalele și cazanele aflându-se mereu la un pas de dezastru.

Gândul la toate astea m-a forțat să mă întind din nou pe banchetă. Am ațipit iar, cu Jim Bob și Russel pălăvrăgind pe fundal despre vremea bună, cuvintele lor pierzându-și sensul, devenind un zumzet și având asupra mea același efect ca al unui cântec de leagăn. Am deslușit din nou cuvintele în momentul în care Jim Bob a început să mă tragă de un pantof și să mă strige pe nume, încercând să mă trezească.

Mă văd cărându-mi bagajul în casa lui Jim Bob, mare, pustie și mirosind a praf. Camera în care m-a cazat nu era prea mare. Avea un pat mic și un aparat de aer condiționat minuscul, care se căznea să răcească aerul stătut de câteva zile.

Acum era dimineață. Mă trezisem și aproape că tremuram de frig. Stomacul îmi dădea ghionturi că vrea micul dejun, restul trupului că

vrea cafea, în timp ce creierul se chinuia de zor să își dea seama cum reușisem să mă bag în toată afacerea asta și de ce.

M-am uitat la ceas. Ann și Jordan încă dormeau la ora asta. Peste o oră aveau să înceapă rutina de dimineață și Jordan urma să verse primul pahar de lapte pe ziua de azi. Să fiu al naibii dacă nu îmi era drag acum obiceiul ăsta al lui.

Ann avea să se trezească supărată, cel mai probabil, și urma să stea așa toată ziua. Mă lăsase să plec și făcusem sex terapeutic în noaptea dinainte, dar în timp avea să se enerveze din nou. Avea să se gândească la Russel și la cât de nesăbuit fusesem, avea să fiarbă la fel ca țevile furnalelor care scuipau flăcări.

James și Valerie ar fi avut grijă destul de bine de prăvălie, dar James s-ar fi ținut după curul lui Valerie ceva de speriat. Ar fi putut să o facă atât de mult cât să nu mai fie în stare să dea restul ca lumea.

Și poate că Jack, poștașul, urma să înceapă să arunce iar corespondența, acum, că Russel dispăruse din peisaj.

M-am ridicat și m-am întins, dar m-am simțit și mai incomod. M-am îmbrăcat și am ieșit în hol, apoi am trecut prin sufragerie, unde l-am văzut pe Russel, care era treaz, dar stătea întins, uitându-se la tavan și fumând o țigară.

— Și tu? m-a întrebat.

— Abia am făcut ochi, i-am răspuns.

— Eu n-am putut dormi.

— Eu am dormit, dar deloc bine. Cred că am moțait prea mult în mașină. Nu prea mă mai țin balamalele după miezul nopții.

— Pe măsură ce îmbătrânești devine tot mai rău, a răspuns Russel.

— Ei bine, dacă devine și mai rău, ai putea la fel de bine să-mi faci felul de pe acum.

Russel a aruncat așternuturile în lături și s-a ridicat de pe canapea. Avea pe el o pereche de pantaloni scurți gri, cu un model cu triunghiuri de-a lungul cusăturii. Burta îi atârna peste talie de parcă i s-ar fi topit încet. Brațele, spatele și umerii îi erau acoperite de păr alb, iar fața îi era lăsată și brăzdată de riduri. Pieptul părea să i se fi prăbușit, aidoma acoperișului unei case vechi, și stătea strâmb. Doar brațele și mâinile îi păreau puternice. Arăta de parcă bătrânețea, furioasă la culme, l-ar fi prins din urmă în cursul nopții și i s-ar fi

furișat pe sub piele.

— Hai să găsim niște cafea, a mormăit Russel aprinzându-și altă țigară.

Și-a tras hainele pe el și a tușit, apoi ne-am dus agale spre bucătărie, care era acolo unde se termina sufrageria. Russel a găsit un aparat de cafea Mr. Coffee și, după ce a cotrobăit prin dulapuri, o cutie de Folger și niște filtre.

— Poate găsim prin frigider ceva de mâncat, a spus.

M-am dus și m-am uitat în frigider, dar nu am găsit decât niște slănină ambalată în hârtie cerată și câteva ouă. Le-am pus pe tețghea, am scos pâine și am băgat-o în prăjitor, apoi am scotocit până am găsit o tigaie. Am scos slămina din hârtie și am pus-o pe toată în tigaie.

— Cel mai bun fel în care înveți să gătești asta e dezbrăcat, s-a auzit vocea lui Jim Bob.

M-am întors spre el și am văzut că era doar în blugi, fără cămașă, cu puiul ăla cretin pe piept, cu picioarele lui mari și goale arătând jenant fără cizme.

— Dezbrăcat? l-am întrebat.

— Da. După ce-ți sare pe boașe un strop de grăsime încinsă înveți să dai focul mai mic.

A venit lângă mine, a dat focul mai mic și mi-a luat spatula din mână, după care s-a apucat să învârtă slămina.

— Cum ați dormit?

— Nu prea bine, am răspuns, dar nu din cauza găzduirii. Am avut doar prea multe pe cap.

— Și eu la fel, a completat Russel.

— Asta e păcat. Eu am dormit ca un prunc.

Am mâncat și slămina a fost minunată. Cea mai bună pe care am mâncat-o în ani de zile. L-am întrebat pe Jim Bob de unde o are.

— De la porcii mei, mi-a spus. Îi cresc singur pe căcăcioșii ăștia guițători. O să ți-i arăt mai târziu. Am un imigrant mexican care are grijă de ei pentru mine. Și ouăle le iau de la un ins aflat mai jos pe drum. Are puii lui și nu-i lasă să ciugulească rahat. Mult timp, nu-i bagă în cutii și nici nu-i hrănește forțat.

— Ce facem cu Freddy? l-a întrerupt Russel.

— Mergem să vedem ce-i cu el, i-a răspuns Jim Bob.

— Trebuie să-l găsim mai întâi, am intervenit.

— Asta nu e o problemă. Tocmai a ieșit cartea nouă de telefoane. Din moment ce e nou în oraș, trebuie să aibă un telefon. Mă rog, n-o să mai fie Freddy Russel. Acum are o viață nouă, un nume nou, iar FBI-ul i-a oferit și un trecut nou.

Jim Bob s-a ridicat de la masă, a luat cartea de telefoane și a început s-o frunzărească.

— Sunt o grămadă de Fred Miller, dar nu e asta o problemă. O să verificăm cartea veche, să vedem care Fred Miller a fost adăugat listei între timp.

Jim Bob a pus pe masă cartea de telefoane și a deschis-o, apoi s-a întors cu o alta. A așezat-o lângă cea nouă și a început să compare lista.

— Ia uite-l. E un singur Fred Miller nou în cartea asta. Am făcut rost și de adresă.

— Ești sigur că e el? a întrebat Russel.

— Destul de sigur. O să verificăm oricum.

— Prea simplu. Nu m-aș fi gândit niciodată la așa ceva.

— Păi, de-asta sunt eu detectivul afurisit și tu construiești rame, mi-a răspuns Jim Bob cu un zâmbet viclean. Ai de gând să încerci să-l suni, Ben? a întrebat și s-a întors spre Russel.

— Probabil că-i la muncă acum.

— Tot trebuie s-o faci odată, i-a răspuns Jim Bob. Dacă tot am mers destul de departe, ar fi bine să ajungem și la capătul drumului.

— Cred că mi-ar plăcea mai degrabă să-l spionez fără ca el să știe. Nu pot să pun pur și simplu mâna pe telefon după douăzeci de ani în care nici măcar nu m-am obosit să răspund scrisorilor scrise de maică-sa sau să-i scriu lui vreun rând.

— Dacă ai face-o, pur și simplu, ți-ai lua o grijă. Pe termen lung, cred că ăsta ar fi cel mai ușor mod, i-a spus Jim Bob.

— Poate pentru tine. Dar e băiatul meu și nu am făcut niciodată nimic pentru el. S-ar putea să nu știe nici măcar că sunt în viață ori s-ar putea să nu-i pese. N-aș putea să o fac pur și simplu.

— În regulă. O să-l spionăm până îți faci curaj.

— O faci să sune de parcă ar fi un fel de confruntare.

— Păi, dintr-un anumit punct de vedere, chiar e una, nu-i așa?

Russel a aprobat.

— Ce-ai zice dacă ne-ai scoate din casă și ne-ai arăta pârlitii tăi de porci, Jim Bob?

— Doar dacă promiteți să vă purtați frumos cu ei. Sunt destul de timizi.

Așadar, am ieșit să vedem porcii lui Jim Bob. Trebuie să fi avut vreo douăzeci, plus câțiva godaci. Erau uriași, albi și cu urechi mari. Jim Bob ne-a zis că sunt din rasa Yorkshire.

Animalele erau adăpostite într-o clădire spațioasă, cu aer condiționat, care avea o ușă rabatabilă, astfel încât puteau ieși afară, într-un țarc, oricând doreau. În aer plutea un miros înțepător de urină și de bălegar, dar nu era chiar groaznic. Erau crescuți curat și Jim Bob ne-a spus că mexicanul, Raoul, trecea pe acolo o dată pe zi și schimba stratul de paie, verifica conductele de apă și se asigura că era destul nutreț în alimentatoarele automate. Când porcii ajungeau destul de grași, Jim Bob îi vindea, păstrând unul pentru congelatorul propriu și câțiva pentru reproducere. Din când în când, cumpăra porcine mai tinere și mai active din punct de vedere sexual, pentru a înlocui masculii și scroafele de înșămânțat, astfel încât să nu i se împută genealogia, după cum s-a exprimat.

Mai departe, în spatele cocinei, ne-a arătat o cușcă mare, din lemn și plasă metalică, plină cu murdărie de porc.

— Asta e stiva mea de compost. Eu și Raoul scoatem rahatul din coccină, îl strângem aici și îl lăsăm să stea la soare, iar primăvara e descompus și numai bun de împrăștiat. Îl angajez pe negriciosul Henry să-și aducă catării și să-mi facă pământul arșice. După asta, eu și Raoul, asta când nu-l mai trimite Biroul de Imigrări înapoi în Mexic, împrăștiem totul și plantăm chestii cât de timpuriu putem. Dacă faci compostul cum trebuie, poate crește orice din rahatul de porc. Raoul tot spune că o să pună un floc acolo, poate-i crește și lui o femeie, dar singurul floc de care poate să facă rost e de la nevastă-sa, și al dracu' dacă mai vrea una la fel.

Am mers mai departe, după stiva de compost, în grădina lui Jim Bob. Am trecut printre rânduri de porumb, cu tulpini verde-crud,

înalte de trei metri. Erau movile pe care creșteau dovlecei albi turtiți, mari cât coroana unei pălării de cowboy. Erau vrejuri groase de roșii, atârinate pe araci înalți cât un om, iar mirosul puternic și îmbietor de roșii îți făcea nările să freamăte. Roșiile erau tari ca mingile de baseball și roșii ca sângele. Jim Bob a cules câte una pentru fiecare și ne-am deplasat în josul rândurilor, mâncând roșiile calde și zemoase, minunându-ne la vederea lujerilor de castravete care cotropiseră haotic grădina, cu castraveți mari cât un dildo Big Tex, după spusele lui Jim Bob.

Când am ajuns la capătul grădinii, am cotit la stânga și am început s-o ocolim, întorcându-ne printr-un strat de napi verzi. Plantele erau verzi, sănătoase și arătau mai mult a plante carnivore decât a verdețuri obișnuite. Când am ieșit într-un final din grădină și am început să ne îndreptăm înapoi spre casă, m-am simțit de parcă fusesem izgonit din grădina Edenului.

— Aia e casa lui Freddy, ne-a spus Jim Bob.

Era după-amiaza târziu și orizontul căpătase culoarea unei roșii pârguite. Ne aflam pe partea opusă a străzii, la câteva case distanță de cea a lui Freddy. Era o construcție ca oricare alta, cu cărămizi într-o nuanță de roz spălăcit, pe o stradă pe care toate celelalte case fuseseră construite la fel, numai că la unele se folosiseră cărămidă roșie, iar la altele – gri. Peluza era tunsă și puteam vedea capul unui aspersor ițindu-se în curte. Freddy își stropea gazonul. Mă întrebam dacă avea și un grătar în spatele casei, poate chiar un câine cu propria lui căsuță și cu numele pictat deasupra intrării.

— Ar putea fi alt Fred Miller. Nu știm sigur că ăsta e Freddy.

În tonul vocii lui Russel era ceva care suna a speranță. Nu știam dacă îl necăjeau anii care trecuseră sau ceea ce devenise fiul lui ori ce se întâmplase cu el între timp. Poate că toate la un loc.

A scuturat pachetul ca să scoată o țigară, a pus-o între buze și a aprins-o. A tras adânc în piept, făcând ca un sfert din ea să strălucească și să se transforme în scrum.

— Astea se fumează, nu se sug, i-a spus Jim Bob. Tu ai nevoie de un pai și de ceva de băut. Și asta e casa lui Freddy. Pun pariu pe coiful meu stâng.

— N-am ce face cu coiful tău stâng.

— Poate îl vrei pe ăl drept. Este puțin mai curat.

Russel a râs și a mai supt o porție de țigară, făcând ca scrumul să-i cadă în poală.

— Ai grijă la tapițerie și deschide naibii un geam, l-a apostrofat Jim Bob. Mă simt de parcă aș fi într-o cameră de gazare.

Russel s-a scuturat și a curățat scaunul, a deschis geamul din partea lui și a scos afară un nor de fum. Doar cât m-am uitat la el mi s-a făcut mai cald decât îmi era deja. Aerul condiționat al mașinii murise imediat ce Jim Bob oprise motorul, iar cel de afară nu era cu mult mai proaspăt. Dar măcar nu era plin de fum. Am coborât și geamul de lângă mine și mi-am scos capul afară, inspirând adânc. Aerul mi-a ars gâtul și plămânii, făcându-mi sete. Mi-am dezlipit de

spate tricoul năclăit și m-am aplecat spre cei doi.

— Și acum ce facem?

— Chiar, Ben. Ce facem acum? a intervenit și Jim Bob.

— Nu știu.

— Stăm aici pe banii lui Dane, a adăugat Jim Bob. El plătește factura.

— Nu e vorba de asta, i-am spus. Vreau doar să fac ceva. Nu mai am stare.

— Încă nu pot s-o fac, a mormăit Russel.

Jim Bob a oftat lung și a coborât și geamul lui.

— Poate te-ar ajuta să dăm o tură în josul străzii și să ne întoarcem, să-i vezi casa și din partea cealaltă?

Replica fusese sarcastică, însă Russel nu era tocmai atent, așa că a fost de acord.

Jim Bob s-a uitat la mine dându-și ochii peste cap, a încuviințat, apoi am ridicat toți trei geamurile. A pornit mașina, aerul condiționat a început să gâfâie din nou și am pornit încet în josul străzii.

Când am ajuns la fundătură, Jim Bob a întors Scorpia atât de încet și cu grijă, încât ai fi spus că transporta ouă.

Când am trecut din nou pe lângă casă, Russel avea privirea fixată înaintea și nu a dat niciun semn că ar avea de gând să se uite spre curte.

— Dacă reușim să potrivim culoarea casei cu aspersorul, poate că am putea să-i cumpărăm lui Freddy niște mobilă de grădină. Poate un flamingo roz.

Jim Bob mergea atât de încet și era atât de preocupat să-l necăjească pe Russel, încât nici n-a băgat de seamă când s-a deschis ușa garajului casei lui Freddy și că un Chevy Nova albastru se îndrepta cu viteză spre poartă. Până să apuc să strig, mașina s-a lovit cu spatele de Scorpia Roșie, în dreptul portierei din spate dreapta, și, pentru că nu prinsesem centura de siguranță, am căzut de pe banchetă și m-am întins pe jos cât eram de lung.

M-am prins de scaunul din față și m-am ridicat. Motorul Scorpiei se oprise și Jim Bob înjura.

— Idiot nenorocit. O să-i tăbăcesc curul blestemat.

— Ar putea să fie Freddy, a spus Russel.

— Nu mă interesează nici dacă e Dumnezeu, a strigat Jim Bob în timp ce ieșea din mașină.

— Ești în regulă, Dane? a întrebat Russel întorcându-se spre mine.

— Cred că da. Dar poate ar trebui să mă prefac rănit, am spus masându-mi ceafa.

Mi-am mutat privirea spre mașina care ne tamponase și am văzut deschizându-se portiera din partea șoferului. Individul parcă nu mai termina de coborât din mașină. Era un mexican mare cât King Kong și avea o mutră de parcă ar fi mâncat rahat îndulcit mai degrabă decât să lase pe cineva să-l bată. Chiar și pe Jim Bob.

El era aproape lângă mexican, dar își încetinise pașii. S-a oprit la vreun metru și jumătate de el și și-a ridicat pălăria pe frunte.

— De când am așteptat să văd așa ceva, mi-a șoptit Russel în timp ce învârtea maneta pentru a coborî geamul. Chiar și în închisoare m-am gândit la asta. Toată viața am vrut să-l văd pe Jim Bob luând bătaie de la cineva. Nu știu să se fi întâmplat vreodată.

— Tuciuriule, la tine acasă nu se pun oglinzi la mașini? Ce căcat pansat e cu tine?

Mexicanul s-a uitat la el. Purta o cămașă havaiană mulată, albastră, cu palmieri galbeni și roșii. Avea pantaloni largi, galbeni și pantofi mari, negri, cu modele oliv la vârf. Avea peste doi metri și un piept cât un butoi de bere.

— Cu mine vorbești?

— Nu, halitor bășit de chili, vorbesc cu nenorocita de Nova. Pare mai deșteaptă decât tine. N-ai văzut ce mi-ai făcut la mașină? Mi-ai futut toată vopseaua. Ia uite.

Jim Bob s-a întors să-i arate și mexicanul uriaș (alias tuciuriul și halitorul bășit de chili) a făcut un pas înainte, i-a apucat pălăria de bor și i-a tras-o pe cap atât de tare încât Jim Bob a căzut în genunchi. Mexicanul i-a tras apoi un genunchi zdravăn fix în față.

— Ar trebui să-l ajutăm, am spus.

— Căcat. Uite și tu cât de mare e ăla.

Mexicanul îl ținea pe Jim Bob de ceafă și de cureaua de la pantaloni și îl lovea de portiera Novei.

— S-a ajuns prea departe, am spus și am ieșit din mașină.

Eram pe partea dinspre șosea, așa că m-am înălțat și am strigat

peste capotă:

— Hei! Încetează.

Mexicanul s-a uitat la mine de parcă aş fi fost nebun, apoi a continuat să-l înfunde pe Jim Bob cu capul în maşină.

— Ajunge! am spus în timp ce am înconjurat încetişor maşina.

Mexicanul l-a lăsat pe Jim Bob să cadă pe alee.

— Bine. E rândul tău.

A spus apoi ceva în spaniolă. Ceva scurt, care a sunat la fel de ameninţător ca atunci când vorbise în engleză. Cu toate astea, n-am luat-o la fugă. Am stat acolo, pur şi simplu.

Oricum nu era ca şi cum aş fi avut de ales. Picioarele parcă îmi erau încleiate. Mă uitam cum se apropia şi era ca şi cum m-aş fi uitat la un fenomen al naturii, la o eclipsă. Aproape că ajunsese la mine. Mi-am ridicat pumnii. Nu că mi-a trecut prin cap să-i folosesc. Speram doar să se termine cât mai repede şi cu cât mai puţină durere.

Russel a deschis portiera Scorpiei şi s-a dat jos. Nu-l puteam vedea, dar l-am auzit. Jim Bob s-a ridicat şi el în acelaşi timp. Avea o expresie pe faţă, de parcă era mai degrabă ruşinat decât cătrănit.

— Ce-ai spune dacă am mai încerca treaba asta o dată, băşinosule? a întrebat Jim Bob. Numai că de data asta o să fiu observator.

Mexicanul s-a zgâit la Jim Bob, care i-a spus ceva în spaniolă şi i-a făcut semn lui Russel să stea deoparte.

— Doar el şi cu mine.

M-am îndepărtat şi m-am poziţionat în lateralul mexicanului, astfel că acum îi puteam vedea faţa. Zâmbea. Era un zâmbet larg, ca acela pe care cred că îl au şi rechinii în timp ce se avântă către piciorul unui înotător.

Deodată, Jim Bob a început să se mişte. A sărit într-o parte şi piciorul drept i s-a strâns, apoi a ţâşnit în exterior, lovindu-l pe mexican cu călcâiul cizmei în boase. Şi-a tras piciorul înapoi şi l-a lovit şi într-un genunchi. Mexicanul a răcnit.

Jim Bob însă nu terminase. Piciorul i-a ţâşnit din nou, de această dată în sus, arcuindu-se şi lovindu-l pe bărbat cu călcâiul deasupra urechii, cu un sunet de parcă ar fi rupt o riglă de lemn. Mexicanul a picat ca trăsnit şi nu s-a mai ridicat.

— Rahat, am exclamat. Nu e mort, nu?

— Mort pe dracu'. Nu vreau să-i fac găinarului mai mult rău decât o bătaie zdravănă. Ar trebui să învețe să se asigure când dă cu spatele, a spus Jim Bob.

Și-a luat apoi pălăria de pe jos, a pus-o pe cap și s-a strâmbat.

— Au. Țsta chiar voia să mă bage în mașină prin portieră. Mersi că ai încercat să mă ajuți, Dane. Și du-te dracului, Ben!

— Îmi pare rău că a trebuit să te văd cum îl snopești pe săracul nenorocit, a răspuns Russel.

S-a dus apoi lângă mexican și l-a întors pe burtă, i-a scos portofelul din buzunarul din spate al pantalonilor și a început să caute ceva după care să-l poată identifica. S-a uitat la ce era în portofel, apoi l-a pus înapoi.

— Are și un cuțit în buzunar. Bucură-te că nu a apucat să-l scoată.

— Mă bucur, i-a răspuns Jim Bob. Pe hârtiile alea nu scria că-l cheamă Fred Miller, nu?

— Nu, deșteptule, nu scria.

Jim Bob s-a dus la ușa casei și a sunat la sonerie. Russel a mai scuturat o țigară din pachet și a pus-o între buze, fără s-o aprindă, privind spre intrare. Nu a venit nimeni. Jim Bob a bătut la ușă. Tot n-a venit nimeni.

S-a întors și s-a oprit lângă mașini. Spatele Novei stătea sprijinit pe Scorpie.

— Ai mai văzut așa ceva? Rahatul ăsta de portieră din spate e făcută praf.

— Ia-i plăcuța cu numărul de înmatriculare dacă ai chef să te freci cu asigurarea, i-a spus Russel.

— După ce i-am tăbăcit curul? Nu, mersi. S-ar putea să trebuiască s-o fac din nou și, sincer, nu sunt așa de sigur că mai pot. Căcat, ia uite aici.

S-a dus lângă mexican, i-a apucat cracul unui pantalon și l-a ridicat puțin, lăsând să se vadă un toc de armă cu un revolver micuț.

— Mă bucur că nu era cu chef de răfuială în stilul celei de la O.K. Corral, a spus Jim Bob și a răsuflat ușurat.

— Hai s-o întindem. S-ar putea să ne fi văzut vecinii, a spus Russel.

Jim Bob s-a dus să se mai uite la mașină.

— Căcat.

S-a uitat mai bine și la Nova și a văzut că portbagajul era deschis și avea capota îndoită. S-a uitat înăuntru.

— Un cinefil.

M-am dus și eu și am aruncat o privire. Înăuntru se afla o cutie cu casete video. Aveau pe laterale autocolante cu numele filmelor scrise pe ele. Unele dintre ele erau mexicane, iar altele englezești sau americane. Pe una dintre ele scria *Războiul Stelelor*. Jim Bob s-a întins după ea și a scos-o din cutie.

— O să consider că bătaia pe care i-am dat-o nenorocitului și caseta asta sunt polița mea de asigurare. Nu e nici pe departe de ajuns, dar merge și așa.

Ne-am urcat în mașină și am plecat.

Am oprit la un McDonald's și am comandat hamburgeri și cartofi prăjiți. Ne-am așezat în spate, într-un separeu, și am analizat situația. Trebuia să chibzuim cu atenție.

— Cum ar zice și bunică-mea, ce căcat înseamnă toate astea? Cine era mexicanul ăla uriaș și ce făcea el ieșind cu spatele din garajul lui Freddy, după-amiaza târziu, cu portbagajul plin de casete video? E cumva dovada vie că încă poți cumpăra permisul de conducere de la Sears?

— Poate ți-a dispărut simțul detectării și aia nici măcar nu e casa lui Freddy, l-a întrerupt Russel.

— Ba aia e casa lui. Știi și tu foarte bine. Nu dau niciodată așa de rău cu mucii în fasole.

— Mie nu mi se pare chiar așa de misterioasă treaba, am intervenit. Freddy are un prieten mexican care s-a cazat la vreun motel și se afla acolo dintr-un motiv oarecare. S-a întâmplat pur și simplu să aibă colecția lui de filme în portbagaj. Poate că împarte chiria cu Freddy. Poate că fac asta ca să plătească facturile.

— E, dacă stai să te gândești mai bine, nici măcar nu contează. Ceea ce este important e că prietenul nostru Ben ar trebui să-l sune pe Freddy și să isprăvim odată.

— Încă nu mă simt în stare să fac asta.

— Și n-o să te simți în stare nici mâine.

— Poate că nu, dar o să-mi dau seama când voi putea suna.

— O să-și dea seama. Ai înțeles cum stă treaba, Dane? O să știe el. Căcat.

Am plecat apoi spre casa lui Jim Bob, dar Russel n-a fost prea comunicativ. Ce-i drept, nici Jim Bob, nici eu n-am prea avut chef de vorbă. Jim Bob a schimbat radioul pe un post cu country și a cântat la unison cu melodiile. Să fiu al naibii dacă nu era chiar bun.

Când am ajuns acasă, Russel s-a dus să facă o baie și Jim Bob a luat din frigider două beri. Eu m-am așezat pe canapea, iar el și-a tras un scaun lângă televizor.

— Nu știi cum stă treaba cu tine, șefule, dar eu sunt atât de

plictisit, că-mi vine să-mi dresez scula să cânte.

Am încercat să-mi imaginez treaba asta, dar încă aveam ceva dificultăți când Jim Bob a rupt tăcerea.

— Știi ceva? Hai să ne uităm la filmul ăla nenorocit. *Războiul Stelelor*.

— E bun. Dar merge mai bine la cinematograful, pe un ecran mare.

— Fă-mi rost de un ecran mare și o să ne uităm la el așa. Între timp, o să ne mulțumim cu televizorul ăsta de 48 de centimetri. Nu te deranjează dacă mă uit, nu?

— Nu. Nu m-ar deranja să-l văd din nou.

— Bine, pentru că oricum aveam de gând să mă uit la film. Jim Bob lăsase caseta în Scorpie, așa că s-a dus până în garaj să o aducă. S-a întors cu o mutră acră.

— Nova aia chiar i-a tras-o Scorpiei bine de tot. O să sun mâine pe cineva să mi-o repare.

S-a dus apoi lângă videocasetofon, a introdus caseta și a pornit aparatul și televizorul.

— Am și popcorn. Pot să mă duc să-l pregătesc.

— Da, ar merge niște popcorn, i-am răspuns, înregistrarea fâșâia, pocnea și era vălurită. Jim Bob se ridicase să facă popcornul, dar ezita.

— Pare că ar fi o copie proastă.

— Oricum trebuie să oprim ca să faci porumbul. Treaba asta de la început cu nava spațială uriașă e destul de mișto.

Dar nu a urmat niciun scris, niciun *Războiul Stelelor*. Doar o înregistrare proastă făcută cu o cameră video de amatori, cu o tânără mexicană așezată pe un pat, legată de mâini și de picioare.

— Ce naiba e asta? Nu e *Războiul Stelelor*, nu?

— Nu e, i-am răspuns. Pare o înregistrare porno ieftină.

În acel moment, mexicanul uriaș cu care se bătuse Jim Bob a intrat în cadru. Era dezbrăcat și gata de acțiune din punct de vedere sexual. Părea chiar și mai mare fără haine.

— Rahat, colecția privată a mexicanului și a gagicii lui.

Mexicanul s-a dus lângă tipă, a împins-o pe pat și i-a dezlegat picioarele. I le-a despărțit și s-a urcat pe ea. Tipa nu s-a împotrivit. Era foarte cooperantă. Numai ochii îi dădeau de înțeles că nu-i plăcea ceea ce i se întâmpla.

Mexicanul n-a pierdut prea mult timp, iar când a terminat și s-a ridicat în picioare la marginea patului, alt bărbat a intrat în bătaia camerei. Și el era dezbrăcat. Era cu un cap mai scund decât mexicanul și nici pe departe la fel de lat. Avea un început de burdihan, dar părea vânjos și el. Camera s-a rotit și i s-a văzut mai bine chipul. Avea părul blond și rar, ochii albaștri. Rânjetul îi dezvelise dinții albi. Camera a revenit la unghiul inițial, din lateral, și blondul s-a urcat și el pe gagică și a făcut ce făcuse și mexicanul.

Când a terminat, a prins-o pe tipă de păr și a ridicat-o în șezut la marginea patului, ea scâncind ca un șoricel călcat pe coadă. Blondul a întins mâna și o altă mână din spatele camerei i-a dat un revolver de calibru mic. Tipa a înțeles imediat ce urma să se întâmple și a încercat să-și ridice mâinile încă legate pentru a-și proteja fața, dar bărbatul cu pistolul a fost prea rapid și a împușcat-o în frunte. Patul a fost împrôșcat cu sânge, iar femeia s-a prăbușit pe spate, cu brațele în lateral. Un picior i-a zvâcnit de parcă ar fi vrut să pornească o motocicletă și a făcut pe ea. Urina s-a întins pe cearșaf și s-a amestecat cu sângele, ochiul stâng i s-a dat peste cap, iar cel drept a rămas fix, de parcă ar fi descoperit pe tavan ceva nemaivăzut.

Camera s-a apropiat de chipul ei și i s-a văzut gaura din cap, mică cât o monedă, cu un strop de sânge prelingându-se încet. Fața blondului a intrat în cadru și acesta a lins picătura de sânge, plimbând-o apoi în gură de parcă ar fi degustat vin.

Un ecran de purici a înlocuit imaginea. Jim Bob s-a întins și a oprit caseta. S-a întors către mine și vocea îi era spartă.

— Ce ai văzut a fost real. Un film *snnu*⁶ veritabil.

— E mai în vârstă, mai gras și începe să chelească, i-am răspuns. Dar arată la fel ca în fotografie. Când a pus mâna pe armă...

— Alunițele de pe dosul palmei erau dispuse în forma unui trifoil cu patru foi.

⁶ Film în care o persoană este ucisă în realitate (n.r.).

— Nu-i spune nimic despre asta lui Ben. Nu încă.

Jim Bob a scos caseta din aparat și a închis televizorul. S-a dus până la barul din bucătărie, a luat un pix și o bucată de hârtie și a început să scrie un bilet.

— O să-i spun lui Ben că ne-am dus în oraș să luăm bere. Noi doi avem ceva de discutat.

A pus biletul pe masă și a luat caseta cu el când s-a dus în garaj. Ne-am urcat în camioneta neagră, marca Dodge. Am ieșit din garaj și am pornit la drum prin noapte, cu caseta stând pe banchetă între noi ca o bombă. N-am spus nimic o bună bucată de vreme.

— Poate că nu a fost real, am deschis discuția. Poate că a fost aranjat să arate doar real. Doar știi că se pot face de toate acum.

— E bine să fii optimist, Dane, dar nu are rost să fii și prost, a spus Jim Bob și a oftat. Totul a fost real.

Am continuat să mergem în tăcere, până când mi-am făcut curaj să spun ceea ce ne necăjea pe amândoi:

— Ce facem cu Russel?

— Nimic nu-i iese bine săracului. Nu e ca și cum nu ar fi trecut deja prin focurile iadului. Acum a mai dat și de beleaua asta. Singurul lucru mai rău decât să afli că propriul tău copil a fost ucis este să afli că de fapt nu e om, ci monstru.

— Totuși, despre ce a fost vorba? De ce ar face așa ceva?

— Iar ai o criză de prostie. Lui Freddy îi place să facă asta. Nu i-ai văzut fața? Nu linge nimeni sânge dintr-o gaură de glonț decât dacă-i place să facă așa ceva. Și pun pariu că e o mutră văzută destul de des în industria filmului. Starurile sunt el, mexicanul și o fetișcană de-asta căreia nu-i duce nimeni dorul pe aici. Bănuiala mea este că a adus-o de peste graniță. Ilegal. Vreo curvă pe care a plătit-o, căreia i-a spus că avea să o ducă la o petrecere mare și că tot ce avea de făcut ca să mai câștige câteva mii în plus era să și-o tragă cu câțiva prieteni de-ai lui. Numai că a fost un pic mai groasă treaba de atât. Isuse, câți ani crezi că avea fata aia, Dane?

— Habar n-am. Cincisprezece?

— Mda. Cam așa aș zice și eu. Și pun pariu că nu e nici prima, nici ultima căreia să-i fi făcut felul. Poate vinde pe bani buni casetele de genul ăsta industriei pentru perversi și să fie și destul de în siguranță în același timp. Doar nu sunt genul de filme la care posesorii să-și invite vecinii. Rahatul ăsta e pentru degenerați care stau pe întuneric și și-o freacă în timp ce se uită.

— Isuse, chiar sunt oameni care ar da bani pe așa ceva?

— Fă și tu un efort să trăiești în realitatea asta. Sunt oameni care ar da bani pe orice. Poți să cumperi casete cu fete care se cacă una pe fața alteia, cu câini care le-o trag în cur, chiar și cu ce ai văzut mai devreme. Și nu vorbim doar de chestii pentru țărănoi înapoiați. Am auzit odată de un bogătaș, din partea cealaltă a Houstonului, care cumpăra casete cu operații, experimente pe animale și crime de război, și putea face toate astea perfect legal. Nu m-aș mira să aibă și niște chestii de genul celei pe care o avem și noi aici, printr-un seif pe undeva, a spus și a împuns caseta dintre noi cu degetul, așa cum faci când încerci să te convingi dacă ceva e mort sau nu. Poate că așa i se scoală ca să-și călărească și el baba. Se prefacă că o împușcă după ce-și termină treaba cu ea.

— Da, am înțeles cum stă treaba.

Jim Bob a tras brusc de volan și a oprit mașina pe marginea drumului, ca și cum mâinile nu mai voiau să-l asculte.

— Căcat. Îți vine să crezi? Tremur ca o mireasă virgină, a spus și a ridicat mâinile în fața mea.

Am stat acolo o vreme, cu motorul pornit și farurile aprinse.

— Am putea să ne descotorosim de caseta asta, să-i spun lui Russel că am bușit-o la faza cu Fred Miller, că prietenul meu din FBI a mâncat rahat și că nu era de fapt acoperirea lui Freddy. Aș putea să mă prefac o vreme că mai investighez cazul și să mă dau bătut în cele din urmă. Să-i spun că n-am găsit niciun fir de urmat. Și n-o să trebuiască niciodată să afle ce s-a întâmplat.

— Nici eu nu te-aș crede dacă mi-ai vinde povestea asta, i-am răspuns. Chiar și trecând peste faptul că nu te cunosc de prea multă vreme. Nu ești genul care se dă bătut. Ești prea înfumurat.

— Adevărat.

— Chiar dacă am reuși să-l convingem pe Russel, asta tot n-ar

schimba ce am văzut sau ce face Freddy în continuare, nu?

— Nu. Ar continua să facă la fel.

— Și îți pasă de asta?

— Ba bine că nu. Sacul ăsta de rahat ar trebui legat și lăsat în drum până trece un camion peste capul lui.

— Atunci ce facem?

— Să mor dacă știu.

Ne-am întors în oraș și am cumpărat bere, iar când am ajuns acasă am văzut că Russel întinsese deja canapeaua și stătea în fund pe ea, trăgând dintr-o țigară și uitându-se la știrile de seară.

— Avem bere, a strigat Jim Bob ridicând pachetul.

— Foarte drăguț. Și te-ai dus cu ăsta, a spus uitându-se la mine.

— Da, m-am dus cu el.

— Ca să iei bere?

— Da, a răspuns Jim Bob. Ca să iau bere.

— Ce puneți voi la cale de fapt, bulangiilor?

— Am luat bere. Nu mai poate omul să iasă din casă și să ia o bere afurisită fără să fie ciondănit la cap? am izbucnit.

Am trecut pe lângă canapea și m-am dus în camera mea. Am închis ușa și m-am așezat pe marginea patului. M-am gândit la casetă, la fată, la mexican și la Freddy. Mi-am amintit arma, sângele și urina. Am închis ochii și am încercat să nu mă mai gândesc la nimic. Nu mă prea pricepeam la asta.

M-am gândit la Ann și la Jordan, dar mai mult m-a tulburat decât să mă liniștească.

M-am ridicat din pat și am ieșit din cameră, trecând iar pe lângă canapeaua lui Russel.

— Te strâng chiloții, Dane? m-a abordat Russel. Șezi cuminte, îmi dai emoții.

— Vreau să mă plimb, în regulă? Am voie să fac asta? O să primesc vreun cartonaș sau ceva?

— Nu te mai purta de parcă ai fi pe stop, m-a calmat Russel. Numai că mă faci suspicios. Tu și cu Jim Bob vă purtați ca doi copii care au fost prinși masturbându-se, atâta tot.

— Mi-e dor de casă. Jim Bob, pot să dau un telefon de la tine? Plătesc eu convorbirea.

— Nu-i nicio problemă. Doar să pui în furcă receptorul.
— Mersi. Sunt doar agitat. Mi-e dor de ai mei, am spus întorcându-mă spre Russel.

— Înțeles.

M-am dus la etaj. Telefonul se afla pe o măsuță la capătul holului. M-am așezat pe un scaun și am sunat acasă. După al treilea țârâit, Ann a ridicat receptorul. Mi-am dat seama după cum îi suna vocea, de parcă ar fi vorbit sub apă, că deja se culcase. M-am uitat la ceas. Era mai târziu decât crezusem. Soția mea fusese întotdeauna genul care se culcă și se trezește devreme.

— Salut, i-am spus. Eu sunt.

— Richard?

— Nu, celălalt soț.

— Ce?

— Da, eu sunt. Ce mai faci, iubito?

— Bine... cât e ceasul?

— În jur de zece și jumătate. Am uitat că tu ești în pat la ora asta. Nu m-am gândit că e târziu.

— E totul în regulă?

— Da.

— Sunt foarte obosită, dragule. Mâine trebuie să mă duc la muncă. Ah, Ann, întotdeauna romantică.

— Da, bine... îmi pare rău. Am vrut doar să sun și să-ți spun că te iubesc.

— Nu-ți face griji, sunt doar obosită, atât. Și eu te iubesc.

— Ce face Jordan?

— E în pat.

— E bine?

— Îhî. Richard, ai o voce ciudată.

— De la legătură. Și sunt și eu obosit. Ann?

— Mmm?

— Crezi că Jordan mă iubește?

— Desigur. Știi și tu.

— Crezi că sunt un tată bun?

— Da. Uneori nu ai răbdare și ridici tonul, dar ești un tată bun. Ești și un soț bun. Mai ales când mă lași să dorm.

Aproape că mi-a venit să râd, dar n-am reușit să o duc până la capăt.

- Îi spui tu din partea mea că îl iubesc?
- Daaa.
- Să fie ăsta primul lucru pe care i-l spui mâine-dimineață.
- Așa o să fac.
- Nu uiți.
- Nu, nu uit... ești sigur că e totul în regulă, Richard?
- Sunt sigur.
- Sună-mă mâine. Acum e totul... încă nu m-am trezit complet.
- Știu. N-ar fi trebuit să sun.
- Nu, e în regulă.
- Te iubesc.
- Și eu te iubesc.
- Nu uita să-i spui și lui Jordan.
- Nu uit. Când vii acasă? Ne e dor de tine.
- Vin repede.
- Încearcă mai repede de atât.
- Voi încerca. Noapte bună, iubito.
- Noapte bună, Richard.

M-am trezit cu Jim Bob scuturându-mă.

— Trezește-te. Nu pot să dorm.

— Și dacă eu pot?

— Atunci ai mare ghinion. Dormeai?

— Reușeam să mă prefac destul de bine.

— Nu mă pot opri din a mă gândi la... știi tu.

— La înregistrare.

— Da, la asta și la Russel.

M-am sucit și m-am ridicat la marginea patului. Jim Bob s-a așezat pe un scaun lângă fereastră, a tras perdeaua și s-a uitat afară. Lumina Lunii a căzut peste chipul lui ca o lamă argintie. Arăta foarte diferit fără pălărie, stând acolo pe scaun, în chiloți.

A dat drumul perdelei și s-a întors spre mine, cu chipul învăluit de umbră.

— Nenorocitul ăla de acolo mi-a fost prieten o bună bucată de vreme.

— Nu l-ai mai văzut de aproape douăzeci de ani.

— Nu contează asta. Am crescut împreună. M-am tot gândit cum i-a fost în închisoare. Am încercat să păstrez legătura, dar mi-a tăiat macaroana. S-a izolat și de nevastă-sa, și de Freddy. Căcat, crezi că Freddy a ajuns în halul ăsta pentru că nu l-a avut pe lângă el?

— Nu știu ce să zic. E greu de crezut că există ceva care să transforme pe cineva într-un asemenea monstru. Cel mai probabil s-a născut așa. Cu ceva lipsă. Chiar și Russel zice despre el că are ceva lipsă. Că are o gaură în el prin care i se tot scurge sufletul.

— Sună ca ceva ce ar zice el. Să știi că nu e chiar așa de rău cum crede.

— Nu e în niciun caz ca Freddy, asta e cert. Dacă îi lipsește o doagă, e conștient de treaba asta și încearcă s-o rezolve cumva.

— Ai sunat-o pe nevastă-ta?

— Da. O să-ți dau niște bani pentru telefon.

— Stai liniștit. Cum se simțea?

— Bine.

— Și băiatul?

— Bine și el.

— Ești un bărbat norocos, Dane. Ai familie. Ai pe cineva căruia să-i pese de tine. Eu am ocupația mea și Scorpia Roșie... dar e boțită acum.

— Ai și porcii.

— Da, dar din când în când îi mănânc, deci e mai greu să punem bazele unei relații. Nu cred că au prea multă încredere în mine.

— Jim Bob, ce facem cu treaba asta?

— Ai vreo idee?

— Poliția. Îi anunțăm anonim, trimitem caseta cu o adresă. Ceva de genul ăsta.

— Da, m-am gândit și eu la asta. M-am gândit și mai departe de atât. În timp ce dormeai, am decis să iau o gură de aer, așa că am condus până în oraș, până la magazinul ăla de la care am luat berile, și am folosit telefonul lor public. L-am sunat pe boșorogul ăla care îmi datorează favoruri, fostul șerif, și el l-a sunat pe fiul lui, iar băiatul m-a sunat înapoi la telefonul public. I-am prezentat un caz ipotetic despre un informator al FBI-ului care ar fi primit o identitate nouă și care s-ar fi băgat din nou la fărâdelegi. Am făcut să sune cam ca ce știm noi despre Freddy.

S-a oprit din vorbit, a dat din nou perdeaua la o parte și s-a uitat afară. Lumina Lunii nu a arătat mai bine pe fața lui nici de data asta.

— Și?

— Și FBI-ul n-ar ridica niciun deget.

— Poftim?

— Păi, i-au oferit imunitate, vezi tu, pe lângă o identitate nouă.

— Și ce legătură are una cu alta? Aia a fost pentru o cu totul altă treabă. Asta e altceva.

— Nu și din punctul de vedere al federalilor. Nu că n-ar dori să-i facă felul nenorocitului, doar că ei consideră că a-l lăsa în pace – cel puțin pentru moment – este răul mai mic din problema asta. Cel puțin asta e teoria informatorului meu. Nu știe toate detaliile cazului, dar a văzut destule la fel. Vezi tu, FBI-ul a aranjat ca Freddy să figureze ca decedat, după care i-a spus că e mai în siguranță decât o căpușă pe curul unui urs. Și deși le-ar surâde să se abată asupra lui

atât de tare încât să zboare rahatul din el prin toate cusăturile, trebuie totuși să se gândească la reputația lor.

— Reputație?

— Vezi tu, au făcut în așa fel încât să pară că Freddy și-a găsit sfârșitul în timpul unei spargerii. Dar dacă ar ieși la suprafață informația că de fapt l-au ascuns și că n-au fost în stare să-l țină ascuns și să-l protejeze, alți potențiali turnători ca el s-ar gândi că e doar o făcătură de-a FBI-ului. Că de fapt nu te protejează de nimic și de nimeni. Torni, după care au ei grijă să treacă prin aparatul birocratic și să-ți facă rost de o nouă identitate, după care îți fac felul. Poate pe o acuzație falsă, mai târziu.

— Dar cine ar putea afla? Teoretic e mort.

— Poate că nimeni. Dar dacă îl înhață și-l acuză, e posibil să afle toți cei implicați. Nu-și permit să-și asume riscul ăsta. Odată arestat sau ucis, ar fi mult mai greu să țină secretă identitatea lui pentru a doua oară. Poate că s-ar descurca, dar este posibil și să o dea în bară.

— Bine, s-ar supăra câțiva informatori. Și ce dacă?

— Păi, când federalii s-or mai gândi să umple țarcul cu o gașcă de nasoleți de-ăștia, cu prețul grațierii unuia dintre ei, și ar avea pe cineva care ar putea să-i toarne pe ceilalți, persoana respectivă s-ar putea să aibă emoții când vine vorba de târg.

— Ce căcat, l-am întrerupt. Suntem tot în Statele Unite ale Americii. Pur și simplu nu ai cum să lași un nenorocit de-ăsta în libertate.

— Vrei să-ți dau și un steag, sau îți ajunge să cânti imnul național?

— Rahat! am izbucnit din nou, de această dată mai patetic.

— \$\$\$, o să-l trezești pe Ben, m-a atenționat Jim Bob.

— Dar dacă FBI-ul sau altcineva le scapă un pont ăloră din Mafia Dixie, în legătură cu locul unde se află tipul ăsta care i-a tras pe sfoară? N-ar ieși totul mai bine dacă s-ar ocupa ei de problemă în locul FBI-ului?

— Atunci ar părea că FBI-ul nu se prea pricepe să țină ascunși oamenii pe care-i ascunde.

— Păi, nici nu poate, doar l-am găsit pe Teddy.

— Eu l-am găsit. Și am o legătură în interior. Și legătura mea știe că, în cea mai mare parte a timpului, sunt unul dintre tipii buni.

— Și n-ar putea să găsească și ei, Mafia Dixie, pe cineva din interior să-i ajute?

— Ba da, ar putea. Însă, dacă ar fi făcut-o, ar fi ajuns deja la Freddy. Nu, cred că a reușit să scape de ei definitiv. Și mai e ceva. Freddy cu siguranță ucide tipe din Mexic, nu din America. Nu mor de-ai noștri.

— Dar mor aici, în America. În Texas, la naiba.

— Da, și e o crimă oricum ai privi lucrurile, însă FBI-ul o trece cu vederea pentru moment. În cele din urmă, se vor ocupa de el. Dar acum e prea devreme.

— Și cât înseamnă „în cele din urmă”?

— Habar n-am. Poate un an. Așa ar avea timp să pregătească totul ca să pară un accident sau ceva de genul. Dar dacă se întâmplă acum ceva cu Freddy ar fi neplăcut pentru cei de la FBI.

— E absurd. FBI-ul nu vrea să se facă de râs, așa că îi permite psihopatului ăsta să ucidă femei și să facă filme *snnuf*?

— Ei văd lucrurile astea în ansamblu, noi vedem doar ce e în pătrățica noastră.

— Întreabă-le pe femeile alea cât de mică e pătrățica noastră.

— Nu spun că sunt de acord cu ei, Dane, spun doar lucrurilor pe nume. Încearcă să privești din alt punct de vedere. FBI-ul era dispus să te lase să crezi că l-ai ucis pe Freddy Russel, pentru a-i da o nouă identitate, și nu ți-au oferit nici cel mai mic indiciu că s-ar întâmpla altceva. Nici măcar când Ben și-a ieșit din minți și a venit după tine. Gândește-te câtă suferință i-au provocat și lui. La naiba, l-au făcut s-o ia razna. Și Poliția locală i-a ajutat. Așa sunt oamenii legii. Bine, rău, stau împreună. O mână o spală pe alta. Lumea nu merge ca în *Dragnet* sau *Adam-12*⁷. Nu când ajungi la lucruri serioase și se apropie funia de par.

— Ori începe lumea să fie din ce în ce mai complicată, ori abia acum încep eu să văd lucrurile așa cum sunt ele de fapt.

— Câte puțin din ambele.

— Și legătura ta din FBI n-a mai avut nimic util de spus?

— Ba da. Că am terminat-o cu favorurile de la el și de la taică-său.

⁷ Seriale polițiste americane din anii '50, respectiv '60-'70, prezentând într-o manieră idealizată viața de zi cu zi a protagoniștilor (n.tr.).

- Atât? Nicio sugestie, nimic?
- Una singură. Dar nu prea mi-a plăcut.
- Ei bine?
- A spus că am putea să avem noi grijă de nenorocit.

Am mai stat puțin de vorbă, dar nu ne-am putut hotărî asupra unui plan. Toate variantele erau nasoale. Până la urmă, Jim Bob s-a dat bătut și s-a dus la etaj să vadă dacă nu poate dormi. Am încercat și eu să mai adorm, dar n-am reușit decât să zac uitându-mă la tavan. Nu-mi venea să cred cât de absurd era totul. Cum cu puțin timp în urmă eram un tip destul de fericit, cu doar câteva nesiguranțe, îngrijorat numai dacă sunt sau nu un tată bun. Și acum eram un tip extrem de nefericit, nesigur de o grămadă de lucruri, chiar și mai îngrijorat de ce fel de tată eram, pentru că nimic pe lumea asta nu mai părea sigur sau ușor și totul părea legat de a fi tată. Totul.

Am stat și m-am gândit la Russel, care dormea în sufragerie. Habar nu avea de ce aflaserăm noi și încerca să adune destul curaj cât să stea de vorbă cu unicul lui fiu și să-i spună că-l iubește.

— Bună, fiule, te iubesc.

— Bună, tată. Eu fac filme. Omor fete și înregistrez totul.

Era totul atât de revoltător și de trist, încât m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva și tatăl meu văzuse ceva ce nu văzusem eu în lumea asta, poate că niște umbre, umbrele alea valsând de care îmi spusese și Russel, și ajunsesse la concluzia că nu putea trăi cu ele, așa că a luat o armă, și-a dus țeava la gură și a apăsat trăgaciul, ca să trimită umbrele la plimbare. N-a mai trebuit să le înfrunte zi de zi. Toate problemele lui au dispărut. Nu trebuia să-și mai facă griji în legătură cu onoarea lui. În legătură cu faptul că era laș. În legătură cu ordinea lucrurilor. Cu prețul berii și al alunelor sau de unde avea să mai facă rost de bani pentru plata chiriei sau a ratei la casă.

De-a lungul întregii mele vieți, visasem la multe lucruri. La jucării, apoi la unele mai mari, la o femeie pe care s-o iubesc, la o casă plină de copii, cu o viață ca în *Father Knows Best*⁸, poate chiar să ajung bogat și respectat, să am o grămadă de timp liber de care să mă bucur. Și uite unde mă aflam acum, cu doar câteva ore până să se facă dimineață, ore groaznice, și parcă zilele astea avusesem mai mult

⁸ Serial de televiziune din anii '50, prezentând o imagine idilică a familiei americane tradiționale (n.tr.).

timp la dispoziție decât oricând, însă atât de mult a fost doar de omorât, nu de petrecut, iar gândul ăsta m-a întristat și mai tare. Pentru că, după ce aveau să treacă acele câteva ore, altele urmau să le ia locul și mă temeam că după următoarele câteva zile aveau să vină alte ore, și mai lungi, încărcate de umbrele alea nenorocite care valsează.

Astfel de gânduri mi-au dat târcoale o vreme și am crezut că nu mai pot să adorm. Într-un final, am reușit însă să pun geană pe geană când s-a făcut dimineață, m-am trezit, m-am îmbrăcat și am coborât în sufragerie.

Russel era la masă, bând o cafea, și Jim Bob stătea în picioare în bucătărie, uitându-se pe geam la cocină, la grădină sau pur și simplu în zare. M-a auzit, s-a întors și s-a uitat la mine. Niciunul dintre noi nu îl putea privi în ochi pe celălalt. Am luat și eu o ceașcă și mi-am turnat cafea.

Russel s-a întors, uitându-se când la unul, când la altul.

— Ce-ați pățit, băieți? Nu mai mâncați rahat, s-a întâmplat ceva. E legat de Freddy, nu-i așa? Știți ceva ce eu nu știu și nu-mi spuneți.

— Cred că am dat-o în bară. Nu cred că acest Fred Miller e el. M-am tot gândit cum să-ți spun, dar nu știam cum. N-am nici cel mai mic indiciu unde se află Freddy al tău.

Russel a continuat să se uite atent la noi.

— Mă minți, Jim Bob, a spus și a oftat, ținându-și buzele.

— Mi-aș dori să fie asta. E jenant să greșesc, și te urăsc pentru că am greșit din cauza ta, dar...

— Ce te-a făcut să-ți dai seama, dintr-odată, că ai greșit?

— Mexicanul din casă.

— Ai fi putut măcar să inventezi ceva mai bun de atât. Asta nu înseamnă nimic. Nu tipul ăla era Fred Miller. Era un mexican, cum ai spus și tu. Am citit un nume de mexican în portofelul lui.

— Da, dar...

— Spune-mi, l-a întrerupt Russel. Chiar și atunci când am spus că e posibil să te fi înșelat, n-am crezut cu adevărat că este așa. Am vorbit doar ca să nu tac. Te știu de o grămadă de timp. Chiar dacă nu te-am mai văzut de douăzeci de ani, totul e la fel, de parcă ne-am fi despărțit ieri. Nu te-ai schimbat deloc. Ești exact același nenorocit

egoist pe care l-am știut dintotdeauna. Și ești prea bun la ceea ce faci. Și tu știi asta. O știi și eu. Și cu tine, Dane, cum stă treaba? Povestea ta care-i?

Mi-am dorit să pot scoate pe gură o minciună bine ticluită, dar n-a ieșit nimic. Am stat pur și simplu acolo, cu ceașca de cafea în mână, fără să mă pot uita la Russel.

— Dacă e mort, spune-mi. Cel mai rău lucru pentru mine acum este să nu știu ce i s-a întâmplat. Voi știți ceva și eu vreau să aflu.

— Bine atunci, a spus Jim Bob. Dar să știi că sunt și lucruri mai rele decât moartea.

— Spune-mi.

Jim Bob a pus ceașca de cafea pe masă, a ieșit din cameră și s-a întors cu caseta. O ținea la distanță, de parcă i-ar fi fost frică să nu-l muște. S-a dus la televizor, l-a pornit, apoi a introdus caseta în aparatul video.

— Ce faci? l-a întrebat Russel. Parcă vorbeam de Freddy. Nu vreau să văd un film.

— Asta o să-ți răspundă la toate întrebările. Să nu spui că nu te-am avertizat. Dane, hai cu mine.

A dat drumul la videocasetofon și apoi s-a îndreptat spre ușa de la intrare. Mi-am luat cafeaua și m-am dus după el.

— Alo, a strigat Russel după mine.

— Răspunsul la toate întrebările tale e pe casetă.

Am ieșit afară cu Jim Bob. Ne-am așezat pur și simplu pe peluza din fața casei, uitându-ne în liniște spre șosea.

Mi-am îndreptat atenția către o mierlă ce țopăia de pe o creangă pe alta a unui stejar din curte. Arăta slăbită și bolnăvicioasă. Îi lipseau o grămadă de pene. Cineva probabil încercase s-o împuște.

O camionetă veche a trecut în viteză și negrul bătrân care o conducea ne-a făcut cu mâna, iar noi i-am răspuns.

M-am uitat înapoi la stejar și la pasărea mea, dar ori zburase, ori se ascunsese după vreo creangă mai stufoasă.

M-am uitat la ceasul de la mână, însă fără a fi atent la ora indicată.

Am terminat de băut cafeaua și am lăsat ceașca să atârne de un deget, ca un inel supradimensionat.

Începea deja să se simtă arșița. Cafeaua pe care o băusem și nervii

mei încordați făceau ca lucrurile să fie și mai rele. Îmi simțeam cămașa lipită de subsuori.

Ușa de la intrare s-a dat în lături și Russel a ieșit, îndreptându-se glonț spre Jim Bob.

— Ben, a început Jim Bob să vorbească.

Ben s-a arcuit înainte să lovească. N-a fost una dintre loviturile lui cele mai bune. A fost chiar mai rău decât cea în legătură cu care mă criticase pe mine. S-a și auzit șuierând prin aer. Jim Bob ar fi putut lesne să se ferească de el. La naiba, ar fi putut să meargă pe jos până în oraș și să fi făcut și o tură cu autobuzul până să ajungă la el.

Dar nu a făcut-o. A închis ochii chiar în momentul dinaintea impactului și pumnul lui Russel l-a lovit fix deasupra urechii, făcându-l să se clatine. Apoi celălalt pumn al lui Ben s-a năpustit asupra lui și l-a izbit în falcă, făcându-l pe Jim Bob să cadă în genunchi.

Russel s-a întors apoi spre mine, și-a dat mâna în spate și s-a pregătit să mă lovească. Am stat pur și simplu, așteptând lovitura. La fel ca Jim Bob, și eu voiam să o facă. Să mă curăț prin durere.

Însă nu m-a lovit. I se consumase furia. A lăsat mâna să-i atârne și s-a împleticit. L-am prins, m-a luat în brațe și m-a strâns, începând să plângă și să-mi spună că sunt un nenorocit. Gâfâia și pieptul i se umfla atât de tare, că am crezut că o să-mi rupă sternul.

— El era, nu-i așa? Chiar era Freddy, nu?

— El era, am confirmat.

— Nenorociților! Amândoi sunteți niște nenorociți.

Jim Bob s-a apropiat și ne-a cuprins pe amândoi cu brațele.

— Îmi pare rău, Ben. Îmi pare mai rău decât mi-a părut vreodată, i-a spus.

— Isuse, Isuse! Fiul meu, propriul meu fiu!

I s-au muiat genunchii. L-am prins de umeri și Jim Bob de picioare, l-am cărat în casă și l-am pus pe canapea. Televizorul era aprins, caseta încă rula, dar nu mai era nicio imagine, doar purici. Am închis aparatele. Jim Bob s-a așezat pe canapea lângă Russel și l-a luat de mână ca pe un copil.

Am ieșit din casă și am văzut că îmi scăpasem ceașca în iarbă. Am ridicat-o, m-am dus la stejarul din curte și m-am rezemat de el,

încercând să extrag putere din scoarța lui, dar nu a funcționat. M-am simțit mai slăbit ca oricând.

Când am privit în jos, am văzut ce se alesese de mierla mea. Zăcea moartă lângă trunchiul copacului, cu ciocul deschis, ca și cum căderea ar fi luat-o prin surprindere.

Russel stătea pe canapea, încremenit de stupoare, și Jim Bob ședea lângă el. Mi-am luat o bere, m-am dus în spatele casei și m-am oprit lângă cocină. L-am văzut pe Raoul, un bărbat vânjos, cu haine lălâi și cu o pălărie de paie care arăta de parcă s-ar fi luptat cu un ventilator. Îl mai văzusem de câteva ori de la distanță, dar nu vorbisem cu el niciodată. Venea și pleca precum o fantomă, după ce îngrijea porcii și grădina.

Am găsit lângă cocină un scaun de grădină și m-am așezat. L-am privit pe Raoul cum a pornit sistemul de irigare pe care îl încropise Jim Bob și cum a intrat în cocină.

S-a uitat suspicios la mine de câteva ori, dar dacă i s-a părut că nu aveam ce căuta acolo, a ținut părerea asta pentru el. Când a terminat treaba, mi-a făcut vag cu mâna și i-am răspuns la salut. S-a urcat într-o camionetă cu o ușă legată cu sârmă și a pornit la drum, lăsând în urma lui cel puțin un litru din cea mai ieftină benzină de la K-Mart, transformată într-un nor negricios, otrăvitor.

Am stat acolo cu sticla de bere goală, suflând în ea, încercând să încropesc, fără succes însă, o melodie. O muscă albăstruie, destul de mare cât să fie nevoită să ceară aprobare de zbor, a trecut pe lângă capul meu de câteva ori. Am dat cu sticla după ea, dar mi-a scăpat. Era mare, dar rapidă, într-un final, n-am mai suflat în sticlă și nici musca nu s-a mai întors. Începea să se facă torid. Mă simțeam paralizat. Sudoarea îmi curgea pe față, năclăindu-mi gulerul. M-am întrebat cum era vremea în Maui.

— Hai în casă, Dane! a strigat Jim Bob după mine.

Nu voiam să mă duc și totuși am făcut-o. Când am intrat, am văzut că Russel stătea la masă, cu o sticlă de Jim Beam și un păhărel. Nu mai văzusem whisky-ul până atunci și am presupus că îl scosese Jim Bob de undeva. Russel m-a privit și a încercat să zâmbească, însă mușchii feței nu voiau să coopereze.

— Ben are ceva de spus, a zis Jim Bob. Stai și tu jos, nu vrei?

M-am așezat pe canapea. Jim Bob a turnat whisky într-un alt păhărel și mi l-a adus. Uram băutura, dar am luat o gură de tărie. În

acel moment, aş fi băut şi pişat de câine cu arome. M-am simţit de parcă m-ar fi lovit cineva cu un baros. Ar fi putut fi din cauza berii băute pe stomacul gol, a săracului Russel sau a casetei. Mai degrabă toate la un loc.

— Freddy e în afara oricărei limite, a spus Russel pe un ton pierit, deloc caracteristic lui. Puţin spus. E complet ţăcănit. E fiul meu şi mă simt răspunzător.

— Nu eşti tu de vină, i-am spus.

— Taci, te rog. Mă simt responsabil. E carne din carnea mea, sânge din sângele meu şi toate căcaturile astea. Şi nu e deloc bine. Nimic din băiatul ăla nu valorează ceva. Nu e doar un pungaş mărunţ, ci scursura de pe fundul canalizării.

Din ochiul drept al lui Russel a curs o lacrimă ce i-a brăzdat faţa rapid ca un glonţ, oprindu-se în ţepii de barbă de pe obraz. A dat whisky-ul pe gât şi şi-a mai turnat un pahar.

M-am uitat spre Jim Bob. Părea foarte bătrân. Stătea sprijinit de bar, cu un pahar de băutură în mână, uitându-se la Russel, şi părea să izbucnească în lacrimi din clipă în clipă.

Am mai luat o gură de whisky. Mi-am dorit să nu o fi făcut. Băutura era tare şi nasoală, dar am sorbit din ea din nou. Reuşea să mă liniştească.

— Când un bărbat a pierdut ceea ce îl face bărbat cred că nu mai are motiv să trăiască, a început Russel. Jim Bob spune că legea ar ezita să o facă. Nu înţeleg cum vine treaba asta. Sunt un blestemat de hoţ, dar tot nu înţeleg cum vine asta. Dacă legea nu e în stare să se ocupe de el, trebuie să o fac eu cu mâna mea.

— Dar nu poţi face asta, i-am spus. E fiul tău.

— Tocmai de aceea trebuie să o fac eu. Eu l-am adus pe lume, tot eu trebuie să-l fac să o părăsească. Ca tată, e singurul lucru pe care îl pot face pentru el. E posibil să nu fie conştient de asta, însă e un dar. Rahat, e deja mort.

— Ai putea să angajezi pe cineva.

— Nu.

— M-am oferit eu să mă ocup de el, a intervenit Jim Bob.

— Nu, eu trebuie să am grijă de asta, personal.

— Fă asta şi n-o să mai poţi trăi în linişte.

— Nu mai pot trăi în liniște nici acum. Nu după ce am aflat ce face. Am tăcut o vreme, sorbind din whisky. De undeva se auzeau ticăitul unui ceas și un bâzâit pe care nu îl băgasem în seamă până atunci. Probabil frigiderul.

— Și ce ai de gând să faci, Ben? l-a întrebat Jim Bob. Cum ai de gând să rezolvi problema?

— Încă nu știu, i-a răspuns. Mă duc pur și simplu și o fac. Văd eu cum procedez.

— Mai e și marele mexican. Ar putea să fie și el acolo cu Freddy.

— Înseamnă că o să trebuiască să-l împușc și pe el.

— S-ar putea să nu fie chiar așa de ușor, l-a avertizat Jim Bob.

Russel i-a aruncat o privire.

— Încerci să te bagi și tu pe felie?

— Cam da, i-a răspuns Jim Bob. Întăriri. Să te ajut să planuiești treaba. Dacă ai de gând să o faci, aș vrea să ieși viu din asta și fără să ai probleme cu legea. Poate că nu sunt dispuși să-l salte pe Freddy, dar nu vor avea rezerve în privința ta. S-ar întoarce tot împotriva lor. S-ar spune că FBI-ul nu e în stare să se ocupe de treburi sau că trage lumea pe sfoară. Nu le-ar plăcea asta și ți-ar face felul cu plăcere.

— Ești conștient de faptul că ai putea să încasezi și tu un glonț, nu?

— Sigur, i-a răspuns Jim Bob. Nu sunt ignorant. Dar n-o să încasez niciun glonț. Până la urmă, sunt nemuritor.

Și-au întors lent privirile către mine.

— Nu știu ce să zic. Am familie.

— Și încă una pe cinste, a întărit Russel. Du-te înapoi acasă și ai grijă de ai tăi. Asta nu e treaba ta și nici nu aș vrea să fie. Dacă ar fi să pățești ceva, te-aș avea pe conștiință pentru toată viața. Și lucrurile stau destul de rău cât să nu-mi doresc să mai am și asta pe cap.

— Dacă nu aș fi avut familia...

— Nu trebuie să-ți cauți scuze, a adăugat și Jim Bob. Nu ne vom schimba părerea despre tine.

— Și chiar dacă ne-am schimba-o, nu suntem decât un hoț și un detectiv particular care crește porci.

— Ești sigur că vrei să mergi cu treaba asta până la capăt? l-am întrebat pe Russel.

— E primul lucru de care am fost sigur în viața mea. Așa de rău cum e.

Jim Bob a venit lângă mine și mi-a mai turnat whisky, deși nu mai voiam, apoi a turnat și pentru el și Russel.

— Ce urmează să fac, am spus, este să stau cu voi până puneți totul la cale, să vedeți ce aveți de făcut. S-ar putea ca după aceea să mai aveți nevoie de mine. Și când vine vremea să... când vine vremea, mă duceți în stația de autobuz și gata.

— Prea bine... și mulțumesc, a spus Russel.

— Omul pe care-l vedeți, a început Jim Bob prezentarea, este Manuel Rodriguez. Se află în țară legitim, doar că, din punct de vedere legal, nu e doctor.

— O introducere pe cinste, a intervenit și Rodriguez și ne-a strâns mâinile. Sper să-ți pot returna favoarea altă dată, Jim Bob.

— E important ca toată lumea de aici să știe cum stă treaba.

— Ah, afacerile! a oftat Rodriguez.

Era un tip mărunț, până într-un metru cincizeci, cu păr brunet care începea să albească pe la tâmple. Părea că ochii aveau să i se închidă chiar în timp ce se uita la tine, de parcă ar fi fost treaz de prea mult timp. Avea proteze dentare prost făcute și îmi tot venea să îmi pun mâna sub bărbia lui, în caz că i-ar fi căzut în timp ce vorbea. Eram în casa lui. O casă mică, din lemn, încinsă, pe care o împărțea cu Raoul, trei femei și o fetiță. Mirosea a transpirație, a varză și a mușgai de la paie din spatele ventilatorului cu apă aproape inutil din fața ferestrei sufrageriei. Două dintre femei păreau să aibă 30 și ceva de ani, iar cealaltă, posibil soția lui Rodriguez, părea de vreo 50. Toate purtau haine care le erau ori prea mari, ori prea mici. Blugi, bluze și pantofi cu toc jos, cumpărate la mâna a doua. Fetița purta o rochie galbenă pătată și ținea în brațe o păpușă fără haine. Stătea pe podea și se uita la mine. I-am zâmbit. A zâmbit la rîndul ei, dar nu s-a apropiat să mă vadă mai bine.

Jim Bob adusese carne și legume. Când i le-a oferit femeii mai în vârstă, aceasta i-a mulțumit în spaniolă. El i-a spus ceva, apoi femeia s-a dus și a pus carnea în congelatorul unui frigider în formă de glonț și roșiile în sertarul pentru legume. A mers cu bama la chiuvetă și s-a apucat să o spele. Una dintre femeile mai tinere a scos de sub chiuvetă o tigaie și a pus-o pe scurgător, a luat un cuțit, a tăiat leguma și a pus-o în tigaie. Cea de-a treia femeie stătea pe lângă celelalte, ca și cum ar fi făcut de pază. Avea o privire dură, de parcă ar fi văzut multe lucruri la viața ei și nu i-ar fi plăcut niciunul dintre ele. M-am întrebat dacă nu cumva era nevasta lui Raoul, cea ai cărei floci nu voia să-i planteze. El, Raoul, ieșise afară după ce ne salutase

cordial.

Nimeni nu ne-a făcut cunoștință cu femeile.

Am stat o vreme pe canapea. Jim Bob și Rodriguez au pălăvrăgit despre vreme, apoi detectivul s-a lăudat cu porcii lui. Cea de-a treia femeie, cea care ar fi putut fi soția lui Raoul, părea să fie interesată de mine în mod special. La fel ca lucrurile pe care le mai văzuse înaintea mea, nici eu nu îi eram pe plac. I-am zâmbit, dar nu mi-a răspuns. Mi-am verificat discret șlițul. Închis. Într-un final, a terminat cu supravegheatul și a ieșit din cameră, ducându-se probabil să se zgâiască la tapet sau la ceva asemănător. Fetița mi-a arătat păpușa cu care se juca, însă tot de la distanță. I-am zâmbit din nou și ea a zâmbit la rândul ei. Cele două femei de lângă chiuvetă stăteau cu spatele la noi. Russel s-a ridicat și s-a dus pe verandă să fumeze o țigară. Am încercat să par interesat de discuție, care alunecase de la porci la Houston Astros⁹. Jim Bob și Rodriguez erau îngrijorați de brațul cu care arunca unul dintre jucători. Mi-am dorit să fi avut o țigară să fumez.

— Ieșim puțin la aer, domnilor? a întrebat Rodriguez.

— Nu văd de ce nu, i-a răspuns Jim Bob, apoi am ieșit toți pentru a ne alătura lui Russel pe verandă.

În drum spre ieșire i-am zâmbit din nou fetei și i-am mângâiat păpușa pe cap când a ridicat-o din nou să mi-o arate.

Afară era mai răcoare decât în casă. Rodriguez s-a așezat pe o canapea de pe verandă, Jim Bob s-a sprijinit de marginea cerdacului și Russel s-a pus pe trepte. Mie mi-a rămas să mă sprijin de un stâlp, pentru că restul canapelei era un dezastru. Arcurile ieșeau prin perne ca niște tirbușoane care abia așteptau să iei loc.

Rodriguez s-a schimbat total după ce am ieșit din casă. Părea puțin mai vioi.

— Cu banii jos, ca ultima oară? a întrebat, intrând direct în pâine.

— Cinci sute înainte. Dacă nu se întâmplă nimic, poți să-i păstrezi, i-a răspuns Jim Bob. Dacă ne alegem cu ceva găuri în noi, te voi plăti oricât e nevoie ca să le astupi.

— Ultima oară au fost cinci sute doar pentru tine, a spus

⁹ Echipă de baseball originară din Houston, Texas (n.tr.).

Rodriguez.

— Și de data asta sunt cinci sute pentru noi toți. Dacă o să trebuiască să lucrezi pe mai mult de unul dintre noi, îți plătesc oricât ar face. Doar știi că mă țin de cuvânt.

— Medicina, când nu e legală, e foarte scumpă, a spus Rodriguez cu mâhnire.

— Știu. Și nici n-aș fi avut nevoie de tine dacă erai cu acte în regulă. Vrem doar să ne asigurăm că avem pe cineva care să se ocupe de noi, ca să nu fim nevoiți să raportăm Poliției vreo rană de glonț.

— Știi și că ceea ce pot face are o limită. Dacă e ceva urât de tot...

— Avem discuția asta de fiecare dată, i-a răspuns Jim Bob.

— Vreau doar să știe toată lumea, a spus Rodriguez făcând semn cu mâna spre noi. Vreau să fie și ei conștienți. Nu pot face prea mare lucru fără un spital, fără asistente și echipament ca lumea.

— Înțeleg și ei.

Rodriguez a stat puțin pe gânduri.

— Cinci sute avans pentru trei oameni nu e mare lucru.

— Poți să-i accepți sau poți să te duci să i-o tragi unei capre, i-a răspuns Jim Bob.

Rodriguez a rânjit și am fost convins că dinții lui falși îi vor cădea din gură. Aproape că am sărit să-i prind, însă, într-un mod miraculos, nu i-au căzut.

— Îmi plac caprele. Se simt numai bine, strâmt pe sculă, nu comentează și nu vor drăcia asta de orgasm. Behăie doar un pic. Dar, vezi tu, o am deja pe nevastă-mea. Și ea comentează. Și îi plac și banii. Trebuie să plătim chiria pe frumusețea asta de casă. Noi doi suntem aici legal, dar ceilalți nu sunt. Muncesc din greu să acopere partea lor de chirie, însă nu pot face rost de slujbe bune.

— Îl plătesc bine pe Raoul, i-a răspuns Jim Bob, cu mai mult decât o urmă de indignare în glas.

— Nici eu, nici nevastă-mea nu facem prea mare lucru. De când s-au legalizat avorturile, abia am reușit să mai produc destul cât să pun mâncare pe masă. Rosalita are probleme cu genunchii. Mai e și fetița...

— Isuse, a izbucnit Jim Bob, termină naibii cu telenovela asta.

— Și nu ți-am spus încă de mama căreia trebuie să-i trimit bani în

Mexic.

— Foarte bine. Nu-mi spune. O să cresc suma la o mie în avans, doar ca să te țin pe fir, chiar dacă e mai mult decât valorezi. Fac asta pentru nevastă-ta, care merită și ea un orgasm, apropo, și pentru fetița lui Raoul. S-o ia dracu' pe hoașca de maică-ta din Mexic. Probabil că e moartă de cincisprezece ani.

— Douăzeci, l-a corectat Rodriguez.

Jim Bob a oftat de parcă tocmai l-ar fi pus cineva să țină lumea pe umeri în locul lui Atlas. S-a ridicat în picioare, a scos portofelul și l-a întors spre el, ca Rodriguez să nu-i poată vedea conținutul. A scos câteva bancnote. Și-a băgat portofelul în buzunarul din spate al pantalonilor, s-a apropiat de Rodriguez, a pus bancnotele, una câte una, de-a lungul piciorului mexicanului și le-a netezit apoi pe fiecare în parte.

— Numără-le.

Rodriguez s-a conformat.

— Foarte bine, a exclamat. O mie. Acum sunt de gardă.

— Ai grijă să nu-ți iei tălpășița spre Mexic, să vizitezi mormântul maică-tii prea curând.

Rodriguez a râs, dezvelind din nou proteza aia care nu-i venea bine. La naiba, chestiile alea îmi dădeau fiori.

— O să fiu aici până îmi vei spune că treaba e gata și dacă ai sau nu nevoie de mine.

— Încă ceva, a spus Jim Bob. O să avem nevoie să împrumutăm o mașină pentru o zi sau două. Trei în cel mai rău caz.

— Poți lua camioneta lui Raoul.

— E foarte generos din partea ta să ne oferi camioneta lui, dar chestia e că nu am de gând să trimit semnale cu fum de oriunde m-aș afla. Ceva cu patru portiere ar fi numai bun. Dar discret, nu ca Scorpia. Și din moment ce nu mai ai decât o singură altă mașină, înseamnă că la ea mă refer.

— La ea te-oi fi referind. La Rambler, mai exact.

— Întocmai.

Rodriguez a clătinat din cap.

— Mașina îmi este de mare ajutor aici. Am și eu locuri în care să mă duc, oameni de văzut, treburi de făcut.

— Cât vrei pe ea?

— Cam patruzeci de dolari pe zi.

— Patruzeci de dolari pe zi, l-a îngânat Jim Bob. Pot să închiriez una mai ieftin de atât de la Hertz. O să-ți dau douăzeci de dolari în total pentru câte zile o să-mi trebuiască. O să-i verific uleiul și apa și o să ți-o înapoiez cu plinul făcut.

— Prea bine atunci, i-a răspuns Rodriguez. Douăzeci de dolari pentru cât timp ai nevoie.

Jim Bob părea să suspecteze ceva.

— A fost prea ușor.

Rodriguez a dat din umeri.

— Are trei cauciucuri sparte.

— De aici încolo, tu nu mai plătești nimic. Țsta e bairamul meu și al lui Russel și dau eu cașcavalul. Am destul la pușculiță cât să nu avem probleme. Poți să stai cu noi oricât vrei și s-o razi oricând îți vine chef, mi-a spus Jim Bob după ce ne-am întors din oraș cu trei roți noi pentru Rambler.

Ramblerul era în spatele casei lui Rodriguez, parcat într-un șopron micuț în care fuseseră la un moment dat orătănii și care purta încă urmele fostelor ocupante: pene murdare și găinaț uscat. Când am intrat acolo, puful și rugina erau antrenate într-o pulbere fină și uscată ce ne-a înfundat nările și gâturile, sufocându-ne. Faptul că șopronul era construit în mare parte din tablă îl făcea să fie la fel de cald ca boașele unui leu din Congo.

Roata bună a Ramblerului avea cauciucul atât de subțiat, încât puteai să vezi aerul din el. Mașina era acoperită de un strat de praf atât de gros, încât puteai planta napi în el.

Jim Bob a scos din portbagaj cricul, levierul și cheia în cruce și a ridicat partea din față a mașinii în timp ce Russel a deșurubat prezoanele. Rodriguez a ieșit și el din casă și a venit să ne zâmbescă cu proteza lui proastă.

— Roți bune? a întrebat.

— Cele mai bune pe care le-am putut găsi la Sears. Chiar crezi că ți-aș trage țeapă la roți?

— Ai putea face și asta.

— Au cauciuc pe ele și aer înăuntru, i-a răspuns Jim Bob, și asta e mult mai mult decât pot spune despre pârlitele astea ale tale. Ia rade-o la joacă și lasă-ne să muncim.

— Strânge bine prezoanele, a mai spus Rodriguez înainte să o ia la pas.

— Chiar putem avea încredere în el? a întrebat Russel când Rodriguez s-a îndepărtat suficient.

— Nu l-aș fi amestecat în treaba asta dacă nu aș fi crezut că e de încredere. L-am mai solicitat de vreo două ori. N-am avut nevoie de serviciile lui în niciuna dintre dăți, dar m-am simțit mai bine la

gândul că e aici în caz de nevoie.

— Da, a intervenit Russel, dar dacă ne lovește careva trebuie să ajungem la el în timp util.

— Încearcă să fii optimist, i-a răspuns Jim Bob. Eu așa fac. Treci prin viață mai fericit decât o șopârlă.

— Și cum facem rost de arme?

— Mă ocup tot eu și de asta.

— Când îl voi împușca pe Freddy, a spus Russel molcom, nu vreau să... vreau ceva care să-l termine dintr-odată. Știi ce vreau să spun. Nu vreau să sufere. Doar poc și gata, s-a terminat.

— Contează și cum folosești ceea ce ai, însă voi încerca să găesc ceva de calibru mai mare, l-a asigurat Jim Bob. Am un revolver calibrul .357. Ar trebui să fie de ajuns. Am și o pușcă cu țeava tăiată și una Ithaca de .73.

— Nu prea-mi surâde ideea de pușcă. Pare... ceva care face mizerie.

— Chiar face mizerie. Uite care-i treaba. Dacă vrei să renunți, mie-mi convine.

— Chiar dacă tu o lași baltă, eu tot o să merg până la capăt, într-un fel sau altul, i-a răspuns Russel.

— Bun atunci. O să-ți fac rost de ceva cu putere de foc. Dar o să depindă de tine să pui glonțul acolo unde-i e locul.

— Ținteam destul de bine într-o vreme, a spus Russel și s-a pus pe treabă.

A scos roata veche și eu am rostogolit-o pe cea nouă, i-am dat-o, a pus-o pe butuc, fixându-i prezoanele, și Jim Bob a coborât cricul. Russel a strâns bine roata, după care ne-am dus în spatele mașinii să le schimbăm și pe celelalte două.

Când am terminat, Russel s-a ridicat și și-a șters mâinile de pantaloni.

— Vreau ca el să știe cine sunt și ce fac, a spus. Însă nu vreau să-i fac rău. Vreau să se termine rapid. De asta vreau o armă potrivită, Jim Bob. Înțelegi ce vreau să spun?

— Înțeleg, i-a răspuns acesta.

M-am instalat la volanul Ramblerului și Jim Bob și Russel s-au urcat în camionetă. Acasă, Jim Bob ne-a pus să stăm la masa din

bucătărie, a scos bere, după care s-a dus la etaj, de unde a coborât cu câteva pistoale.

A pus unul dintre revolvere pe masă.

— Un revolver .38, cu țeavă scurtă, fără cătare. Un compact. M-am gândit să-l folosesc pe asta și pușca cu țeava tăiată pe care o am în portbagajul Scorpiei. Așa am avea o poliță de asigurare, în cazul în care îi vin idei mexicanului. Am bănuiala că ambii băieți umblă cu arme la ei.

— Și .357-le e pentru mine? l-a întrebat Russel.

— Da, i-a răspuns Jim Bob și a scos o cutiuță de plastic din buzunarul de la piept, pe care a pus-o pe masă, împreună cu .357, lângă celălalt pistol.

— Ai aici muniție. Am un încărcător rapid și un toc pentru tine. Ți-aș recomanda să iei una dintre jachetele mele, ca să-l poți purta discret.

— Jachetă? l-am întrebat.

— Da, dar nu le prea port. Nu se potrivesc stilului meu.

— Înclin să-ți dau dreptate.

— Se pare că ne-am înțeles, a spus Russel uitându-se la armă de parcă era un rahat în mijlocul mesei.

— Am un revolver compact calibrul .38 în portbagajul Scorpiei, împreună cu un toc de gleznă. O să-l iei pe ăla ca rezervă.

— Nu e nevoie.

— Nu te rog, ci îți spun. Eu conduc în afacerea asta și îți zic să porți tocul de gleznă. Dacă nu-ți place ce ți-am dat, mai am pe sus câteva arme: un .45 automat, un revolver .44 tip western și o pușcă Ithaca de calibrul .73. Și toate astea sunt arme fără antecedente, apropo. Nu le poate lua nimeni urma decât dacă o dăm în bară și le lăsăm pe acolo, cu amprentele noastre pe ele.

— Sau dacă vă găesc cadavrele, am intervenit. V-ați gândit și la asta? E posibil să tragă mai bine decât voi.

— M-am gândit că e posibil să fiu rănit, dar nu m-am gândit mai departe de atât, a răspuns Jim Bob. Nici nu o să-mi dau voie să gândesc mai departe. Ultimele două dăți nu s-a întâmplat. Nici măcar nu mi-au zgâriat vopseaua.

— S-a tras cu arma și atunci?

— Prima dată am mers la cacealma. A doua oară au fost și împușcături. Doar că eu am tras un pic mai repede.

— Și acum ce facem? a intervenit și Russel. Care-i următorul pas?

— Lăsăm armele deoparte pentru moment și începem să-l filăm pe Freddy. Stăm în umbra lui vreo două zile. Vedem unde se duce și la ce ore, ca să ne dăm seama cam cât de ușoară sau grea va fi toată treaba. Ne dăm seama cam ce program are, după care ne facem și noi programul nostru. Apoi trecem la acțiune. Am luat Ramblerul ca să ne servească drept mașină de rezervă mai discretă, a spus Jim Bob întorcându-se către mine. Ben și cu mine vom face prima tură de supraveghere din camionetă. Dacă apare ceva și avem nevoie de tine și de Rambler, te sun aici. E posibil să fie și numai ca să facem schimb de mașini, să nu o vadă pe aceeași peste tot și să intre la bănuieli. Și cam asta ar fi de făcut deocamdată.

— E bine atunci.

— Înainte să spui asta, a continuat Jim Bob, trebuie să înțelegi exact în ce te bagi. Participi la plănuirea unei crime. Vom omorî un om și tu vei fi complice la faptă. Chiar dacă nu ești prins, tot va trebui să trăiești cu asta pe suflet tot restul vieții. Crezi că o poți face?

— Nu mă încântă ideea, dar și dacă aș pleca acum, tot aș ști că voi asta urmează să faceți. Ar fi la fel de rău. Oricum aș da-o, tot ajung să trăiesc cu asta pe conștiință.

— Vreau doar să ne înțelegem că, atunci când vine vorba de Freddy, eu voi fi cel care va apăsa trăgaciul, bine, Jim Bob? a intervenit Russel.

— Nu pot face promisiuni. Dacă mi se pare că Freddy are de gând să-mi facă o aerisire nouă, o să-l scot din joc. Voi face tot posibilul să iasă treaba cum vrei, dar n-am chef să-mi pun capul pe butuc. N-aș face asta pentru nimeni. Ceea ce contează este că o vom duce la capăt.

— Când începem? am întrebat.

— Măine-dimineață. Devreme.

În dimineața următoare, cu mult înainte de ivirea zorilor, Jim Bob și Russel s-au urcat în camionetă și au pornit la drum. Eu am stat și am tăiat frunze la câini. Am servit micul dejun devreme, ochiuri, pâine prea prăjită și cafea foarte tare. Mai târziu, în jurul orei 8.00, am mâncat o brișă și am băut un pahar cu lapte. Am băut și o bere până la amiază. La prânz, am mâncat un sandviș. Mi-am făcut niște ceai rece. M-am uitat la televizor, la jumătate dintr-un film cu monștri în care niște păpuși nervoase distrugau un oraș de carton. Unde erau *The Three Stooges*¹⁰ când aveai nevoie de ei?

Eram tensionat ca o vrăjitoare în vremea Inchiziției. Voiam să plec acasă. Voiam să-mi văd nevasta. Voiam să mă duc la pescuit.

M-am mutat lângă telefon și am așteptat uitându-mă lung la aparat.

Nu a părut să fie intimidat de mine. Nu a sunat deloc, așa că nu m-am mai holbat la el. Am luat o revistă despre creșterea porcilor și am citit un articol despre căpușele de urechi. Păreau să constituie o problemă, însă nu una care să nu poată fi rezolvată. M-am întrebat dacă porcii lui Jim Bob aveau căpușe în urechi. M-am întrebat care ar fi fost părerea porcilor despre asta, dacă ar fi avut. Am încercat chiar să văd problema și din punctul de vedere al căpușelor. Însă telefonul tot n-a sunat. Știa că de fapt îl pândeam cu coada ochiului. Iar ca să parafrazez o cunoscută zicală, un telefon pe care îl aștepți să sune nu dă niciodată în clocot.

M-am dus la etaj, nu pentru a cotrobăi, ci doar pentru că aveam nevoie de ocupație. Îmi venea să mă urc pe pereți ca Spider-Man. Ușa camerei lui Jim Bob era deschisă, așa că am intrat. În mijlocul camerei se afla o masă mare, cu un computer și câteva manuale de utilizare. Lângă pat era un rând de cărți. Păreau să fie toate westernuri, Louis L'Amour și T.V. Olsen. Deasupra patului, pe un rastel făcut din coarne de cerb, se afla o pușcă. M-am apropiat și am apăsat cu degetul pe vârfurile coarnelor, pentru a vedea dacă sunt ascuțite. Nu

¹⁰ Trio american de vodevil, cel mai popular spectacol de comedie din America anilor '60 (n.tr.).

mi s-a părut să constituie un pericol, așa că era în regulă. Însă nici eu nu eram prea ascuțit la minte. Eram implicat într-un plan de a ucide un bărbat pe care nu-l cunoșteam și cu care nici măcar nu schimbasesm vreodată o vorbă. Ucisesem deja un om cu mâna mea și nici măcar nu știam cum îl chema.

Am găsit un prezervativ Trojan, niște chei, mărunțiș și un teanc de reviste deasupra unei comode. *Playboy*, *Penthouse*, *Gallery* și unele mai perverse. Le-am frunzărit. Pe cele cu vulgarități de două ori. Poate chiar de trei.

Am început să fredonez „Home on the Range”, după care am coborât.

Atunci a sunat telefonul.

Era un vânzător de panouri din lemn. L-am refuzat și am închis. M-am mai uitat o vreme la telefon, însă nu prea mult. Învățasem deja lecția. Am mai băut o bere, apoi m-am dus la baie.

Evident, a sunat telefonul.

Mi-am tras repede pantalonii, am închis fermoarul cu grijă să nu mă rănesc în vreo parte importantă a corpului și am ridicat receptorul după al treilea țârâit.

— Am dori o pizza cu pepperoni, cu de toate pe ea, mai puțin peștii ăia mici. Îmi vine să vărs de la ei.

— Foarte amuzant, Jim Bob.

— De parcă n-ar fi. Bun, noi suntem peste drum de The Caravan Video Store și după cum arată treaba, Freddy e patronul. E posibil să-l fi aranjat federalii.

— Ar face una ca asta?

— O, da. Îi sunt datori. Cred că asta câștigă premiul cel mare. Îl iau pe jegosul ăsta, îi dau o afacere și el poate să facă tot ce-i dorește inimioara, numai ca să-și păstreze federalii reputația nepătată. Nu-i vezi pe nenorociții ăștia să facă așa ceva pentru oamenii onești, nu-i așa?

— Și a stat acolo toată ziua?

— De dimineață, pe la șase jumătate, a apărut mexicanul. L-a luat și l-a lăsat la muncă, iar la prânz l-a dus la Pizza Hut. A, și au îndreptat tabla de pe Chevy Nova.

— Doar atât ați aflat?

— Îi place pizza cu pepperoni.

— Grozav.

— Păi, ce poți afla într-o singură zi? Mă îndoiesc că vom avea parte de vreo revelație uimitoare. În cel mai bun caz, putem spera să-i aflăm programul ca să știm când să acționăm. Dacă putem s-o facem fără să fie și mexicanul prin zonă, cu atât mai bine. Deocamdată pare că jegosul ăla și cu el poartă aceeași pereche de încălțări.

— Da, păi... Cred că m-am plictisit.

— Freacă-ți-o. Eu asta fac când mă plictisesc. Până și cele mai plictisitoare zile par animate. Du-te sus și uită-te prin revistele alea deochete de pe comodă.

— M-am uitat deja.

— Îți pun o rangă în pantaloni, nu-i așa?

— N-am chef de nicio rangă în pantaloni.

— Pari să fii un pic irascibil, Dane. Poate că ar trebui să-ți iei fursecuri și lapte, să dai drumul la aerul condiționat din sufragerie, să te întinzi pe canapea și să tragi un pui de somn. Cel mai probabil nu vom avea nevoie de tine azi, așa că te poți relaxa.

— E mai ușor de zis decât de făcut. Aproape că ai rămas fără bere, apropo. Dacă vrei, ai face bine să aduci când vii acasă.

— Dar lapte și pâine, dragă? De alea mai avem?

— Ha, ha.

Am închis și m-am dus în bucătărie să caut laptele și fursecurile. Lapte am găsit, nu și fursecuri. L-am băut, am dat aerul condiționat mai tare și m-am întins pe canapea să dorm. Însă nu părea să meargă fără fursecuri.

A doua zi, m-am urcat în Rambler cu Jim Bob. Russel a rămas acasă. Mi-a fost milă de el. Speram să-i placă să citească despre căpușele de urechi mai mult decât îmi plăcuse mie.

Programul lui Freddy a fost cam la fel cu cel din ziua precedentă. Am ajuns în Houston, în zona rezidențială în care locuia, pe la 6.10. Am oprit în parcare a unui magazin Safeway, peste drum de locul în care șoseaua se întâlnea cu strada care venea din zona rezidențială.

La 6.35 fix, Nova a apărut de pe stradă, condusă de mexican, și a cotit dreapta pe autostradă. Am urmărit-o discret din Rambler. Mașina noastră nu avea aer condiționat și pe la 7.00 se încălzise deja binișor. Am mers după Nova printr-un trafic intens, dar Jim Bob n-a pierdut-o niciodată din ochi. Am observat că mașina avea geamurile ridicate. Aer condiționat. Mi-a plăcut asta. Noi, băieții buni, aveam un Rambler încins. Mai nasol de atât, ăla rău avea un șofer personal și un magazin de casete video care îi fusese dat cumva de FBI. Îl ajuta și cu hobby-ul lui, care se întâmpla să fie să înregistreze cum el și mexicanul regulau și omorau femei. Probabil avea și cărți de credit de la toate băncile.

Nova a părăsit strada principală din Houston și a luat-o pe Șoseaua 59 Nord, până a ajuns într-o zonă care fusese mai demult plină de cluburi de striptease și în care se mai aflau acum doar câteva baruri de topless și locuri cu haleală ieftină, telefoane mobile și mașini la mâna a doua. Dar și un magazin de casete video care se chema The Caravan.

Nova a ieșit de pe Șoseaua 59 și s-a dus în spatele magazinului. Șandramaua era pitită fix între târgul auto în aer liber și un service auto care avea un semn pe care scria că era specializat în mașini străine și lucrări la transmisie. Era 7.30 fix.

Am trecut pe lângă magazin și am mai mers o vreme, apoi Jim Bob a întors mașina și a luat-o pe un drum lăturalnic, unde am găsit un popas micuț și am mâncat micul dejun. Când am terminat, am mers la târgul de mașini la mâna a doua care se afla peste drum de The Caravan și ne-am fâțâit pe acolo, uitându-ne la mașini și dând șuturi

în cauciucuri, stând cu ochii pe magazin. Un agent de vânzări grăsuț, cu păr alb dat pe spate, purtând un sacou ecosez, cravată maro, pantaloni verde strident și pantofi albi, a încercat să ne explice de ce o mașină la mâna a doua e de zece ori mai bună decât una nouă.

Jim Bob l-a pus să ne arate toate mașinile dinspre autostradă. Ne-am uitat la toate pe îndelete, punând tot felul de întrebări tehnice și stând pe rând în scaunul șoferului, în fiecare în parte. Vânzătorul aproape că își înghițise zâmbetul și părea că începe să fie buimăcit de căldură. Sacoul ieftin avea la subsuori urme generoase de transpirație, dar se vedea una și în jurul gâtului, iar o pată se ițea de sub nodul cravatei.

— Să-ți spun sincer, Horace, a început Jim Bob, care se atașase de numele omului, nu cred că aș putea cumpăra o mașină fără s-o conduc mai întâi.

— Evident că nu, i-a răspuns Horace.

— Ne-ar plăcea să testăm câteva dintre frumoasele astea. Să vedem cum se comportă la drum. Și vom începe cu Skylarkul.

— Chiar te rog, a răspuns Horace scoțând din buzunar o batistă verde cu monogramă și ștergându-se pe față. Aici, la Horace Williams's Motors, vrem întotdeauna să-i facem pe plac clientului. Asta e mottoul nostru și nu ne dezicem de el.

— Și e un motto foarte bun. O afacere căreia nu-i pasă de clienți nu este afacere. Asta spun mereu, nu-i așa?

— Da, i-am răspuns, așa spui întotdeauna.

— Mă duc să iau cheile, ne-a spus Horace.

Am condus prin vecinătate Skylarkul cu aer condiționat, trecând din când în când prin fața magazinului lui Freddy, fără a ne îndepărta prea mult.

Am schimbat apoi acea mașină cu un Chevy din '68, tot cu aer condiționat, și ne-am plimbat până la magazinul cu casete video și înapoi, trecând pe lângă târgul în aer liber și ocolindu-l prin spate. Am văzut Nova parcată acolo, lângă un Vette gri.

Jim Bob ne-a dus înapoi la comerciantul de mașini la mâna a doua. După vreo cinci mașini, Horace nu mai părea chiar atât de chitit să ne facă pe plac. Ne-a spus chiar că e de părere că Ramblerele vechi sunt mașini destul de bune și că dacă ar avea una cel mai probabil ar

păstra-o.

— Ai și tu dreptate, i-a răspuns Jim Bob. Dar ne vom întoarce mâine, pentru a ne uita și la celelalte mașini. Cred că dacă ai fi avut Skylarkul ăla pe albastru cu fulgi metalici holografici am fi bătut palma.

Aproape fix peste drum de The Caravan era o benzinărie și acolo am făcut următoarea oprire. Jim Bob a dat mâna cu proprietarul stației. Îl cunoscuse în ziua precedentă.

— Dânsul e Phil, mi-a spus Jim Bob făcându-mi cunoștință cu omul, fără a se mai obosi să-i spună și lui cum mă cheamă. Om nou, Phil. Trebuie să-i fac rodajul azi.

— Sincer să fiu, nu vă invidiez deloc. E o muncă a dracu' de obositoare să stai în mașină toată ziua pe arșița asta.

— Să știi că așa e, a răspuns Jim Bob și i-a zâmbit. Haide, a spus și s-a întors spre mine, să ne apucăm de treabă.

Mașina era parcată lângă o cabină telefonică, îndreptată fix spre The Caravan. Am urcat în ea și l-am întrebat:

— Și cu ce ne ocupăm noi, mai exact?

— Suntem de la Departamentul Transporturilor. Trebuie să numărăm câte autocamioane cu remorcă trec pe aici pe oră.

— Și avem vreun motiv pentru care facem asta?

— Degradarea șoselelor. Ne oferă un indiciu referitor la gradul de uzură al străzilor. Camioanele de mare tonaj de genul ăsta sunt destul de brutale cu betonul. Numeri vreo trei ore pe zi, timp de câteva zile, și poți să-ți faci o idee despre ce încasează șoseaua. Faci apoi o medie și întocmești planuri pentru când va fi nevoie să o reperi. În felul ăsta nu trebuie să aștepți până când ajunge în stare proastă, cu cratere destul de mari cât să pierzi un Volkswagen în ele, cu toate că nu m-ar deranja deloc dacă toate nenorocirile astea străine ar pica într-o groapă. Normal e să cumperi produse americane.

— De unde ai învățat toate astea, Jim Bob?

— Le-am inventat ieri.

Am stat acolo câteva ore și s-a făcut incredibil de cald. Mă simțeam de parcă îmi fierbea creierul și era pe cale să-mi iasă pe urechi în orice moment. Jim Bob a spus niște glume proaste și am cântat împreună „The Great Speckled Bird”. Nu eram chiar de lepădat. Am

cântat apoi toate genericele de la televizor pe care le știam și am fredonat și câteva cântece religioase.

Până la urmă mi s-a tăiat cheful de cântat. Jim Bob a luat de pe bancheta din spate o revistă și a citit-o, din când în când aruncând câte o privire magazinului. Era o revistă pentru crescătorii de porci. M-am întrebat dacă avea și asta un articol despre căpușele de ureche.

La The Caravan afacerile mergeau bine. Intrau și ieșeau oameni continuu, închiriind și probabil cumpărând casete. Mi-am pus de câteva ori întrebarea dacă nu cumva vreunul dintre ei se dusesse acolo pentru a cumpăra un film *snuff*, dar până la urmă am scos din ecuație posibilitatea. Ar fi fost prea pe față. Lucrurile de genul ăsta se vând în locuri speciale, unor oameni speciali, pe bani buni.

Dar poate că nu. Poate că dacă persoana potrivită avea destui bani le putea cumpăra la liber. Un *Porky's*, un desen animat cu Bugs Bunny și... a, da, cel mai recent film *snuff*.

Jim Bob mi-a întins revista. Am frunzărit-o. Erau niște fotografii cu porci destul de bine făcute.

— Uite una pe care pun pariu că nu o știi, a spus Jim Bob și a început să fredoneze tema muzicală a serialului *Secret Agent Man*¹¹.

— *Secret Agent Man*, dar acum taci.

Pe la 11.15, Nova a ieșit de după colț, cu mexicanul la volan și Freddy pe scaunul din dreapta.

— Prânzul, a spus Jim Bob și a pornit motorul Ramblerului. I-am urmărit până la Pizza Hut și am continuat să rulăm.

— Oameni care nu se abat de la rutină, am mormăit.

— Mda, mi-a dat dreptate Jim Bob. Hai să mergem și noi acolo și să luam un burger, să vedem dacă nu putem să ne intersectăm cu ei când ajung la magazin. Am așa o senzație că au un program destul de stabil. Cum ar fi să mănânci pizza în fiecare zi?

— Ce mă freacă pe mine la psihic este că se poartă atât de normal. Merg la muncă, mănâncă pizza, apoi ucid femei. Crezi că o s-o facă din nou?

— Cred că o să continue s-o facă până când îi oprim noi. Chiar și dacă s-ar fi întâmplat o singură dată, tot ar fi de ajuns pentru mine.

¹¹ Titlul sub care a fost difuzat în SUA, în anii '60, serialul britanic de acțiune *Danger Man* (n.r.).

Mi-ar conveni să se ocupe și legea de ei, dar din moment ce n-au de gând, e treaba mea și a lui Russel.

Am luat câte un burger unsuros și câte o Coca-Cola și am mâncat pe îndelete. Când am terminat, ne-am dus înapoi la benzinărie și am mai luat câteva sticle de Coca-Cola din automatul dinăuntru, după care ne-am băgat în Rambler, casa noastră ambulantă, și le-am băut. A mea s-a făcut fierbinte înainte să apuc să beau jumate, așa că am deschis portiera și am turnat restul pe jos. M-am plictisit atât de tare încât am început chiar să număr câte autotrenuri au trecut pe lângă noi. Teoria lui Jim Bob începuse să aibă destul de mult sens. Era într-atât de cald!

Pe la ora 15.00 am deschis portiera și am vomat Cola aia caldă. Jim Bob s-a dus la stație și mi-a cumpărat un pachet de biscuiți cu unt de arahide și un Sprite.

— Uite, astea o să-ți facă bine dacă te-ai deranjat la stomac.

Mă îndoiam, dar am mușcat dintr-un biscuit și am luat o gură de Sprite. Începusem să-l invidiez pe Russel, care stătea acasă în aer condiționat. Cu nimic de făcut în afară de a te uita la filme cu monștri și reviste deocheate și a citi despre căpușe de ureche.

— Pe mine tot farmecul ăsta mă ține într-o astfel de meserie, a spus Jim Bob. Program lejer și priveliști frumoase. Am ocazia să întâlnesc oameni fascinanți și, evident, scot și o pensie bună.

La ora 16.00, Nova a apărut iar din spatele magazinului. Mexicanul era singur în mașină. Jim Bob a pornit Ramblerul, am găsit o pauză în trafic și am mers în parcare de casete video.

— Până acum ne-a văzut doar mexicanul, așa că du-te înăuntru să arunci o privire. Fă-ți o idee despre configurația locului. S-ar putea să trebuiască s-o facem aici.

— Aici?

— Păi, ori aici, ori acasă. Dacă se întoarce mexicanul, o să încep să claxonez de nebun, ca și cum te-aș aștepta și n-aș mai avea răbdare. Vezi și tu unde e ușa din spate sau ceva asemănător.

În magazin se aflau mai multe raioane de casete. În spatele tejghelei stătea un tip mic și slab, purtând un costum alb care părea să fie vechi de zece ani. Căpătase o tentă gălbuie și era și mai galben la subsuori. Purta o cămașă albă, fără cravată. Era neras.

Nu era mare lucru de văzut acolo. Doar filmele la care te-ai fi așteptat. Nu era nicio secțiune de filme *snuff*. Eram pe cale să plec, când l-am văzut pe Freddy ieșind pe o ușă din spatele tejghelei. Am simțit imediat tensiunea, dând din aripi prin stomacul meu.

Purta un costum gri, foarte scump, croit să-i ascundă burta, și făcea o treabă destul de bună. Avea și o cravată gri cu dungi subțiri albastre, cu un ac de cravată din aur trecând prin ea și prin cămașa închisă la culoare pe care o purta. Puteam să pun pariu că și pantofii îi erau lustruiți. Putea să concureze cu Price pentru cel mai bine îmbrăcat bărbat.

Nu m-am putut abține. M-am dus la tejghea și m-am uitat fix la Freddy.

— Aveți *Murmur of the Heart*? E un film francez.

— N-avem nimic străin, în afara celor mexicane și japoneze, a răspuns slăbănogul în locul lui. Oamenilor le plac de obicei chestiile de la orezari. Multă acțiune, cu săbii, dat cu piciorul și acrobații.

Freddy mi-a zâmbit, și să fiu al dracului dacă nu era un zâmbet cuceritor. Arăta bine atunci când nu viola și ucidea pe cineva. M-a trecut un fior. Arăta atât de normal. Genul de tip care ar putea să fie antrenorul de fotbal al copilului tău sau profesorul de științe sociale.

— Așa e, domnule, a răspuns și el. Doar filme mexicane și japoneze. Restul sunt americane și e posibil să avem și unele britanice.

— Avem filme de la limonagii¹²? I-a întrebat uscățivul.

Freddy s-a uitat la el și i-a zâmbit. Era, după cum am mai spus, un zâmbet plăcut, însă îmi puteam aminti că l-am văzut pe chipul lui și atunci când a împușcat-o pe fata aia și i-a lins sângele din rană.

— Trăim într-o epocă modernă, i-a spus tipului. Aș prefera să nu folosești termeni jignitori, precum orezar și limonagiu, dacă vrei să lucrezi pentru mine. Ne-am înțeles?

— Desigur, a aprobat slăbănogul. Oricum n-am vrut să spun nimic rău prin asta, a adăugat, încercând cu disperare să fie cât mai convingător.

— Sunt sigur că nu ai vrut, dar aș prefera să nu aud astfel de

¹² În original *limey*, nume dat soldaților din marina britanică din cauza consumului obligatoriu de lămâie verde (n. tr.).

cuvinte rasiste, chiar dacă sunt sau nu și clienți prin apropiere.

Freddy mi-a zâmbit din nou și am simțit că nu pot pur și simplu să-mi iau privirea de la el. Căutam un semn al bestiei dinăuntru, ceva care m-ar fi putut preveni în legătură cu nebunia și răul lui, sau cum vrei să-i mai spui otrăvii dinăuntru unui om asemenea lui Freddy, însă tot ceea ce puteam vedea era un om perfect normal. Nu era tipul care să fie ales să joace genul de om care era el de fapt în filme. Părea mai degrabă tipul care să fie distribuit ca prietenul cel mai bun al eroului.

— Ei, mulțumesc oricum, i-am spus.

— Poate data viitoare. Intenționăm să ne extindem inventarul.

Am încuviințat și m-am îndreptat spre ieșire. Cu toate că aerul condiționat mergea destul de bine, înainte să apuc să ies mi se formaseră deja broboane de sudoare pe frunte și palmele îmi deveniseră lipicioase.

Ne-am întors la locul nostru de la benzinărie și după vreo cincisprezece minute mexicanul a revenit și a parcat în spatele magazinului. Probabil că ieșise să-și ia o băutură gazoasă de la 7-Eleven.

La 19.00 fix, magazinul de casete video s-a închis și Nova a ieșit din spatele lui, urmată de Vette-ul condus de bărbatul firav cu costum alb. Am putut vedea acum limpede că Vette-ul avea nevoie de o grămadă de reparații. Au mers în aceeași direcție pe autostradă, Nova fiind prima, și ne-am dus și noi după ele. Când am ajuns de partea cealaltă a orașului, Vette-ul a claxonat și a virat brusc. Nova nu a răspuns la claxon.

Am urmărit apoi mașina prin oraș, până la casa lui Freddy. Mexicanul se pricepea de minune să ocolească traficul. Conducea Chevyul ca pe o mașină de golf, croindu-și drum printre mașini ca un expert.

La 19.55 au ajuns în cartierul unde stătea Freddy. Nu ne-am dus după ei. Ne-am văzut de drum, după care am întors mașina și ne-am dus și noi acasă.

Când am ajuns la locuința lui Jim Bob, am fost întâmpinat de Russel.

— A sunat nevastă-ta.

— Ah. Și ce a zis?

— N-a vrut să vorbească cu mine, după cum îți poți închipui. N-ar fi făcut-o dacă n-ar fi fost musai. Te-a rugat s-o suni după 17.00.

Evident, ora 17.00 trecuse de mult.

— Jim Bob, pot să iau Ramblerul până la magazin? Aș prefera să folosesc telefonul cu plată de acolo.

— Ia camioneta și pornește și afurisitul de aer condiționat. Căldura asta mai că m-a îmbolnăvit. La dracu', poți să iei și Scorpia Roșie dacă vrei.

— Camioneta e numai bună.

Am condus până la magazin, am făcut rost de niște mărunțiș și am sunat-o pe Ann.

— Cum îți merge? m-a întrebat.

— E bine.

— Vino acasă.

— Nu pot. Nu încă.

— Dar trebuie să vii.

— Jordan e în regulă?

— Lui îi e bine. Eu sunt cea cu probleme. Vino acasă. Nu te mai juca de-a hoții și vardiștii și hai acasă!

— E o treabă serioasă, Ann.

— Cu atât mai mult ar trebui să vii acasă. N-ai jucat jocul ăsta destul? Cui îi pasă pe cine ai împușcat? A meritat-o. Faptul că nu a fost Freddy e problema lui Russel.

— Am mai vorbit despre asta.

— Te-ai distrat. Acum vino acasă!

— Între timp s-au schimbat lucrurile. E mult mai rău decât am crezut.

Liniște.

— Se pare că Freddy e implicat în niște lucruri foarte rele.

— Și la ce te-ai aștepta din partea unui informator al crimei organizate?

— Lucruri foarte rele, Ann, am spus și i-am explicat tot ce aflatam, dar și ce plănuiau Jim Bob și Russel. Și eu am să-i ajut să ducă totul la capăt. La început mi-am zis că o să merg cu ei doar până la un anumit punct, dar nu pot. Când l-am văzut azi pe Freddy, mi-am dat seama că trebuie să merg până la capăt.

— Nu e treaba ta să acționezi în legătură cu asta.

— Și a cui treabă e? A polițiștilor? N-au de gând să se atingă de el. Nu atât timp cât nu scapă situația de sub control. Dar chiar și așa, n-o să-și bată capul câtă vreme e vorba doar de fete din Mexic. Vor să-și păstreze reputația nepătată.

— Atunci lasă-i pe Jim Bob și pe Russel să o facă. Sunt dispuși și se și pricepe. Tu nu ești pistolar.

— Nu pot să-i las pur și simplu să facă așa ceva și să mă prefac că nu sunt implicat în niciun fel doar pentru că nu am apăsător pe trăgaci. Trebuie să fiu alături de ei, să le asigur spatele.

— Să le asiguri spatele... Isuse, Richard, ascultă și tu cum vorbești! Să le asiguri spatele! Așa vorbesc gangsterii.

— E din westernuri.

— Mă doare în cur. E pueril. Luați legea în mâinile voastre.

— Nu e nimic pueril în legătură cu asta, mai puțin în cazul în care te referi la vârsta prostituatei pe care a ucis-o. Ea era puerilă. În jur de cincisprezece ani. Poate chiar mai tânără de atât. Asta e o vârstă potrivită pentru Freddy. Le poate păcăli mai ușor pentru că au mai puțină experiență. Chiar și dacă sunt târfe. Și mi se rupe dacă e în afara legii. Aș lăsa fericit legea să se ocupe de el, numai că Poliția n-are nici cea mai mică intenție să o facă.

— Richard, te iubesc. Dar n-am de gând să stau aici și să mă întreb dacă nu cumva zaci mort în vreun șanț. Ori vii acasă acum, ori nu mai vii deloc! După ce se termină, dacă ești teafăr, spune-mi, dar nu mai veni acasă. Niciodată.

— Ann...

Închisese.

Am condus înapoi la casa lui Jim Bob. Îmi simțeam stomacul ca un

vas gol. Poate că și eu, ca Russel, aveam o gaură în mine prin care mi se scurgea încet sufletul.

Știam că orice încercare de a mă convinge să nu fac ceea ce plănuisem avea să fie inutilă. Simțul onoarei pe care-l aveam în mine era orb la orice. Nu voia să audă de bun-simț. Izvora din ceea ce îl auzisem odată pe tatăl meu spunând, una dintre puținele amintiri care mi-au stăruit în memorie despre el. Îmi zisese că faci ceea ce e bine pentru că e bine și nu mai ai nevoie de vreun alt motiv.

Un bărbat trebuie să facă ceea ce trebuie să facă.

M-am întrebat dacă la asta s-a gândit tata și când și-a băgat în gură țeava armei.

Un bărbat trebuie să facă ceea ce trebuie să facă.

M-am întors la Jim Bob. Mă simțeam atât de mic, încât aș fi putut să mă strecur pe sub burta unui melc purtând picioroange. Jim Bob m-a împins:

— E nevastă-ta la telefon. Pare a fi un pic supărată. A spus că te așteaptă până te întorci.

— Mersi, i-am spus și m-am îndreptat spre telefon.

Jim Bob m-a prins de umăr când am trecut pe lângă el, oprindu-mă.

— Dane, dacă ai vreo problemă pe acasă, te duci și te ocupi de ea. Asta nu e treaba ta. Chiar nu e. Ești producător de rame în LaBorde, Texas, nu pistolar.

— Asta a spus și Ann.

Am ridicat receptorul.

— Da?

— Richard, s-a auzit vocea lui Ann. Cred că ești un afurisit mare și prost care a văzut prea multe filme cu John Wayne și care a citit prea multe cărți cu cowboy, dar o să te aștept acasă. Fă orice ai de făcut, la naiba. Și te rog, te rog, ai grijă de tine. Vezi să nu te alegi cu vreun glonț! Jordan și cu mine te iubim.

— Și eu vă iubesc.

După ce am închis, m-am întors la Jim Bob și la Russel.

— O să am și eu nevoie de armă. Sunt cu voi. Până la capăt.

— Cu excepția unor circumstanțe neprevăzute, a început Jim Bob să explice, pot să pun pariu că rutina zilnică a lui Freddy e destul de constantă, zi și noapte. Pleacă la muncă la șase jumătate dimineața și se întoarce acasă puțin înainte de opt seara. Cu excepția weekendurilor, probabil. Dar nu vom aștepta atât de mult. O vom face mâine.

Era târziu în noapte. Stăteam la masa lui Jim Bob, mâncând fursecuri și bând cafea. Se pare că avusese fursecuri, doar că erau bine ascunse.

— Vreau să-ți mai ofer o ultimă șansă de a ieși din treaba asta, Dane, mi s-a adresat Jim Bob.

— Eu zic să profiți de ea, a spus Russel. Tu ai tot ceea ce îmi doresc eu să fi păstrat. O soție, un fiu și ești un tată bun.

— Nu sunt așa de sigur în ceea ce privește partea cu un tată bun. Tot timpul mă simt de parcă dau în gropi.

— Dacă e să te compari cu mine, ești cel mai bun tată posibil.

— Faptul că Freddy a devenit un monstru nu are nicio legătură cu tine.

— Odată era doar un băiețandru jucându-se pe jos cu un camion de jucărie. Pe atunci era ca oricare alt copil. Nu avea niciun monstru în el.

— Asta e irelevant acum, a intervenit Jim Bob. Rămâi sau pleci, Dane? E momentul să pui cărțile pe masă.

— Am spus că sunt cu voi și sunt în continuare.

— Bine atunci. N-o să ne complicăm. Nu stăm la pândă. Asta n-ar face decât să crească șansele ca cineva să ne vadă. O să luăm camioneta și o să-i atașez rulota. Am niște chit care seamănă cu noroiul. Pot să mânjesc numerele de înmatriculare, ca să nu le vadă vreun cetățean vigilent. Și o să punem și un ornament de capotă. Când terminăm treaba, după ce facem ce e de făcut adică, ne întoarcem aici și ne descotorosim de casetă, de chit și de ornament și detașăm rulota.

— Știu că trebuie să-i ucidem, am intervenit, dar care e planul?

Mergem în paralel cu ei cu camionul și începem să tragem după ei?

— Nu. N-ai nicio garanție așa, a spus Jim Bob. Când încetinesc ca să treacă peste movila care duce în aleea lui Freddy, o să ne punem în mișcare. Oprim pe trotuar, sărim din mașină și îi împușcăm prin geamuri. N-o să aibă timp să riposteze. E momentul perfect.

— Și dacă au geamurile ridicate?

— Tragi prin ele, Dane, mi-a spus Russel. Gloanțele trec prin sticlă.

— Aha.

Ce criminal mai eram și eu. Nici nu-mi trecuse prin minte așa ceva.

— Singurul lucru care ne mai rămâne de făcut acum este să ne băgăm în pat, să dormim până târziu, să aranjăm mâine camioneta, să conducem până acolo și să-i așteptăm, a spus Jim Bob. După care să o facem.

În acea noapte, am visat că stăteam la capătul unei străzi prăfuite, îmbrăcat ca Roy Rogers, cu o grămadă de franjuri și cu o pălărie albă, cu o curea cu două tocuri, în care aveam două revolve cu mânere de sidef. La celălalt capăt al străzii se afla Freddy. Purta costumul cu care fusese îmbrăcat în magazinul de casete video. Nu avea nicio armă. Mexicanul se afla mai într-o parte, ținându-i calul de frâie. Animalul era de culoarea mașinii Chevy Nova. Atât Freddy, cât și mexicanul zâmbeau. Am început să merg spre ei. Și Freddy a început să meargă, dar cu cât se apropia mai mult de mine, cu atât devenea mai mare, până când capul i s-a pierdut în nori. Mi-am scos revolvele, iute ca gândul, după cum se spune în filmele western, le-am ridicat și am început să trag. Freddy s-a aplecat și chipul i-a ieșit dintre nori. S-a apropiat din ce în ce mai mult de pământ și gloanțele mele îi brăzdau carnea ca niște boabe de piper, dar nu a părut să-l jeneze în vreun fel. Zâmbea în continuare și ochii îi erau la fel de reci ca pustietățile arctice. A întins spre mine mâinile gigantice, m-a prins și a început să mă strângă. Stropi mari de sânge i-au țâșnit printre degete.

M-am trezit transpirat. M-am sprijinit cu spatele de tăblia patului și mi-am dorit să fi avut o țigară.

Ușa dormitorului s-a deschis încet. Era Russel.

— Ai țipat, mi-a spus.

— Serios?

- Da. Ești bine?
- Da. Am avut un coșmar.
- Am multe de-astea.
- Și după ziua de mâine?
- Cred că o să am și mai multe. Ești sigur că ești în regulă?
- Da, mi-e bine.
- Ei, atunci, noapte bună, băiete, a spus Russel și a ieșit din cameră.

Aproape că i-am răspuns „Noapte bună, tată”.

M-am trezit pe la ora 11.00 și i-am găsit pe Russel și pe Jim Bob în garaj, punând chit pe plăcuțele de înmatriculare ale camionetei. Rulota, ornamentul de capotă și dungile erau deja la locul lor.

— Ce zi am mai avut, am spus.

— Da, ți-ai rupt mâinile muncind, a spus Jim Bob. O să mâncăm niște sandvișuri imediat.

— Pot să vă ajut cu ceva?

— Nu chiar acum, a răspuns Russel și mi-a zâmbit.

După ce am terminat sandvișurile, Jim Bob a deschis un sertar din bucătărie și a scos armele pe care le aleseseră el și Russel. Le-a pus pe masa din bucătărie, după care s-a dus până la Scorpie și s-a întors cu pușca cu țeava tăiată și tocul care se prindea de gleznă cu arma dinăuntru. S-a dus apoi până la etaj și s-a întors cu pușca Ithaca de calibrul .73, cu un .45 automat și un revolver de .44, asemănător celor din westernuri. A mai adus o trusă de curățat arme și mai multe cutii cu muniție.

— În regulă, mi-a spus Jim Bob. Îți voi sugera să iei Ithaca. Nu ești obișnuit să tragi cu pistolul. Asta e foarte ușoară și poți să nimerеști ținta fără să fie nevoie să ochești prea bine. Și doar așa, în caz că ai nevoie de o armă de schimb, poți să iei și unul dintre pistoale.

Am luat revolverul .44. Pesemne că Ann avusese dreptate; prea multe filme cu John Wayne și cărți cu cowboy. Avea un toc lucios, negru, însă nu avea nici curea, nici ham. Avea în schimb o clamă care se putea prinde la curea sau de betelia pantalonilor.

— O alegere bună, mi-a spus Jim Bob. Revolverele nu se blochează.

— E cam multă artilerie pentru împușcat doi tipi luați prin surprindere, nu crezi? l-am întrebat.

— Singura regulă e că nu există nicio regulă. O să facem totul rapid și eficient și o să fugim imediat. Dar se pot întâmpla multe lucruri. Cum zic și cercetașii, trebuie să fii întotdeauna pregătit pentru orice. Și din moment ce vom ataca în loc deschis, o să ne și deghizăm. Ceva simplu, doar ca să nu putem fi recunoscuți prea ușor.

Și cu camioneta decorată, ei bine, am putea chiar să scăpăm teferi. Este esențial să ne mișcăm rapid și să ne vedem de drum.

— Chiar o să mergem până la capăt, nu-i așa?

— Să știi că da, mi-a răspuns Jim Bob.

După ora 17.00, am pornit către partea de oraș în care locuia Freddy. Stăteam toți trei în cabina camionetei. Jim Bob conducea, Russel se afla la mijloc, iar eu în dreapta. Pusesem în spatele banchetei, într-un sac de pânză, revolverele și pușca cu țeava tăiată. Sacul era legat cu o sfoară și capătul ei era prins de rastelul din spatele nostru. În rastel, la vedere, era pusă pușca Ithaca. Armele fuseseră curățate și încărcate. Torpedoul era plin de muniție, în cazul în care trebuia să ne batem cu o armată.

Am ajuns însă prea repede, pentru că traficul se nimerise să fie neobișnuit de moderat. Am trecut pe lângă casa lui Freddy și am mai condus câțiva kilometri, până am ajuns la un McDonald's, unde ne-am oprit să luăm cafea. Russel nu spusese un cuvânt de când părăsisem casa lui Jim Bob. Dar arăta diferit. Părea dur din nou. Hotărât. De parcă reușise să adune peste noapte destulă voință cât să alunge bătrânețea din oase. Avea chipul împietrit, ochii limpezi și spatele drept. Arăta ca un soldat pregătit de luptă.

Pe la 19.30, am ieșit din separeu și m-am dus la baie să vomit cafeaua. Vărsăturile deveniseră ceva obișnuit. Dacă nu erau provocate de uciderea cuiva, era ori de la căldură, ori de la plănuirea unei crime. M-am spălat pe față și mi-am clătit gura, luând apă în mâini. Mi-am studiat chipul în oglindă. Era exact ca atunci când îl omorâsem pe hoț. Nici urmă de vreo diferență. Doar Richard Dane, băiat de treabă, soț și tată, care o face pe justițiarul.

M-am întrebat dacă avea să curgă mult sânge când îi vom omorî și dacă cei doi vor țipa. M-am întrebat dacă va reuși Russel să-l facă pe Freddy să înțeleagă că era tatăl lui și dacă acest lucru chiar conta, în cele din urmă. Cred că era important pentru Russel.

Mi-am clătit gura din nou și m-am întors la masă. M-am așezat lângă Jim Bob și am făcut bucăți paharul de cafea de carton. La 19.30 fix am plecat și ne-am îndreptat din nou către reședința lui Freddy.

Încă nu se întunecase când am ajuns acolo. Cerul începuse să se facă gri și lumina să fie încețoșată, dar zilele deveneau din ce în ce mai lungi și începeau să moară din ce în ce mai lent. Era încă destulă lumină pentru a vedea, pentru a împușca, însă și pentru a fi împușcați. Mă simțeam de parcă am fi fluturat un steag pe care scria „Identificați-ne”.

Ne-am plimbat puțin pe străzile din cartierul în care locuia Freddy, ca să treacă timpul, gândindu-ne la ceea ce intenționam să facem și verificându-ne ceasurile.

Jim Bob s-a aplecat și a scos de sub partea lui de banchetă niște obiecte, aruncându-i-le în brațe lui Russel.

— Uite și deghizările pe care vi le-am promis.

Unul dintre articole era o șapcă cu păr lipit pe interior. Părul portocaliu era asemănător celui al păpușilor Raggedy Ann și Andy. Jim Bob și-a scos pălăria de cowboy și a atârnat-o pe rastel, apoi a luat șapca de la Russel și a pus-o pe cap. Părul portocaliu îi atârna peste urechi și aproape că îi intra în ochi. A luat de pe bord o pereche de ochelari și i-a pus pe nas. Îi mai lipseau nasul roșu, mare și rotund, și pantofii de clown.

Russel mi-a înmănat o perucă brunetă și a oprit una blondă pentru el. Era și o cutie cu vacs. Jim Bob i-a spus să-și facă o mustață.

Russel și-a pus peruca, a deschis cutia, a frecat puțin de buza superioară, și-a pus și pe bărbie un pic, după care mi-a pasat-o mie. Mi-am pus peruca și mi-am făcut și eu o mustață groasă, imaginându-mi că trebuie să arăt ca Groucho Marx cu o perucă Beatles.

Am pus cutia în torpedou și m-am uitat la ceas.

Era 19.51.

Când am ajuns la strada care ducea spre casa lui Freddy, Russel a prins sfoara care era legată de sacul plin cu arme și l-a tras din spatele banchetei.

— Ai grijă, i-a spus Jim Bob. Rahaturile alea sunt încărcate.

— Știi și eu asta, la naiba.

Curajoșii asasini încep să devină iritabili. Mi-am dat seama că respiram precipitat pe gură și că mă simțeam ușor amețit.

Russel a luat sacul în brațe și l-a deschis. A scos pușca cu țeava tăiată și revolverul .38 și i le-a pus în poală lui Jim Bob. Acesta i-a

prins cu o mână tocul și s-a ținut înverșunat de volan cu cealaltă. Broboane de sudoare se scurgeau de sub părul portocaliu și îi curgeau pe chip, la fel de multe ca pe un pahar de ceai cu gheață.

Am luat revolverul de cowboy și l-am prins la curea, apoi am luat Ithaca din rastel și am sprijinit-o cu țeava în podea. Am început să număr înapoi de la o sută, încercând să mă calmez. Țineam pușca și îmi simțeam mâinile ude și alunecoase.

Russel își legase de picior tocul cu tot cu revolver înainte să plecăm de acasă. Mai avea doar pistolul .357-le care să-l țină ocupat acum. L-a pus pe un genunchi și l-a acoperit cu mâna lui mare, ca un capac asupra unei cratițe care aproape dă în foc.

Eram înarmați și periculoși.

Am ajuns în dreptul casei lui Freddy și am făcut la dreapta pe o stradă care ducea spre un mic deal. Am mers pe ea, am trecut de deal și am ajuns într-o fundătură. Am mers până în capătul străzii, am întors mașina și am pornit încet pe drumul de întoarcere. Când am ajuns în vârful dealului, am văzut Nova. Era 19.55.

— O facem acum, a spus Jim Bob și și-a înfipt piciorul în accelerație, în timp ce Nova își făcea loc pe aleea din fața casei.

Dar înainte ca Jim Bob să apuce să facă ceea ce intenționa, o dubiță marca Dodge, verde, venind din spatele Novei, a oprit pe trotuar, chiar înainte de alee. Nova a intrat pe alee și noi am urcat încet pe trotuar și am oprit.

Ușa garajului s-a ridicat și Nova s-a strecurat înăuntru, după care mexicanul și Freddy s-au dat jos din mașină. Șoferul dubei a coborât și el și s-a dus să-i salute. A mai coborât un bărbat, de data asta din spatele dubei, a mers pe alee până la stradă și s-a uitat cu atenție în jur. Ne-am lăsat în jos pe banchetă și Jim Bob a oprit motorul. După o clipă, și-a dat jos șapca și peruca și a ridicat puțin capul, să vadă ce se întâmplă.

— Mexicanul a intrat în casă. Freddy și ceilalți doi stau la o țigară. Ăla din capul aleii se uită încoă', dar nu dă semne că ar fi văzut ceva. Tipul care stă în locul din dreapta în dubiță se uită și el spre noi, dar n-a văzut nimic deocamdată. Acum se uită în partea cealaltă.

— Presupun că asta este una dintre situațiile neprevăzute despre care ai vorbit mai devreme, i-am spus.

— Cam așa. Mexicanul a ieșit acum din casă și are niște saci în spate. Ar putea fi o pușcă de vânătoare sau ceva asemănător. Freddy a apăsat telecomanda ușii de la garaj, acum coboară... Nu, stai, nu sunt arme în sacul mexicanului, ci un trepied. Cred că are în spate ceva echipamente video.

— Nu-mi prea place cum sună asta, a intervenit Russel.

— Ar fi trebuit să mă gândesc că, din moment ce azi e vineri, e posibil să fi plănuț și altceva pentru weekend, în afară de uitat la televizor, a spus Jim Bob oftând. Ar fi trebuit să așteptăm până luni.

— Ce se mai întâmplă? l-a întrebat Russel.

Jim Bob și-a ridicat capul și mai sus.

— Mexicanul pune sacii și trepiedul în dubă și tipul care a ieșit de acolo urcă la loc. Freddy urcă și el. Șoferul e din nou la volan. Au intrat pe alee și dau cu spatele... se duc înapoi în susul străzii.

Ne-am ridicat și noi.

— Ce facem acum? am întrebat. Așteptăm până luni?

— Hai să-i urmărim, a spus Russel. Dacă au de gând să facă ceea ce cred eu, atunci ar fi bine să fim acolo înainte să treacă la fapte.

— Acum nu mai sunt doar doi gealați, a atenționat Jim Bob. Acum e vorba de doi în față și de încă trei în dubă. Și ăștia sunt doar cei pe care i-am văzut. Ar putea să fie mai mulți.

— Îi urmărim oricum, a conchis Russel. Hai mai repede!

Jim Bob a băgat camioneta în viteză și am plecat în grabă în josul străzii, cotind strâns spre stânga pe autostradă. Russel și cu mine ne-am dat jos perucile, le-am strâns împreună cu șapca lui Jim Bob și le-am îndesat sub banchetă. Poate că erau bune pentru a ne ascunde identitatea când împușcam pe cineva, dar când venea vorba de o urmărire discretă, păreau penibile și cam săreau în ochi. E greu să nu bagi de seamă când Raggedy Andy, un individ care arată ca un stereotip de pictor francez și Groucho Marx cu o perucă Beatles sunt pe urmele tale.

Eu și Russel ne-am șters de unsoarea neagră de pe fețe, folosind sacul de pânză, apoi am pus armele în el și le-am dosit în spatele banchetei. Am pus Ithaca înapoi în rastel și Jim Bob și-a recuperat pălăria.

Duba verde a făcut dreapta pe autostradă. l-am lăsat un avans de

câteva secunde înainte să ne facem apariția în intersecție și să pornim după ea, reușind chiar să păstrăm tot timpul măcar o mașină sau două între noi. Șoferul a condus încet și precaut, cel puțin până am reușit să ne croim drum prin oraș, până la Șoseaua 59 Nord. După aia, a mărit viteza și mașina a fost mai greu de urmărit. Ne țineam de curul ei de cel puțin o oră.

Casele au început să se rărească și în locul lor au apărut niște pini imenși, între ei adunându-se umbre ca niște stoluri de lilieci. Era destul de mult trafic pe autostradă, dar tot mă simțeam tulburat, în ciuda urmăririi. Cred că era din cauza faptului că mă tot gândeam la tână prostituată pe care o văzusem pe casetă, oricine ar fi fost ea. Doar o copilă, violată și ucisă pentru distracția mexicanului și a lui Freddy.

Și acum ne aflam pe urmele acelor criminali, ca să nu mai spunem de mâna de indivizi, cel mai probabil dezagreabili, care formau echipa lor de filmare, pe o autostradă întunecată, de pe marginea căreia casele și luminile începeau să dispară, făcând loc copacilor, Lunii și umbrelor. Puteam paria că grupul vesel din dubă avea planuri mari în noaptea aceea, rezervată pentru înregistrarea unui film special pe care ținea morțiș să-l realizeze, și cu siguranță nu era un documentar despre ritualurile de împerechere nocturnă ale vreunei molii.

Am gonit în continuare. Când am ajuns cam la jumătatea drumului spre LaBorde, numărul mașinilor ale căror faruri luminau șoseaua s-a micșorat, astfel că noaptea acoperise ținutul ca o mantie.

Am trecut printr-un orașel format dintr-un lot de mașini uzate, un restaurant Chicken Shack, o șină de cale ferată, o barieră semnalizată și o mână de clădiri părăsite. La capătul lui, duba a cotit la stânga și a continuat să meargă pe un drum asfaltat îngust, care părea să se piardă printre brazi.

Jim Bob a tras pe dreapta ca să le dea ocazia să se îndepărteze și în felul ăsta să nu ne dăm de gol. Russel a scos o țigară și a aprins-o, iar eu am coborât puțin geamul și am privit cum fumul era tras afară ca un duh.

— Le ajunge.

Jim Bob s-a asigurat, a făcut și el stânga și a continuat urmărirea.

Russel s-a aplecat peste mine și și-a aruncat țigara, aproape întreagă, prin deschizătura geamului, iar eu l-am închis.

— Scoateți armele, ne-a spus Jim Bob.

Drumul cobora într-o vale adâncă și dădea într-o curbă strânsă, după un colț ascuns de brazi. În lumina Lunii, flancată de fiecare parte de copaci ca niște sulite, arăta ca o panglică enormă de melasă, destul de alunecoasă pentru a te da pe ea ca pe derdeluș.

Am coborât dealul, am luat curba și am mai mers puțin, dar duba nu se mai vedea. Am trecut pe lângă un drum pietruit, poarta unei ferme de vite, apoi pe lângă o altă alee cimentată, după care am virat din nou.

Nici urmă de dubă.

— N-am stat atât de mult, a spus Jim Bob. Trebuie să fi ieșit de pe drum.

Am întors mașina și, când am trecut pe lângă aleea de beton, am privit chiorăș printre copaci și am observat niște lumini.

— E o casă sau ceva acolo, le-am spus.

Jim Bob a continuat să meargă până am ajuns la poarta fermei, a trecut de ea, a parcat camioneta pe o pășune și a stins farurile.

— Putem să mergem până acolo să verificăm.

— Și dacă nu sunt ei? l-a întrebat Russel.

— Atunci ne întoarcem la vehicul și o luăm de la capăt. Nu cred că pășunea asta duce undeva, în afară de mai multă pășune și eventual niște copaci. Cred că au nevoie de o casă pentru ce au de gând să facă. Și drumul cu pietriș de mai sus ar putea duce undeva, dar hai să o inspectăm pe cealaltă mai întâi.

Am coborât din camionetă cu tot cu arme, dar nu ne-am mai bătut capul cu perucile și vacsul. Martorii erau cam rari pe aici, în afara celor pe care intenționam să-i eliminăm. Și nu aveam nevoie de cremă ca să ne ascundem de razele Lunii. Astrul era cât o așchie, iar întunericul avea să ne ascundă la fel de bine cum ar fi putut-o face orice altceva.

Deși aerul se răcise la căderea nopții, tot părea prea greu și dens, ceea ce mă făcea să respir cu dificultate.

Jim Bob era în frunte, Russel și cu mine îl urmam. Chiar înainte să ajungem la alee, Jim Bob ne-a vorbit:

— Dacă sunt ei, trebuie să o luăm metodic. Vedem cu ce ne confruntăm și facem un plan. Când ajungem la câte cururi și câte scule sunt, trebuie să ne aducem aminte un lucru: sunt mai mulți decât noi, dar putem să-i luăm prin surprindere. Elementul ăsta nu e la fel de eficient în viața reală cum pare în filme, dar tot e ceva. Când începe petrecerea, nu trageți doar să-i răniți. Treaba asta e cât se poate de adevărată, iar după ce se așază praful, scopul e să rămânem doar noi în picioare, sau cel puțin să respirăm încă.

— Ține minte, a spus Russel, că trebuie să faci tot posibilul să mi-l lași mie pe Freddy.

— Nici Dane și nici eu n-avem de gând să murim doar ca să apuci tu să apeși pe trăgaci, dar dacă e în puterea noastră, ți-l lăsăm.

Lumina unor faruri s-a ițit de după ultima curbă și am zbughit-o în boscheții de pe marginea drumului, de unde am privit ce se întâmpla. Era Vette-ul gri.

— Tipul de la magazinul de casete video, am spus.

Când mașina a încetinit și a cotit pe alea de beton, am observat aprinzându-se stopurile.

— Cred că ne-am găsit oamenii, a spus Jim Bob.

Am mers până aproape de alea, apoi am luat-o la dreapta puțin înaintea ei, înaintând prin boscheți și arbuști. Cu cât ne apropiam mai mult de casă, cu atât mai deschis devenea traseul, până când am ajuns într-un punct în care vegetația se termina, făcând loc unor măracini care arătau ca sârma ghimpată din jurul unui lagăr de concentrare, după care urmau câțiva brazi răzleți. În dreapta, mai departe, terenul și vegetația se rostogoleau într-o râpă. De cealaltă parte a aleii era la fel; tufișurile se terminau și lăsau în locul lor pământul gol și câțiva brazi, doar că nu era nicio râpă pe acea parte. La capătul aleii dintre brazi, aranjată meticulos, se afla o casă înaltă, făcută din lemn și sticlă. Luminile din casă erau aprinse și puteam vedea niște scări pe care urca un bărbat, urmat de Freddy. L-am recunoscut după statură și după felul în care mergea, exact ca taică-său. Scările coteau la etaj și se ascundeau după un perete, așa că în scurt timp au ieșit din câmpul nostru vizual.

În fața casei stăteau cinci bărbați. Tipul slăbănog cu costum alb a ieșit din Vette, împreună cu o tipă, și s-a îndreptat spre ei. Nu prea

îmi puteam da seama ce era cu fata, însă nu părea să fi fost adusă cu forța. Doar că asta oricum nu însemna nimic. Nu i se spusese întregul plan, partea cu împușcatul fusese cu siguranță omisă. Era scundă și părul lung și negru îi ajungea până la talie. Mergea unduindu-și soldurile, care erau numai bune pentru așa ceva.

— O faci și în grup, păpușă? a întrebat zgomotos unul dintre bărbați.

— Vorbește în mexicană, i-a spus cel cu costum alb, iar tipul a repetat probabil întrebarea, pentru că fata a izbucnit într-un râs melodios. Răspunsul ei afirmativ a alunecat până la noi, acompaniat de râsul aspru al bărbaților, ca lătratul unor câini închiși în cușcă.

Toată lumea, cu excepția unuia care arăta ca un bolovan îmbrăcat în costum, a intrat în casă. Bolovanul s-a postat în fața ușii, încrucișându-și mâinile și prinzându-și ventrele de parcă își cântărea testiculele.

— Crezi că e o clientă? a întrebat Russel.

— Probabil, i-a răspuns Jim Bob. Cam asta trebuie să presupunem. Dar aveți grijă totuși. Ar putea să fie de-a lor și să aibă o armă cu care să vă zboare cocoșei. Voi doi luați-o spre casă prin râpă. Eu o să trec de partea cealaltă a aleii și o să vin prin spate. Mă pricep la furișat.

— La câte te-am auzit spunând, nu cred că e ceva la care să nu te pricepi.

— Nu le prea am cu fluieratul. Fiți atenți! Am văzut afară șase tipi și doi urcând pe scări. Asta înseamnă că sunt opt, dar s-ar putea să fie mai mulți înăuntru. Și nu uitați de fată. Cum am zis, e posibil să nu fie de partea noastră. O să facem totul cât de simplu se poate. Îl luăm prin învăluire pe tipul de la intrare și cine ajunge primul îi face felul. Eu nu o să vă aștept, dar nici voi să nu mă așteptați pe mine. După asta, e important să ne mișcăm repede. Intrăm în casă și împușcăm orice nenorocit ne iese în cale. Când intrați, să vă mișcați cu talent. Căutați și împușcați pe toată lumea, și jos, și la etaj. Numărați câți doborâți și încercați să vă intre ucisul în sânge. Să fiți rapizi și nemiloși, pentru că e singurul mod în care veți reuși s-o scoateți la capăt.

— Isuse Cristoase, am exclamat.

— E de căcat, nu-i așa? Acum, hai la treabă!

Russel și cu mine ne-am furișat în râpă, alunecând în jos pe iarbă și pe lutul uscat de pe margini. Am aterizat cu picioarele într-un pârâiaș urât mirositor și am stârnit un roi de țânțari care s-au năpustit asupra noastră și ne-au înțepat chiar și prin cămăși. Rădăcinile și tufele se încolăceau pe fundul ravenei, apucându-ne de picioare și încercând să ne pună piedică. Deasupra capetelor noastre, țâșnind de pe buzele prăpastiei, copacii și tufișurile ascundeau și mai mult din lumina slabă a Lunii, făcând drumul nostru și mai întunecat. Cu toate astea, am reușit să ne mișcăm repede și în liniște. Cel puțin speram că ne mișcăm în liniște. Nu auzeam prea bine pentru că îmi bubuia inima în timpane.

Copacii de deasupra noastră s-au rărit și lumina din casă a devenit mai puternică decât cea a Lunii, scurgându-se în râpă ca untul stricat. Râpa s-a îngustat și a trebuit să mergem aplecați până la marginea ei stângă, unde malul se surpase, și să ne uităm precauți ca să vedem unde ne aflam.

Eram aproape aliniați cu latura frontală a casei și îl puteam vedea pe bolovanul în costum stând în fața ușii, sub lumina galbenă a unei lămpi. M-am întrebat ce era în mintea lui. Nu îmi puteam imagina că nu se gândea la ce se întâmpla înăuntrul casei, dorindu-și să participe și el, în loc să rămână pe afară să se joace de-a paznicul. Sau poate că nu se gândea deloc, poate că pur și simplu nu-i păsa. Poate că se gândea la mașini rapide, la femei și la Dallas Cowboys, la prețul costumelor croite la comandă ca să se potrivească cu trupul lui în formă de bolovan.

M-am uitat la Russel.

— Hai să-l doborâm, mi-a spus.

— Pușca e la mine, deci cred că eu ar trebui să mă ocup de individ, i-am zis.

Russel nu a protestat. Am așteptat câteva secunde cu speranța că o va face el, apoi am sărit peste buza râpei. Aveam deja un cartuș pe țeavă. Dar înainte să parcurg jumătate din drum, bărbatul s-a întors, m-a văzut și a băgat mâna în sacou. Eram pe cale să apăs pe trăgaci când Jim Bob, apărut de nicăieri, întocmai unei fantome cu pălărie de cowboy, l-a lovit cu țeava puștii în cap. Din cauza loviturii, omul aproape că s-a învârtit pe loc, apoi Jim Bob i-a măturat picioarele, trântindu-l cu capul de veranda de beton. Jim Bob s-a aplecat asupra lui imediat, a făcut o scurtă mișcare cu mâna, după care s-a ridicat.

Până acum, toată tărășenia fusese destul de discretă.

Am ajuns lângă Jim Bob, urmat de Russel, care respira precipitat. M-am uitat la bărbatul de pe jos. Pușca lui Jim Bob îi stătea de-a curmezișul pe piept și de sub bărbie i se ivea o pată de culoare închisă. Am privit-o în timp ce devenea din ce în ce mai mare. Jim Bob avea în mână un briceag, de pe lama căruia se scurgea sânge. L-a închis de picior, l-a băgat înapoi în buzunar și a luat pușca.

— E timpul să îi salutăm, a spus și a deschis energic ușa, pășind înăuntru, cu Russel pe urmele lui.

Nu am văzut pe nimeni în care să tragem.

Jim Bob a făcut semn cu capul spre scări și a început să urce. Russel a luat-o la dreapta și eu la stânga, ținând pușca pregătită. Am ajuns la o ușă, am deschis-o, însă dincolo de ea se afla o debara. Nu m-a atacat niciuna dintre haine. Am închis ușa și m-am dus după colț, apoi în jos pe culoar, după care liniștea s-a spart în zgomote de armă. Veneau de sus. Am dat să mă întorc și am auzit zgomot de pași. M-am rotit brusc și m-am lăsat pe vine, apoi l-am văzut gonind înspre mine pe unul dintre bărbații din dubă. Când m-a văzut, a încercat să încetinească, însă imaginea mi s-a părut desprinsă din comedii în care actorul se fâstâcește și încearcă să pună frână și să alerge înapoi. Doar că tipul ăsta nu era un comediant. A băgat mâna în haină, de unde a scos un revolver. L-am luat în colimator cu Ithaca,

lovindu-l din plin în piept. S-a răsucit și a căzut pe podea, dar s-a rostogolit pe spate, s-a ridicat în șezut și a tras după mine. Am simțit glonțul trecându-mi pe lângă gât. Am acționat mecanismul puștii, încărcând următorul cartuș, și am tras din nou, lovindu-l pe bărbat în bărbie, încărcătura făcându-i capul să tresalte violent spre spate. Tipul s-a prăbușit pe podea. Coridorul s-a umplut de miros de rahat și praf de pușcă.

Împușcăturile nu conteniseră în tot timpul ăsta, așa că am hotărât să înaintez pe culoar și să văd dacă era ceva acolo, după care să urc pe scări sperând că totul mersese bine. Am sărit peste bărbatul pe care-l împușcasem și am dat colțul așteptându-mă să întâmpin focuri de armă, dar am găsit doar o bucătărie spațioasă, cu ingredientele unui sandviș întinse pe blat. Tipul probabil că își făcea ceva de halit când au început să se audă împușcăturile. Am alergat înapoi pe culoar, am făcut stânga spre scări, am întrezărit o mișcare nedeslușită și m-am lăsat imediat pe un genunchi, încărcând încă un cartuș pe țeava puștii. Un bărbat căruia un braț îi atârna în mod nefiresc pe lângă corp, cu o armă automată încă prinsă de un deget ca o zorzoană pe un cârlig, s-a împleticit în jos pe spate, căzând peste unul dintre ochiurile mari de fereastră de la intrarea în casă, și a început să alunece ușor, lăsând o dâră de sânge pe sticlă. Russel a apărut imediat în peisaj, s-a dus până la bărbat, i-a lipit pistolul de cap și l-a împușcat.

— Russel! am strigat la el.

S-a răsucit pe călcâie și a tras percutorul pistolului, apoi l-a îndreptat spre mine. Ochii îi arătau de parcă era drogat și avea fața la fel de albă precum cearșaful unui membru al Ku Klux Klanului.

— Scări, a bâiguit.

Încă se mai auzeau împușcături de acolo. Când am ajuns la cotitură, am dat peste un mexican. Nu era cel pe care îl cunoșteam, ci altul, căruia îi dispăruse vârful capului.

Am trecut peste el și am urcat rapid treptele. În acel moment s-a auzit un răcnet ca de dinozaur rănit, după care o ușă din capul scărilor s-a dat de perete și prin ea a trecut Jim Bob, care s-a prăbușit pe podea. Își pierduse pălăria și, la fel ca Russel, avea privirea sălbatică și chipul livid ca al unui mort. Încă avea în mână pușca cu

țeava tăiată, dar revolverul .38 dispăruse din toc.

Însă nu Jim Bob urlase, ci acela pe care-l porecliserăm Mex. S-a împleticit pe ușă până în capul scărilor. Avea o pată întunecată și umedă pe toată partea din față a cămășii și materialul părea că i se afundă în piept când respira. Arăta de parcă era apucat de streche.

— Împușcați-l pe fiul ăsta de curvă, a strigat întorcându-se spre noi.

Am tras ambele cartușe în el.

Russel a ridicat arma și a tras, iar capul lui Mex s-a dus violent spre spate, dar a revenit imediat de parcă ar fi fost pe arc. Jumătate din față îi dispăruse. Apoi s-a aplecat, l-a înșfăcat pe Jim Bob de un picior și l-a azvârlit înspre noi. Am fost izbit puternic și am căzut peste mexicanul mort de pe scări. Russel rămăsese neclintit acolo unde se aflate și înainte.

Mex cobora pe scări către Russel ca monstrul lui Frankenstein. Russel a ridicat din nou mâna cu pistolul, folosind-o pe cealaltă ca să-și proptească încheietura, și l-a împușcat pe mexican fix în nas. Mex s-a împiedicat și s-a rostogolit în jos pe scări, venind peste mine, Jim Bob și celălalt mexican.

Russel a continuat să urce. Jim Bob s-a ridicat în picioare, a scos două cartușe din buzunarul cu capsă de la cămașă, le-a pus în pușcă și a închis-o cu o mișcare rapidă.

Am recuperat Ithaca, pe care o pierdusem între timp, și m-am dus și eu după el. Russel a intrat în cameră chiar înainte să-l ajungem și l-am urmat.

Încăperea era cea în care înregistraseră filmul pe care îl văzuserăm. O videocameră era montată pe un trepied în capătul din dreapta al încăperii și alta zăcea, răsturnată, pe podea. O a treia, fără trepied, se afla la marginea patului. Pe pat zăcea întins un bărbat. Era cel pe care îl văzusem urcând înaintea lui Freddy mai devreme; l-am recunoscut după haine. Stătea peste față. Nu mi-am dat seama ce era cu ea. Îi puteam vedea doar picioarele goale, brațele aruncate în lături, de parcă ar fi fost crucificată, și părul negru împrăștiat pe cearșafurile albe, ca o pată de petrol pe zăpadă.

— Freddy și muistul ăla slăbănog sunt și ei pe aici pe undeva, a spus Jim Bob. Ei, ăsta și Mex erau aici când am intrat. Slăbănogul i-o

îndesa tipei.

M-am dus la bărbatul de pe pat, l-am apucat de gulerul costumului și l-am tras jos de pe fată. S-a rostogolit cu fața în sus. Arăta ca un bărbat care nu fusese nevoit să muncească niciodată. Avea un păr argintiu, foarte subțire, și o mustață pe măsură. Trebuie să fi avut cel puțin cincizeci de ani. Destul de în vârstă cât să fi fost tatăl fetei. Jim Bob îl împușcase de mai multe ori, în piept și în vintre. Cel mai probabil folosisese revolverul .38. Rănile erau mici.

M-am uitat la fată. Nu a mișcat nimic în afară de ochi. M-au fixat. Erau de culoarea nucilor de pecan. Sfârcurile sânilor ei mici erau neobișnuit de mari și aveau aceeași culoare cu ochii. Părul ei pubian era aranjat cu atâta grijă încât arăta de parcă ar fi avut chiloți de blană. Picioarele scurte erau lucioase, ca și cum ar fi fost unse cu ulei. Părea să aibă vreo optsprezece ani. În circumstanțele actuale, arăta la fel de sexi ca un avocado. Am văzut și că avea niște sfori subțiri, albe, legate de încheieturi și de picioarele patului. Nici nu am încercat să o dezleg. Nu era timp de asta acum. M-am străduit să-i zâmbesc încurajator. Nu știu dacă a înțeles sau nu ce voiam să-i comunic. Nici chipul, nici ochii nu au avut vreo reacție. Stătea pur și simplu acolo, uitându-se la noi, probabil deja resemnată cu ceea ce urma să se întâmple.

În cameră se mai aflau o ușă, în partea din stânga, unde se poziționase Russel, și o debara între pat și cealaltă ieșire. Jim Bob a ridicat și armat pușca lui cu țeava scurtă, a dat de perete ușa de la debara și slăbănogul a ieșit în pielea goală, urlând, cu un cuțit în mână. Lama a trecut pe deasupra umărului lui Jim Bob și i s-a împlântat adânc în spate. Jim Bob l-a lovit pe bărbat cu pușca în stomac și a apăsat trăgaciul. O ploaie roșie a țâșnit din slăbănog, și în față și în spate, și acesta s-a prăbușit la podea. Jim Bob a căzut în genunchi, cu capul plecat. Cuțitul îi stătea înfipt în spate ca un condei.

Russel, abia uitându-se la el, s-a întins, a prins cuțitul de mâner și l-a scos cu o smucitură.

— La dracu'! a strigat Jim Bob.

Russel și-a pus cuțitul la curea, a deschis ușa din fața lui și s-a ferit rapid într-o parte, dar nu a tras nimeni după el.

— Freddy! a strigat. Sunt Ben Russel. Sunt tatăl tău. Am venit să te omor.

M-am mutat în spatele lui și am tras cu ochiul în cameră. Russel a înaintat și eu l-am urmat. Jim Bob s-a ridicat și s-a sprijinit de tocul ușii.

— Asta chiar m-a durut, Ben.

Camera cealaltă era un birou încăpător, în care se aflau o masă și un scaun de metal, mai multe cartoteci lipite de perete și un șemineu mare, marmorat. În spatele acestuia am văzut o bucată din cracul unui pantalon, apoi o parte dintr-un umăr și o față. Freddy.

Am smucit Ithaca în sus, dar o mână a căzut peste vârful țevii și arma s-a descărcat în podea. Era Jim Bob.

— Uite-l acolo, Ben, lângă șemineu! a strigat.

Freddy a ieșit de la adăpostul lui, a ridicat un pistol și l-a împușcat pe Jim Bob, trimițându-l pe spate. A tras din nou, lovindu-l a doua oară și făcându-l să cadă prin ușa deschisă.

— Sunt tatăl tău! a strigat Russel și a îndreptat revolverul .357 spre el, dar nu destul de repede.

Freddy l-a împușcat în umărul drept și impactul i-a aruncat arma din mână lui Russel. A căzut într-un genunchi, gemând.

Am ridicat iar pușca și am tras. Proiectilele au nimerit șemineul în plin și o bucată din el a căzut pe podea, dar nu l-am nimerit pe Freddy.

A tras spre mine în timp ce încărcam încă un cartuș în Ithaca și glonțul m-a lovit într-o parte, iar brațul drept mi-a amorțit instantaneu. Pușca s-a rotit violent spre dreapta, de parcă ar fi fost pe un resort, și a căzut. Am încercat să smulg din toc de-a curmezișul, cu mâna stângă, pistolul .44, dar știam al naibii de bine că nu aveam nicio șansă să o fac la timp. Mă uitam în josul țevii armei lui Freddy, cu gura morții gata să mă scuipe între ochi.

S-a auzit lătratul armei de la glezna lui Russel și Freddy a expirat de parcă ar fi încasat un pumn. S-a așezat pe podea, iar pistolul i-a căzut între picioare.

— Căcat, m-a împușcat, a spus.

S-a uitat la arma din fața lui și s-a întins s-o apuce, dar degetele nu voiau să-l mai asculte.

Russel a mers până la el. Ținea în stânga pistolul micuț de rezervă și mâna dreaptă strânsă pe lângă corp.

— N-am vrut să suferi, i-a spus lui Freddy. Am vrut să se termine totul repede, pentru că te iubesc.

Freddy a zâmbit și s-a uitat în sus.

— Mă iubești? Omule, abia ce m-ai ciuruit. Rahat, chiar ești taică-meu?

— Da.

— Ce film mai e și ăsta? a mai apucat Freddy să spună, înainte ca Russel să-l împuște între ochi.

Îmi mai trecuse amorțeala din corp, deși îmi simțeam brațul ca un șervețel umed, dintr-un motiv pe care nu-l înțelegeam. Am pipăit cu mâna stângă până am găsit pe unde intrase și ieșise glonțul prin cămașă și prin mine, dar niciuna dintre răni nu părea să fie gravă. Nu păream nici să sângerez prea tare. Asta mă făcea să mă simt mai bine.

L-am lăsat pe Russel stând deasupra cadavrului fiului său și am îngenuncheat lângă Jim Bob. Drumul dintr-o cameră în alta m-a asigurat că funcționez în întregime. Începusem să-mi simt puțin brațul drept. Era ca și cum ar fi adormit și acum se chinuia să se trezească.

Între timp, Russel a venit lângă mine, s-a așezat în genunchi și l-a atins pe Jim Bob pe braț. Jim Bob a deschis ochii și s-a uitat la noi.

— Parcă era vorba că nu faci de-astea, i-a spus Russel.

— A părut că fac lucrul potrivit la momentul respectiv, însă nu cred că aş repeta experiența.

— E rău?

— E destul de rău cât să se îmbogățească Rodriguez. Îmi pare că și tu ești un pic găurit.

— Doar un pic.

— Dane?

— Și pe mine m-au nimerit. Mă simt bine totuși. Cred că a trecut prin grăsimea de pe șold. Nici măcar sânge nu prea curge.

— Ai și o tăietură pe gât, mi-a spus Jim Bob.

Am atins zona în care mă zgâriase un glonț și mi-am murdărit degetele de sânge.

— Se pare că m-au nimerit pe toate muchiile.

Russel i-a pus mâna pe frunte lui Jim Bob.

— N-ai febră.

— Doar n-am gripă. Drace, i-am nimerit pe toți?

— Aha.

— La naiba, suntem mai buni decât am crezut.

— Poți să aduci camioneta? m-a întrebat Russel. Cred că îmbătrânesc. Mă simt sleit.

Avea ochii plini de lacrimi.

— Mă duc, i-am răspuns.

— Fata părea că e în regulă, nu-i așa? a întrebat Jim Bob.

M-am uitat spre pat. Nu plecase nicăieri. Se uita la noi, încercând să ne cântărească cu ochii ei de culoarea pecanului.

— E bine. Doar speriată până peste poate.

Am luat cheile din buzunarul lui Jim Bob, m-am dus la camionetă și am adus-o în spatele casei. Russel tăiase cu cuțitul slăbănogului o bucată din cearșaful pe care stătea fata (pun pariu că s-a bucurat când l-a văzut apropiindu-se de ea ținând în mână un cuțit) și făcuse niște bandaje pentru Jim Bob. Când am ajuns, Russel și-a scos cămașa și i-am făcut bandaje din bucata de cearșaf, după care a făcut și el la fel pentru mine. Ne-am îmbrăcat și eu am plecat să recuperez armele, inclusiv .38-ul care îi sărise din mână lui Jim Bob în momentul în care îl izbise mexicanul. L-am găsit sub costumul alb al slăbănogului, lângă pat.

Am pus toate armele în camionetă, apoi eu și Russel ne-am folosit fiecare brațul rămas teafăr pentru a-l transporta pe Jim Bob. L-am scăpat o singură dată. A înjurat până când s-a încins aerul din jurul lui. L-am întins în rulotă, i-am pus pălăria pe piept, apoi am urcat înapoi cu Russel și am eliberat-o pe fată. I-am găsit hainele sub pat și ne-am întors cu spatele cât s-a îmbrăcat. Când a fost gata, am dus-o jos. N-a scos niciun cuvânt și puteam vedea în ochii ei că încă nu știa ce e cu noi. La ce a trăit, avea și dreptul să fie suspicioasă și tăcută.

Am pus-o în spate, lângă Jim Bob. Russel a urcat și el, s-a rezemat de portieră și a scos o țigară, aprinzând-o și tușind.

— Ești sigur că poți să conduci? m-a întrebat.

— Nu văd pete sau alte drăcii de-astea. Mă doare într-o parte, dar mă pot baza pe mâna stângă. Și mâna dreaptă își revine, deja e mai bine decât acum câteva minute.

— Dacă simți că te lasă puterile, facem schimb la condus.

— O să merg cât de repede pot fără să pun poliția pe urmele noastre. O să încerc să nu te zdruncin prea tare, Jim Bob.

— Nu mă cocoloși, mi-a răspuns el. N-o să mor azi. Cât timp nu mi-au zburat scula cu un glonț, o să-mi revin rapid.

Am închis ușa rulotei, am înconjurat-o, m-am urcat la volan și am

condus departe de acea casă a morții.

Era o după-amiază toridă de august. Stăteam la masa de picnic din spatele casei, dând pe gât o Lone Star, privind pe rând când la picăturile de condens de pe sticla de bere, când la fiul meu dându-se în noul lui leagăn.

Stăteam acolo și mă gândeam la familia mea.

Mă gândeam la lucrurile pe care le făcusem. Mâinile care îl îmbrățișaseră pe fiul meu în urmă cu câteva momente erau aceleași mâini care ținuseră arme și care omorâseră oameni. Cumva, asta nu părea să fie ceva normal. Cu toate că era o zi însorită, când mă gândeam la ceea ce făcusem, aveam senzația că simt cum mi se plimbă niște umbre prin spatele ochilor. Poate că erau genul de umbre cu care valsase și Russel și acum aveam și eu partenerii mei de dans. Russel avea destui cât să danseze tot iadul un menuet.

Trecuse aproape o lună de la incident și nu exista nicio zi, niciun moment fără să mă gândesc la cele întâmplate. Înlocuisem fixația asupra hoțului pe care îl împușcasem, chiar și chipul delicat al fiicei pe care n-am cunoscut-o niciodată. Amintirea acelei nopți era atât de puternică, încât simțeam uneori mirosul de praf de pușcă, sânge și frică. Experiența fusese palpitantă, ca atunci când conduci mașina prea repede sau mergi pe sârmă fără a avea dedesubt o plasă. Mai bună decât ar putea fi vreodată lucrurile astea două. După acele câteva momente de intensitate maximă, am descoperit că voiam să o fac din nou. Viața îmi părea acum incredibil de banală și teribil de monotonă.

Și când îmi trecea dorința de a-mi aminti sau retrăi acele momente zguduitoare, mă umpleam de o ură de sine rece, de o tânjire după sufletul meu pierdut. Însă nu în vreun sens religios. Nu mai puteam crede că se afla ceva de partea cealaltă a vidului, nu după ce trecusem prin asta. Era într-un sens personal. Mă temeam că umanitatea era pe cale să se scurgă din mine, de parcă aș fi avut o fisură pe undeva, așa cum descriesese Russel.

Rănile se vindecaseră bine. Abia lăsaseră cicatrice, mulțumită lui Rodriguez. James și Valerie se descurcaseră de minune la muncă în

perioada pe care am numit-o concediu prelungit.

Primisem de la Jim Bob o carte poștală, în care scria că el și cu Russel erau foarte bine. Citisem în mai multe ziare despre masacru. Mafia Dixie fusese învinovățită pentru tot. Dar faptul că Freddy Russel ieșise la lumina zilei din nou, și de data asta mort pe bune, se dovedise a fi foarte stânjenitor pentru FBI. Mai ales că polițistul local care îl găsisese și îl identificase cu ajutorul fotografiilor din dosar dăduse informația presei, iar ziarele au prins-o ca pe o minge de fotbal și au fugit cu ea cât de departe au considerat că o pot face, dovedindu-se că puteau ajunge destul de departe.

Ziarele l-au identificat și pe bărbatul cu păr argintiu. Era un industriaș bogat, a cărui casă era plină de filme *snnuf*. Într-unele dintre ele era protagonist, administrând chiar lovitura de grație. S-a speculat mult în jurul subiectului, dar nimic nu a părut să indice spre noi, așa că nu mi-am mai bătut capul.

În orice caz, stăteam în spatele casei și îmi beam berea, gândindu-mă la toate astea, când am văzut-o pe Ann.

— Bărbatul ăla a venit să te vadă.

După felul în care arăta și vorbise, mi-am dat seama imediat despre cine era vorba.

— Vreau să stea departe de noi. O dată a fost de-ajuns. Nu te las să mai pleci cu el pentru nimic. Nici măcar pentru o Cola. Și să nu-i oferi nimic!

— Bine, i-am răspuns.

Ann încă nu-l iertase pe Russel pentru ce-i făcuse lui Jordan. Chiar dacă nu reușisem niciodată să-i explic tot ce se întâmplase în noaptea aceea, nu a avut nevoie să-i povestesc totul în detaliu, pentru că își formase deja o părere și îl considera singurul vinovat.

L-a chemat pe Jordan în casă, promițându-i lapte și fursecuri, și el a lăsat baltă leagănul și a fugit pe lângă mine, apucându-mă de picior.

— Te iubesc, tati.

— Și eu te iubesc, i-am spus.

Când l-am atins, a fost ca și cum aș fi atins o sursă de energie. Vidul de care îmi era frică a dispărut și m-am simțit întreg din nou. Pentru o vreme. L-am sărutat, l-am pus jos și l-am bătut ușor la fund. A fugit înăuntru la maică-sa și eu m-am dus prin sufragerie și am ieșit

în fața casei.

Russel era pe alee, sprijinit de Ramblerul lui Rodriguez. Am mers până la el și i-am strâns mâna, dar nu prea tare. După cum o întinsese, îmi era clar că încă îl dureau brațul.

— M-am tot întrebat dacă ar fi bine să trec pe aici sau nu. Nu voiam s-o supăr pe Ann. Am văzut-o uitându-se la mine pe geam și m-am gândit că o să te cheme. Cred că nu ar fi trebuit să vin.

— Chiar voiam să te văd.

— Văd că nu mai ai gratiile la geamuri.

— Mă simțeam ca un papagal. M-am descotorosit de ele.

— Bun. Jim Bob mi-a spus să-ți transmit că numele hoțului era William Randolph. Îți sună cunoscut?

Am dat din cap.

— Am și uitat de asta, dacă îți vine să crezi așa ceva. Cum a aflat?

— A, o să-ți placă asta. L-a sunat pe Price. I-a spus că a citit în ziare despre Freddy Russel și că, din moment ce ăla era adevăratul Freddy Russel, tipul pe care l-ai împușcat tu nu putea fi tot el. S-a gândit că Price îți era cumva dator, după ce a pus golani ăia cu bâte pe urmele noastre.

Am râs.

— Chiar că sună ca Jim Bob.

— Price n-a comentat și i-a spus numele. Probabil că s-a prins că am fost și noi implicați în treaba de la casa aia, într-un fel sau altul, dar nu cred că i-a păsat prea mult. Cred că s-a bucurat că s-a terminat totul și că nenorocitul ăla a dat colțu'. Nu mai e treaba lui să ajute FBI-ul să protejeze un neisprăvit.

— Cum se simte Jim Bob?

— Bine. Nimic nu-i dă bătăi de cap prea mult. S-ar putea chiar să fie supraomul care se crede. Mexicanca pe care am eliberat-o are grijă de el. Deja se mișcă destul de bine, oricum. O s-o trimită pe tipă înapoi în Mexic săptămâna viitoare și o să-i dea niște rezerve să ia cu ea acasă.

— Chiar că sună ca el. Și tu ce ai de gând să faci acum?

— Păi, nu mai am nimic de făcut. Un om care e în stare să-și ucidă propriul fiu, indiferent ce-ar fi făcut, e ruinat de ceva. De suflet. De ce vrei tu. Am pus pozele cu el împreună cu caseta aia mizerabilă și le-

am ars. Am încercat să ard orice aş fi simţit vreodată faţă de el. Dar n-am reuşit. Vezi tu, încă îl iubesc, cu toate cele pe care le-a făcut şi cu toate că nu l-am cunoscut niciodată cu adevărat. Nu cred că o să însemne prea mult pentru tine asta, Richard, dar dacă aş fi putut avea fiul pe care mi l-am dorit, aş fi vrut să fie exact ca tine.

— Înseamnă mult, să ştii.

— Îmi doresc doar să nu te fi implicat în tot necazul ăsta.

— N-ai fi putut să mă opreşti.

M-a apucat şi m-a strâns în braţe şi l-am strâns şi eu la rândul meu. M-a făcut să mă gândesc la ultima dată când îl văzusem pe tatăl meu, înainte să plece şi să-şi curme zilele.

— Asta-i tot ce pot să ofer, a spus Russel după ce ne-am despărţit.

Tremuram. Îmi era greu să vorbesc.

S-a dus la maşină, s-a urcat la volan şi a coborât geamul.

— Am cumpărat asta pentru Jordan.

A luat de pe scaun o jucărie, o maşină de pompieri roşie, şi mi-a dat-o.

— Nu trebuie să-i spui că nu e din partea ta. Poate când mai creşte, dacă îşi mai aduce aminte noaptea aia... ei bine, poţi să-i spui... spune-i pur şi simplu.

— Da.

— Ține umbrele departe, Richard.

— O să fac tot ce pot, Ben.

A întors Ramblerul şi a luat-o ușor pe alee. Am făcut cu mâna maşinii care se îndepărta, fără să ştiu dacă Russel mă vedea sau nu în oglinda retrovizoare. M-am întors apoi cu spatele şi m-am îndreptat spre casă. Am auzit un zgomot puternic. Mi-a făcut sângele să fiarbă şi am simţit exaltarea pe care o simţisem în noaptea aia. M-am întors rapid şi am înţeles imediat că motorul Ramblerului vechi dăduse un rateu. Entuziasmul m-a părăsit. M-am speriat atunci, pentru că, preţ de o clipă, sunetul, care semănase atât de mult cu o împuşcătură, mă umpluse cu un val de bucurie pură, limpede. Dar acum valul trecuse şi eram dezamăgit. Asta m-a speriat. Dezamăgirea.

— Fără umbre, am spus cu voce tare şi am repetat în momentul în care am trecut pragul casei, ca pe un cântec împotriva forţelor răului. Fără umbre.

*Hoțul se afla cu spatele la mine. Era înalt și subțire,
purta haine închise la culoare și o căciulă neagră de lână.
Stătea cu lanterna ațintită spre o pictură de pe perete,
probabil întrebându-se dacă merita sau nu să o ia.*

Zgomotele ce-i trezesc pe Richard Dane și pe soția lui în toiul nopții sunt ale unui spărgător, care tocmai s-a strecurat în casă și este înarmat. Din fericire, Richard are și el un pistol și apasă primul pe trăgaci. Rezultatul? Un spărgător mai puțin pe lume. Dar evenimentele ce urmează scot la lumină adevăruri neașteptate și un mesaj destul de clar: când straniul devine regulă, viața poate deveni complicată și plină de pericole.

*Singura regulă e că nu există nicio regulă.
O să facem totul rapid și eficient și o să fugim imediat.
Dar se pot întâmpla multe lucruri. Cum zic și cercetașii,
trebuie să fii întotdeauna pregătit pentru orice.*

www.editura-paladin.ro

ISBN 978-606-8673-86-8

9 786068 673868